

ANN THOMSON DEAN

*Valurile
pasiunii*

Traducerea și adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— La ce te gândești ? o întreabă Ariane Randles pe prietena ei care părea pierdută în gânduri.

Tânăra femeie, Karen Delgado, răspunse râzând:

— Ascultă, sunt puțin supărată că jocul meu nu e perfect. Ador golful, m-am hotărât să mă antrenez serios, iar tu-mi spui că mâna mea pe crosă e nesigură.

— Hai, Karen, nu exagera... Nu ești o profesionistă și nici nu vrei să fii. Nu pune la inimă faptul că soțul tău vrea să te vadă că practici din ce în ce mai bine acest sport. Vrei atât de mult să-i satisfaci capriciul, dar nu vei reuși decât să ratezi loviturile și să te enervezi.

— O, Doamne! Ce serioase am devenit dintr-o dată! Am impresia că mă pregătesc pentru Jocurile Olimpice și că în același timp vorbesc cu un consilier matrimonial. Iar Sun Fair e atât de frumos în această dimineață! Trandafirii

emană un parfum amețitor, soarele strălucește pe gazonul ca de smarald, avem toate condițiile pentru a ne lăsa în voia unor gânduri romantice, nu războinice.

Vâzând această schimbare de subiect, Ariane Randles zâmbi.

– Sunt încântată că cea mai bună elevă a mea și-a regăsit buna dispoziție. Chiar ești amuzantă, Karen! Mai devreme sportivă hotărâtă să reușească, ieri soție neliniștită, iar acum o romantică incurabilă... Nimeni nu poate să spună că se plictisește alături de tine!

Cele două prietene vorbeau în șoaptă, ca să nu le deranjeze pe celelalte persoane de pe terenul de golf care veniseră la antrenament. Se cunoșteau de aproape doi ani, iar tonul drăgăstos al conversației trăda prietenia care le unea. Totuși, în viața de zi cu zi, aveau preocupări diferite. Ariane Randles era o campioană foarte cunoscută de golf, sportivă foarte talentată, care renunțase la cariera sportivă pentru a-i învăța pe alții să joace golf. Dorința ei cea mai mare fusese să-și creeze propriul club care să corespundă idealurilor ei sportive. În ceea ce o privea pe Karen, nu fusese niciodată prea atrasă de golf. Dar, de șase luni de când lua lecții cu Ariane, pentru a-i face plăcere soțului ei, făcuse adevărate progrese.

– Ariane, m-ai salvat într-adevăr dintr-o situație periculoasă; dacă n-ai fi renunțat la sport ca să te dedici centrului tău de antrenament, n-aș fi învățat niciodată să joc golf, iar Ray ar fi cerut probabil divorțul până acum... Dar tu chiar nu regreti că nu mai participi la turneele profesioniste ?

– Absolut deloc, Karen. Prefer să-i învăț pe alții să joace.
– Așadar, după inaugurarea centrului tău, nu ne vom vedea prea mult. . .

– Mai e timp până atunci. De-abia am început să desenez planurile traseului.

– Doar atât? Dar de ce întârzii atât de mult?

– Șeful lucrărilor de pe șantier, domnul Richards, se lovește de tot felul de probleme pentru obținerea dreptului de a construi pe locul ales. De exemplu, acum încearcă să obțină dreptul de a aduce o conductă de apă.

– Nu pari prea supărată din cauza asta!

– De când visez să-mi fac acest club de golf, am învățat ce-i răbdarea. Totuși, trebuie să știi că fundația clădirii este gata.

– Bravo! Probabil că acum ți se pare și mai grea așteptarea.

– Planurile centrului n-au fost încă definitivare. Poate că schițele mele ar trebui revăzute. Înțelegi de ce deschiderea nu se va face mâine. Uite că terenul s-a eliberat! Ne întoarcem să vedem ce-ai reținut din lecția de astăzi?

– Nu sunt sigură c-am înțeles prea bine ; prefer să faci tu prima mișcările.

– Cu plăcere!

Se ridicară repede și se duseră pe teren. Ariane luă poziția pentru lovitură, îi arătă lui Karen cum să țină mâna și, cu un gest amplu și elegant, ridică crosa. Rămase în această poziție o fracțiune de secundă, apoi se ridică ușor

pe vârfurile picioarelor și, cu o mișcare fermă și precisă a încheieturii mâinii, coborî crosa și lovi puternic mingea. Aceasta pluti prin aer pe o traiectorie impecabilă și se opri exact în gaură. Ariane luă a doua minge pentru a-și continua demonstrația. Brațul ei se ridică, mingea zbură. . .

– Atenție! strigă Karen.

Mingea lovi din plin un bărbat care urca imprudent traseul într-o mașină de golf.

Ariane alergă spre rănitul care stătea cu fruntea sprijinită de volanul mașinuței.

– Sunteți rănit? Întrebă tânăra femeie, zgâlțâindu-l cu putere. Domnule? Mă auziți?

Vocea ei trăda neliniștea.

Dar deodată, bărbatul se îndreaptă și-i zâmbi cu amabilitate.

– Bună ziua, domnișoară!

Ariane îl privi cu ochii măriți de surpriză. Tocmai voia să-i spună că nu înțelege de ce s-a prefăcut rănit, când el spuse cu îndrăzneală:

– Mingile dumneavoastră au întotdeauna o traiectorie atât de neașteptată și de periculoasă?

– Cum?

Ea rămase fără replică. Acest străin nu-și dădea seama că el trebuia să-și ceară scuze pentru teama pe care i-o produsese. Mersese pe terenul ei de joc, și tot el își permitea să-i facă observații, să râdă de felul ei de a juca. Era prea de tot!

– Mingea ar fi trebuit să aterizeze în apropierea lacului, nu în brațul meu! adăugă el pe un ton ironic.

Necunoscutul care se afla în fața ei era un tânăr frumos și elegant. Fără îndoială, considera că farmecul lui fizic îi dă dreptul să facă orice.

– Sunteți rănit, domnule? îl întreabă Ariane pe un ton aspru, ignorând remarca lui.

– Lovitura dumneavoastră era să mă zdrobească, dar în dimineața aceasta zeii sunt alături de mine.

– Permiteți-mi să vă spun că aceștia nu vor fi prin apropiere ori de câte ori veți avea nevoie de ei. Pentru siguranța dumneavoastră, vă recomand să vizitați librăria centrului unde veți găsi pliante pentru începători.

– Cred că tocmai am beneficiat de o lecție excelentă!

– Atunci, data viitoare veți fi mai prudent.

Bărbatul ieși din mașină și se apropie de ea. Fără să vrea, Ariane se dădu un pas înapoi. Statura lui impunătoare, umerii largi și forța pe care o emana, lăsau să se vadă că acest bărbat era un sportiv. O mustată mică, îngrijită și foarte bine desenată, îi sublinia virilitatea.

– Data viitoare când voi afla că Ariane Randles e prin zonă, voia avea grijă să nu pierd spectacolul.

Tânăra femeie tresări.

– De unde știți numele meu?

– Sunteți o personalitate în domeniul golfului. Succesele remarcabile pe care le-ați avut sezonul trecut v-au făcut cu adevărat celebră.

Ariane plecă ochii cu modestie. Complimentul neașteptat o mira, iar hotărârea interlocutorului ei o făcea nesigură pe propriile reacții.

– Nu fiți modestă, ar fi inutil și nu aveți nici un motiv să faceți asta. Deoarece am nevoie de competențele dumneavoastră, omagiile mele sunt dictate de necesitate.

Surprinsă de această mărturisire, Ariane plecă ochii să se gândească puțin, dar nu putu să nu admire picioarele musculoase ale misteriosului necunoscut.

– Vreți să spuneți că venirea dumneavoastră nu este întâmplătoare?

– O, vă rog să mă scuzați. Totuși, mingea dumneavoastră n-a fost bine orientată. Dacă ați fi jucat corect, nu m-ați fi atins...

– Cum?

– Exact cum ați auzit. V-am mai spus că mingea ar fi trebuit să ajungă în apropierea lacului.

– Ceea ce spuneți demonstrează că nu știți absolut nimic despre golf, domnule!

– Sper să învăț cu ajutorul dumneavoastră, domnișoară.

Un zâmbet îi lumină fața, iar la coada ochilor de un albastru intens îi apărură riduri fine. Era clar că era conștient de puterea de seducție pe care o avea asupra femeilor.

În ciuda acestor semnale de alarmă, Ariane îl găsea fermecător, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Tot nu mi-ați spus de ce doreați să mă întâlniți, domnule...?

– Elliot. Steve Elliot; prietenii îmi spun Steve.

– Domnule Elliot, eu...

– Spuneți-mi Steve, vă rog.

– Cine își permite să se așeze pe traiectoria unei mingi de golf, apoi spune că n-a fost lovită corect, acela nu are nici un prieten!

– Ascultă, Ariane... domnișoară, să uităm incidentul și să facem cunoștință.

Tânăra femeie se uită repede în spatele ei. Jucătorii așteptau la a noua gaură, iar ea se servi de această scuză pentru a-l evita. Steve era prea seducător; trebuia să scurteze întâlnirea.

– Vă rog să mă scuzați, domnule Elliot, eleva mea mă așteaptă. Îi permiteți să lanseze mingea fără să vă așezați în fața ei?

– Bineînțeles.

Ariane se întoarse lângă Karen.

– Cum se simte nefericita victimă?

– Nu te neliniști, Karen. E într-o formă minunată.

– Cu atât mai bine! Ce-ai spune să ne întoarcem acum?

– În nici un caz. Trebuie să te antrenezi. Ești gata?

Karen scutură nemulțumită din cap, puse mâna pe crosă și, cu un gest hotărât, lansă mingea fără greșală.

– Karen! A fost foarte bine! Vezi că ești dotată pentru asta!

Încântată de compliment, tânăra femeie termină traseul foarte corect. Ariane îi strânse mâna cu prietenie.

– Doamnă Delgado, ai fost nemaipomenită!

– Cred că merg din ce în ce mai bine. Trebuie să recunosc faptul că am cel mai bun profesor din lume!

– Fără falsă modestie. În plus, nu e nevoie să-mi faci complimente. Tu ești cea care merită laudele.

Karen știa foarte bine că prietena ei nu suporta laudele, așa că schimbă subiectul.

– Ariane, ai putut să te ocupi de copiii defavorizați?

– Ștt! Nu vorbi atât de tare. Sunt sigură că dragul nostru director, domnul Farringer, are spioni peste tot.

– Nu văd pe nimeni, răspunse Karen râzând. De altfel, eu țin cont de sfaturile tale și știu să-mi țin gura.

Merseră în tăcere până la vestiare.

– Apropo, Ariane, ce voia acel bărbat care a venit intenționat pe teren?

– Pretindea că vrea să vorbească probleme profesionale cu mine. Spunea că ar avea nevoie de competențele mele sportive. Dar cred că nu era decât un pretext. Îl cunoști?

– Nu prea cred. Dar nu mă pot pronunța; nu l-am văzut prea bine. Era un admirator?

– Dacă ar fi fost unul dintre fanii mei, n-ar fi îndrăznit să-mi dea sfaturi cum să lansez mingea.

– Așadar... nu știe că ești una dintre cele mai bune jucătoare de golf din țară... ți-a spus numele lui?

– Se numește Steve Elliot.
– Steve Elliot?
– Îl cunoști?
– După reputație mai mult. Iar intervenția din această după-amiază pare genul lui. Eu l-am întâlnit doar o dată, dar Ray îl cunoaște bine. Este un arhitect cunoscut. Lucrează pentru Bold Corporation.

– Am auzit despre această întreprindere. Vor deschide o filială în centrul orașului Albuquerque. Dar de ce vrea Steve Elliot să mă cunoască?

– Vei afla destul de repede. Privește, te așteaptă în hol.
– Ah, da... Ce îndrăzneală!
– Să n-ai încredere în el. E un mare Don Juan. Ray mi-a povestit că zâmbetul lui și generozitatea pe care o afișează atrag foarte multe femei.

– Fii liniștită, sunt pregătită. E drăguț din partea ta că m-ai prevenit asupra lui. În plus, sunt atât de ocupată încât n-am timp să mă las sedusă de nimeni.

Steve Elliot, în picioare, cu brațele încrucișate, le privea cu atenție pe cele două femei, ca și când îi era teamă că nu-l vor observa.

– Cred că e foarte frumos, murmură Karen.
– Nu-i lipsește farmecul, e adevărat.
Ariane încercase să vorbească pe un ton relaxat. Totuși, prezența lui Steve n-o lăsa indiferentă. Se privi fugitiv în oglinda din hol și-și aranjă câteva șuvițe care-i căzuseră pe frunte. Regretă însă repede că se lăsase purtată de dorința de a plăcea.

Steve veni în întâmpinarea lor și le deschise ușa.

– Mulțumesc, spuse Karen și se dădu la o parte, lăsând-o pe Ariane să treacă prima. Ei bine, draga mea profesoară, ne vedem joi! Voi încerca să fiu la fel de bună ca și astăzi!

– Pe joi, Karen!

Dintr-o dată, i se păru că geanta cu tot materialul de sport e foarte grea. Îl privi pe Steve Elliot cu mirare. Acesta îi ridică geanta ca pe un fulg și o puse pe umăr râzând.

– Căutați un post de băiat de mingi, domnule Elliot?

– Vă bateti joc de mine! Ce-ar fi dacă am servi ceva împreună?

– Nu prea am timp. Trebuie să filmez un curs pentru televiziune.

– Dacă aș reține crosele dumneavoastră?

– A, înțeleg acum. Sunteți un maniac care pune mâna pe materialele sportivilor și care cere sume enorme pentru a le da înapoi.

– Exact. Vă voi restitui materialul dacă-mi acordați cincisprezece minute prețioase din timpul dumneavoastră.

– Cred că-mi pot permite.

El îi înconjură umerii cu un braț.

– Știam că voi reuși să vă conving până la urmă.

Se îndreptară spre o cafenea. Sub atingerea brațului pe umerii ei, tânăra femeie tremura ușor. Senzația nu era tocmai neplăcută...

Cafeneaua era un loc luxos și confortabil.

Puternic luminat, cu ferestre mari, ornamentat cu plante verzi, localul oferea un refugiu plăcut jucătorilor obosiți. În

această zi frumoasă, cele mai multe mese erau ocupate, așa că Steve o conduse pe invitata lui la o masă mai în spate, unde mai rămăseseră câteva locuri libere. Intrarea lor nu trecu neobservată, iar tânăra femeie auzi în trecere câteva murmure la adresa cuplului pe care îl formau cei doi. Ariane era foarte apreciată de membrii clubului, iar câțiva dintre ei, care voiau ca ea să se recăsătorească, îi făceau avansuri. Ariane nu-i lua în seamă.

– Domnișoară Ariane, veniți puțin. Vreau să vi-l prezint pe nepotul meu.

Domnul Farringer, directorul clubului, îi făcea semne să vină la masa lui.

– Bună ziua, domnule Farringer. Presupun că tu ești Tony. Încântată de cunoștință. Bunicul tău îmi spune tot timpul că te descurci foarte bine la golf.

– Mulțumesc, domnișoară Randles. Dar n-am decât zece ani.

– Haide, Tony, nu face pe modestul acum, spuse bunicul lui. Joci ca un profesionist! Ariane, dacă nu mă înșel, ești liberă în această după-amiază. Ce-ai zice dacă am face un joc împreună? Tony ar putea să vină cu noi.

– Mi-ar face mare plăcere. Din păcate, nu sunt liberă; trebuie să filmez pentru televiziune.

– Bine. Atunci rămâne pe altădată. Tony va începe lecțiile la sfârșitul lunii iunie. Petrece vara aici, la mine, iar dumneavoastră veți fi profesoara lui, domnișoară Randles. Nu poți spera la o vacanță mai frumoasă, nu-i așa?

Ariane inspiră profund înainte să răspundă. Hotărâse ca de juniori să se ocupe asistentul ei, pentru ca ea să aibă mai mult timp pentru copiii defavorizați din oraș. Domnul Farringer ar fi furios dacă ar afla că nu va face ea lecțiile cu nepotul lui. Se grăbi să-și alunge din minte aceste gânduri neplăcute și-i adresează micuțului un zâmbet larg. Avea la dispoziție trei luni pentru a vorbi cu bunicul lui; în acest timp, va găsi ea argumente convingătoare.

— Nu uita, Tony. Trebuie să lovești tare și cu precizie! Mă bucur că te-am cunoscut. La revedere, domnule. Pe curând!

Zâmbi din nou și se grăbi să i se alăture lui Steve Elliot. El îi trase scaunul pentru a se așeza, apoi chemă chelnerița.

— Două cafele, vă rog.

— O cafea și un suc de portocale.

Nu-i plăcea ca alții să ia hotărâri în locul ei. În acest tip de comportament regăsea manierele de dictator ale fostului soț care nu se gândise niciodată că ar putea să hotărască și singură. Acum, nu făcea decât cum simțea că e mai bine.

— Aveți dreptate, e mai bine pentru sănătate.

— Despre ce voiati să vorbim, domnule Elliot?

Apoi își trecu mecanic mâna prin părul de un blond cenușiu. Șuvițe mătăsoase îi căzură pe ovalul delicat al feței. Bărbatul o privea cu admirație.

— Nu știu prea bine nici eu, ca să-ți spun adevărul. Te rog să mă scuzi.

Era cinstit. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de surprinzătoare ca Ariane Randles. Era puțin dezorientat din cauza frumuseții ei și a independenței pe care o afișa.

— În acest caz...

Ea vru să se ridice.

— Vă rog să nu plecați. Am prostul obicei să glumesc atunci când nu e cazul.

— Așa mi s-a părut și mie.

— Aveți simțul umorului! Știți că sunteți mai frumoasă în realitate decât la televizor?

— Despre asta voiati să vorbiți cu mine?

— Nu, doar spuneam cu voce tare ce mi-a trecut prin minte.

Ariane se uită la ceas cu nerăbdare.

— Domnule Elliot, timpul meu este foarte prețios. Sunteți amabil să-mi spuneți ce treabă aveți cu mine? Doriți să luați lecții sau ce?

— Nu... adevărul este că nu credeam că e posibil așa ceva. Roy Delgado mi-a spus că aveți un program foarte încărcat, iar eu...

— Domnul Delgado are dreptate, îl întrerupse ea brusc.

— Dacă așa stau lucrurile, vă spun repede. Vreau să vă propun să lucrați în clubul meu din Larine, Texas.

Nu fu surprinsă de această propunere. I se făceau destul de des tot felul de oferte. Totuși, înainte să refuze, vru să știe despre ce era vorba, dar nu arată acest lucru:

– E prea cald în Texas!

– E o regiune splendidă!

– Sigur! Dar, de ce să părăsesc Sun Fair?

– Vă ofer mai mulți bani.

– Banii nu mă interesează. Îmi place foarte mult în New-Mexico și nu vreau să plec de aici.

– Larine e un loc cunoscut. Willy Garin a hotărât ca toate turnele mari să se țină aici. E una dintre personalitățile cele mai importante în lumea golfului și...

– ... e destul de cunoscut să atragă multă lume în Larine.

– Pentru turnee, da.

– Atunci, de ce mai ai nevoie de mine?

– Publicul vă adoră. Toți jucătorii de golf urmăresc cursurile dumneavoastră la televizor. Sper ca Larine să ajungă un oraș foarte cunoscut, la modă, unde oricine să vrea să fie văzut în lunile decembrie și ianuarie. Mai mult: sper ca centrul meu să atragă profesioniști și dumneavoastră puteți să mă ajutați...

– ...să particip la turnee, nu-i așa? Și dacă nu mai am chef să intru în competiție?

– Nu contează.

– Vreau să fiu liberă, să pot să-mi schimb hotărârile de pe azi pe mâine, dacă așa cred că-i mai bine pentru mine. În plus, proiectele dumneavoastră se întind pe o perioadă mai îndelungată a anului.

– Suntem deja în a doua jumătate a lunii mai. Obligațiile mele mă rețin aici.

– Ah! Dragostea!

– Deloc! E vorba doar de profesie. Îmi pare rău că v-am făcut să pierdeți timpul. Impresarul meu v-ar fi spus acest lucru la telefon.

Pentru ea, discuția era terminată. Fusesse foarte sinceră, totuși nu era sigură că procedase corect față de ea. Aceste întâlniri în care încercau s-o convingă să accepte propuneri care erau „în interesul ei” o deranjau foarte tare. În minte îi veni atunci imaginea fostului ei soț, Glen Howard, jucător de golf și el foarte cunoscut. Fuseseră căsătoriți timp de trei ani, dar cunoscuseră fericirea doar în primele luni. După puțin timp, între ei apăruse rivalitatea. Glen încerca din răspuțeri, prin toate mijloacele, să pună obstacole în calea carierei prea strălucitoare a soției lui. Nu putea să accepte faptul că el nu va ajunge niciodată la nivelul performanțelor ei, și nici nu se va putea bucura de celebritatea de care se bucura Ariane la vremea respectivă.

Se despărțiseră de mai mulți ani, dar acest jug continua s-o apese. Când întâlnea un bărbat care-i plăcea, imediat încerca să scape de el. Nimeni nu voia să înțeleagă că golful era cel mai important lucru pentru ea. Suferea pentru fiecare secundă pierdută, căci, din punctul ei de vedere, era pierdută pentru golf și pentru cariera ei profesionistă. În același timp, regreta pierderea unui sentiment ce ar fi putut fi deosebit, dar, în secret, spera ca marea dragoste să

vină într-o zi și-n viața ei. Nu voia să se implice în aventuri de o zi. Își întrerupse șirul gândurilor și se ridică brusc.

– Cred că echipa de filmare mă așteaptă. Trebuie să plec. Vă rog să mă scuzați.

El răspunse repede.

– Mai am o ultimă rugămintă.

– Vă ascult.

– Pot să asist și eu la filmare?

– O să vi se pară plictisitor.

– Voi vedea!

– Nu-i nici o problemă. În plus, nu-i rău să ai și un mic public.

Se simțea cuprinsă de sentimente contradictorii: nu prea voia ca el să rămână. Pe de altă parte, erau întotdeauna spectatori la înregistrarea emisiunilor ei și nu putea să-i refuze această plăcere.

Se gândi un timp și-și dădu seama de motivul tulburării ei: Steve nu era un spectator ca toți ceilalți. Prezența lui o făcea nervoasă și o fascina în același timp. Perseverența lui era, într-un fel, de admirat. Ea aprecia persoanele care insistau pentru a obține ceea ce voiau, dar nu înțelegea de ce o alesese pe ea ca fiind cheia succesului clubului din Larine.

Acceptă până la urmă ca el s-o însoțească până la stadion și să asiste la filmare.

Nu era în întârziere, dar echipa tehnică o aștepta. Formată numai din profesioniști, aceasta își desfășură materialul pe întreg terenul, iar Ariane își începu munca.

Tânăra femeie era puțin tulburată de prezența lui Steve pe teren și voia să-i arate că lucra foarte dur câteodată, că meseria ei nu însemna doar o reprezentație în fața unui public deja cucerit și ușor de manevrat. El părea atât de impresionat de munca ei, încât Ariane ar fi acceptat să-l urmeze până în Texas.

– Această lovitură era foarte dificilă. Bravo!

Prima parte a filmării se terminase, iar Steve venise lângă ea.

– Joci golf, Steve?

Hotărâse să-i spună pe nume, iar el părea încântat de schimbare. Se apropie de ea, în vreme ce echipa de filmare se îndrepta spre un alt parcurs, pentru secvența următoare.

– Ca un amator, bineînțeles! N-am pretenția că sunt un mare jucător, dar îi admir pe profesioniști și trebuie să-ți spun că multe dintre loviturile tale sunt impresionante.

– Mă flatezi.

– Oferta mea te interesează măcar puțin? Întrebă el cu nerăbdare.

– E interesantă.

– Atunci, de ce o refuzi?

– Ți-am explicat deja. Ceea ce fac în acest club îmi place. Ca și viața mea aici.

– Dar poți să obții un contract impresionant cu societatea Primo Pro, care produce crose.

– De ce?

– Îți amintești ce soartă a avut Alberto în Canada, în meciul cu tine? Televiziunile din întreaga lume au filmat scena...

– Nu văd de ce Primo Pro ar face publicitate cu mine, de vreme ce episodul s-a petrecut acum trei ani.

– E o industrie locală. În plus, sunt membru în Consiliul de Administrație.

– Nu înțeleg legătura dintre clubul din Larino și producția de crose Primo Pro.

– Prinzi doi iepuri dintr-o dată. Faci planurile pentru noul parcurs, predai lecții de golf și faci și publicitate pentru o industrie locală de prim rang.

– Presupun că mai ai să-mi spui ceva.

– Bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă ea cu o voce batjocoritoare. Când o să renunți?

– Când o să auzi toate argumentele.

– Exact de asta mă temeam.

– Ah! Dacă ai accepta propunerile mele!

Nu voia să țină seama de faptul că ea avea un program foarte încărcat și că n-avea timp de pierdut cu discuții inutile.

– Ascultă-mă bine, Steve. Timpul tău e probabil la fel de prețios ca și al meu, așa că să nu-l mai irosim. Am aici niște interese care mă țin legată de această localitate. Îmi pare rău.

– Accept scuzele cu o condiție: să iei cina cu mine.

Înainte ca ea să reacționeze, el îi luă mâinile într-ale lui. Ariane nu le retrase imediat, tulburată de acest contact plăcut și răspunse repede:

– Cu plăcere.

Bărbatul îi mai păstră mâinile câteva secunde, apoi se aplecă spre ea, ca și când voia s-o sărute. Pentru a încheia această situație, Ariane ridică brusc capul.

– Unde ne întâlnim?

– Vin să te iau.

– Nu e nevoie. Locuiesc foarte departe de centrul orașului.

– Nu mă deranjează absolut deloc.

– Riști să te rătăcești. Vin mai bine cu mașina mea.

Voia să fie liberă să se întoarcă atunci când credea de cuviință. Îi era teamă că ar fi putut să depindă de acest bărbat fermecător.

– Ne vedem la Gardanos. Cunoști locul?

– Bineînțeles!

– Îți place mâncarea mexicană?

– Cui nu-i place, aici?

– Bunicului meu. O să-ți povestesc într-o zi, dacă o să vrei.

– Dacă aș refuza, ai înceta să mai vorbești?

Ea îi zâmbi, simțindu-se dintr-o dată relaxată și veselă, atrasă de farmecul irezistibil al însoțitorului ei.

– Ne vedem la ora șapte? întrebă Steve.

– Opt, dacă-ți convine.

– Dorințele tale sunt reguli pentru mine.

Capitolul 2

Când intră în restaurant, Steve aproape n-o recunoscuse. Nu era de mirare. Toată după-amiaza fusese îmbrăcată în ținuta clasică a jucătorilor de golf, iar acum purta o rochie de mătase suplă și strălucitoare, puțin mai amplă spre poale, cu pliuri elegante. Părul ei de un blond minunat cădea grațios pe umeri. Zâmbi în sinea ei când îl văzu privind spre ușă cu îngrijorare și se îndreptă spre el cu un pas liniștit. Când se află în fața lui, bărbatul o privi o secundă fără s-o recunoască, apoi fața i se lumină și se ridică politicos.

– Arăți divin în seara aceasta! Iar rochia are culoarea ochilor tăi.

– Mulțumesc!

În ochii lui se citea admirația sinceră și ea înțelese că Steve nu voia s-o măgulească. El continuă s-o privească insistent, chiar după ce se așezară. De aceea nu-l văzu pe

șeful restaurantului care, la vederea tinerei femei, se și grăbise să vină la masa lor.

– Domnule Elliot!

– Da? Oh! Scuzați-mă! Ariane, nu vrei o *marguerita*, e excelentă!

– Mulțumesc. Prefer *sangria*.

– Perfect. Două *sangria*, vă rog.

După ce șeful localului se îndepărtă, Ariane observă un cadou așezat pe masă.

– Vii des în acest restaurant? Întrebă Steve cu o voce alterată de emoție.

– Ți-am spus doar că nu prea cinez în oraș.

– Ray Delgado nu s-a înșelat. Munca înainte de toate, nu-i așa?

– Exact. Știi, e destul de dificil să pui pe picioare un program de televiziune.

– Dar l-ai început de mai bine de un an. Programul e destul de rodat acum.

– Ray ți-a spus chiar tot.

Va avea grijă să-i spună prietenei ei că nu-i plăcea deloc lipsa de discreție.

– Am fost nevoit să storc de la el chiar și cea mai mică informație. Ray Delgado admiră talentul tău de profesoară și spune că ai făcut minuni cu soția lui.

– Karen învață repede și bine și, dacă ar fi puțin mai sigură pe ea, cred că i-ar putea da lecții! La Sun Fair, elevii plătesc destul de mult pentru a avea pretenția ca profesorul să-și dea toată osteneala.

– Așadar, banii te rețin aici! Poate că vom reuși să ne înțelegem.

– Permite-mi să-ți reamintesc faptul că am hotărât să nu mai vorbim despre ofertele tale de muncă.

– Nu! Mi-ai cerut să nu fiu supărat pe tine și ți-am răspuns:”cu o condiție!”

– M-ai invitat la un proces?

– Nu, nu sunt avocat! Hai să ne împăcăm și primește, te rog, acest mic dar din partea mea.

El îi dădu cadoul pe care Ariane îl observase de când se așezase la masă. Avu o mică ezitare, amintindu-și ce-i spusese Karen despre el: Steve seducea femeile dăruindu-le cadouri. Tânăra femeie îl privi drept în ochi.

– Sper că-ți dai seama că nu pot accepta nimic de la tine.

– De ce?

Era gata să-i dezvăluie că soția lui Ray Delgado o prevenise asupra tehnicii lui de seducție, dar nu vru să-l jignească.

– Prefer să nu...

– De ce acest sentiment de jenă?

– Suntem totuși niște străini. Iar eu n-am fost tocmai amabilă cu tine...

– Să nu mai discutăm! Mă cunoști de azi-dimineață și te-ai purtat foarte bine cu mine.

– Nu spune vorbe mari!

Karen avea dreptate. Steve o atrăgea foarte tare. Era destul de greu să rezisti farmecului și inteligenței lui. În

ciuda faptului că ar fi vrut să ia cadoul, încă ezita. Nu voia să pară o pradă ușoară în ochii lui. Dar poate că era într-adevăr sincer și generos.

— Nu fi ridicolă! Ți-am stricat ziua, iar acum vreau să mă revanșez. Nu-mi place să deranjez oamenii și mă simt vinovată. Dacă refuzi cadoul, remușcărilor nu mă vor lăsa să dorm noaptea asta.

— N-aș îndrăzni să tulbur noaptea unei persoane atât de importante ca tine! Accept cadoul doar pentru liniștea ta, spuse ea pe un ton ironic.

Apoi deschise cutia și zâmbi când descoperi o frumoasă eșarfă de mătase. Imprimeul acesteia se asorta cu nuanțele părului și ale ochilor ei.

— E superbă! Nu trebuia...

— Să vedem cum îți vine.

El se ridică și potrive eșarfa în jurul gâtului delicat al tinerei femei.

— Perfect! Ești foarte frumoasă!

— Mulțumesc...

— Bine. Vrei să-mi spui câte ceva despre Ariane Randles în timp ce savurăm această băutură excelentă?

— Ce vrei să știi?

— Tot!

Ariane avusese o copilărie puțin obișnuită. Născută în Taiwan, unde era detașat tatăl ei, care era general în armată, își petrecuse viața între Statele Unite și extremul Orient, de care era îndrăgostită nebunește. Încă din adolescență jucase

golf, căci fiecare bază militară avea câte un teren. Își începuse cariera sub tutela tatălui, un amator foarte bun.

– Ariane, știi că în Japonia există terenuri de golf pe terasele clădirilor zgârie-nori?

– Am auzit despre asta. E un mod ingenios de a câștiga spațiu.

– O, da! Japonezii sunt deja experți în aranjarea spațiului. Din cauza lipsei de teren, ei trebuie să profite de orice loc liber.

– După acei ani petrecuți departe de Statele Unite, te-ai întors și ai urmat universitatea în Arizona... nu mă înșel, nu-i așa, Ariana?

– Da, sunt licențiată în studii economice. De unde știi?

– E secretul meu. Erai căpitanul echipei de golf?

– Bineînțeles. Nu e nevoie să continui. Îmi închipui că știi tot.

– Da! După facultate, ai continuat să joci golf și ai devenit una dintre cele mai bune zece jucătoare din țară. Apoi ai intrat în circuitul profesionist și ai câștigat majoritatea campionatelor de golf. Acum ești campioana cea mai bine plătită din țară. Felicitări!

– Mulțumesc!

– Antrenamentele au fost ușoare?

– O, nu! Pe măsură ce progresezi, munca e din ce în ce mai dură. Cu cât ești mai bun, cu atât ți se cere mai mult.

– Cred că ești dură ca oțelul.

Discuția fu întreruptă de sosirea ospătarului care aducea gustări foarte apetisante. După ziua grea pe care o avusese, Arianei îi era foarte foame.

– Dacă nu mă înșel, ai avut un accident de schi la Taos.

– Da. Mi-au trebuit șase luni să mă refac după un weekend la schi.

– Dacă încheietura mâinii e vindecată, de ce nu mai participi la turneele de golf?

– Îmi place foarte mult să-i învăț pe alții și vreau să fac cursuri video. Am fost prima care am avut această idee și vreau să continuu. Cred că acum știi tot despre mine.

– Ray mi-a spus c-ai fost căsătorită.

Ariane se încruntă; nu-i plăcea să i se amintească de acea perioadă a vieții ei. Ea însăși încerca să uite și nu voia ca alții s-o întrebe despre asta.

Steve înțelese că nu-i plăcea subiectul și se scuza:

– Nu te supăra pe mine pentru că m-am interesat și asupra acestui aspect al vieții tale. N-am vrut să fiu indiscret și te rog să mă ierți dacă am fost nepoliticos.

– Eram foarte tânără când m-am căsătorit. Nu vreau să-mi amintesc de acea perioadă.

Nu-i plăcea când ceilalți îi cereau să vorbească despre viața ei particulară. După pronunțarea divorțului, a refuzat să dea interviuri pe această temă. Unii admiratori n-au apreciat această hotărâre, alții au înțeles că Glen Howard devenea din ce în ce mai gelos pe succesul ei.

Steve fu mirat de ceea ce-i povestea Ariane. Știa că Glen era vinovat de eșecul căsniciei lor, dar nu se gândise că era gelos pe soția lui.

– Te simți responsabilă pentru ruptura dintre voi?

La rândul ei, Ariane fu surprinsă de întrebare. Pentru ea, nu era nimeni vinovat de ceea ce se întâmplase.

– Cred că nu eram pregătită să mă sacrific.

– Devine obositor să te lupți tot timpul.

– Nu atunci când lupta e necesară.

Un sentiment de jenă apăru între ei, iar Steve regretă că adusesese discuția despre căsătoria ei. Tânăra femeie își dădu seama de părerea lui de rău și-i zâmbi.

– Destul despre trecutul meu. Spune-mi câte ceva despre tine, acum.

– Pot să încep cu bunicul meu?

– Bineînțeles.

Se așează mai bine pe scaun și se pregăti să-l asculte pe Steve cu toată atenția. Îi plăcea aproape la fel de mult să asculte oamenii vorbind despre ei, pe cât îi plăcea să joace golf.

Însoțitorul ei își adora bunicul și voia ca ea să știe.

– Ai auzit despre Charles Goodright?

– Cred că este cel care a adus vite pentru prima dată în New Mexico.

– Exact! La vârsta de nouă ani, străbunicul meu, Joe Elliot, venea din Texas cu tatăl lui care avea o turmă de vite. S-au oprit în New Mexico. Dar lui Joe nu i-a plăcut să fie

cow-boy, așa că s-a dus în oraș, unde s-a angajat la un hotel. Și-a schimbat meseria de multe ori și a ajuns în final să conducă diligențe. Astfel a întâlnit-o pe femeia vieții lui, la Silver City. S-au căsătorit și au avut un fiu, John, bunicul meu.

– Cel căruia nu-i place bucătăria mexicană?

– Adevărat! El s-a însurat cu o mexicană foarte frumoasă, Rosa Gallego! Încă arată foarte bine. Iar el o iubește ca în prima zi, dar tot nu-i place mâncarea mexicană, pe care bunica adoră s-o gătească. Între noi fie spus, el are dreptate; n-am mâncat nimic mai condimentat ca mâncărurile ei. Bunicului îi place să povestească prima masă pe care i-a pregătit-o după nuntă. Era *chili con carne* care avea gustul iadului, iar el a avut impresia că a vrut să-l omoare pentru că a angajat-o ca menajeră pe vecina lor, o femeie frumoasă.

– Ce se întâmplă când ea pregătește specialități mexicane?

– Își pune ouă în tigaie.

Ariane izbucni într-un râs răsunător și vesel, atrăgând atenția celorlalți consumatori din restaurant. Povestirile lui Steve continuă să o amuze, iar ea se străduia din răspuț să nu râdă nebunește, de rușine să nu devină centrul atenției. Însă se simțea atât de bine, cum nu se mai simțise de mult. În ceea ce-l privește pe Steve, acesta voia să-i povestească întreaga copilărie până în cel mai mic detaliu. Părinții și bunicii lui încă mai trăiau în New Mexico. Era o

familie foarte unită. Steve mai avea patru frați, și băieți și fete, care le săreau în ajutor părinților ori de câte ori era nevoie. Locuiau foarte aproape, de aceea transformau orice întâlnire într-o sărbătoare. Singura familie a Arianei era mama ei, de aceea tânăra femeie era fascinată de ceea ce descoperea la familia lui Steve. Uneori se simțea foarte singură și ar fi vrut să-și întemeieze o familie. Din nefericire, Glen nu înțelesese că ea voia mai întâi să se ocupe de cariera ei, iar acesta era un alt motiv de discuție între ei. Aceste amintiri însă o dureau prea tare, de aceea tânăra femeie orientă discuția spre alt subiect, care-l privea doar pe Steve.

– Proiectezi mobilă de birou, din câte am înțeles, nu-i așa?

– Da, mobilă foarte frumoasă. Ai văzut *Sweetclover*?

– Floarea deșertului?

– Construcția aceea gigantică din Albuquerque. Îmi place să dau nume de flori tropicale realizărilor mele. Sunt sigur că ai văzut *Sweetclover*, măcar din exterior. O grădină cu fântâni moderne înconjoară clădirea.

– Bineînțeles! Una dintre prietenele mele lucrează acolo și e foarte încântată de vederea pe care o are de la biroul ei. Așadar, tu ești creatorul acestei minunății!

– Mda!

– E cea mai frumoasă clădire pe care am văzut-o vreodată! Ai știut să profiți de poziția soarelui cum nu se putea mai bine. Și toate acele flori! De obicei, mobilierul biroului e atât de... de...

– Trist și neospitalier?

– Exact.

Schimbară un zâmbet complice.

– Te felicit! E într-adevăr frumos! Faci planuri și pentru terenuri de golf?

– Fac planul doar pentru un parcurs, dar am mai participat la schițarea altor patru. Deși nu practic golf profesionist, îmi place mult acest sport.

– Ești bun?

– Nu atât cât mi-aș dori!

– Toată lumea vrea să fie bună.

– Dă-mi șansa să-mi îmbunătățesc jocul.

– Cum?

– Să jucăm împreună o partidă, mâine dimineață.

Ea ezită câteva secunde înainte să accepte. Marțea era ziua ei liberă, dar putea foarte bine să se destindă jucând golf cu Steve. Își dădu seama că sentimentele ei față de acest bărbat se schimbaseră de la începutul serii până acum. Acum îi părea rău că el se va întoarce în Arizona și spera să-l revadă curând.

– Ora șapte e prea matinală pentru tine?

– Nu, e chiar ora ideală.

Ariane ieși din restaurant într-o stare de spirit foarte bună. Petrecuse o seară foarte agreabilă în compania acestui bărbat, a cărui prezență îi făcea plăcere. Steve o însoți până în parcare. Avea o mână pe umerii ei și, în momentul

în care tânăra femeie deschise portiera, el o trase la pieptul lui. Foarte mirată, rămase o clipă fără să reacționeze. Nu se gândise că ar fi putut s-o sărute.

– Mulțumesc, spuse el atingându-i buzele.

Ea simți că se topește sub acest sărut delicat. Nici un bărbat n-o făcuse să se simtă atât de bine și era foarte tulburată. Instinctiv, se lipi mai mult de el, iar acesta o strânse în brațe cu putere. Sărutul lui era din ce în ce mai arzător, iar ea îi răspundea cu pasiune.

– N-aș fi crezut niciodată...

El lăsa fraza neterminată și o sărută cu atâta ardoare, încât tânăra femeie uită ce voia să-l întrebe. Steve îi înconjură mijlocul cu brațele, iar ea fu străbătută de un fior. Voia să renunțe la tot pentru el, dar o voce interioară îi șoptea să nu facă nimic deocamdată. Își recăpătă stăpânirea de sine și-l depărtă cu blândete.

– Am petrecut o seară minunată, Steve. Mulțumesc pentru eșarfă, e minunată și...

– Ora șapte, să nu uiți!

– Voi fi acolo!

Capitolul 3

Pe drumul de întoarcere, imaginea lui Steve o preocupa atât de mult, încât nici nu mai recunoscuse peisajul. Amintirea sărutului o urmărea până-n pragul casei, cea în care copilărise. Aerul răcoros al nopții o făcu să se înfășoare mai tare în eșarfa de mătase. În jurul ei se întindea un lot în paragină pe care spera să-l transforme în teren de golf. Schițele erau aproape gata și țineau cont de cea mai mică denivelare a terenului. Pentru a da un aspect cât mai plăcut locului, se hotărâse să planteze câțiva copaci. Scopul vieții ei se va împlini curând, visele vor deveni realitate... Zâmbi stelelor.

Casa din cărămidă roșie domina orașul care se pierdea în depărtare. De la cele câteva ferestre se putea admira peisajul fermecător, cu miros de iarbă verde.

Ariane se întrebă a suta oară de ce părăsise mama ei această frumoasă locuință și plecase în Texas. Dormitorul,

primitor și confortabil, i se păru mai plăcut decât de obicei. Se schimbă repede și se strecură în pat, continuând să se gândească la această seară minunată pe care o petrecuse în compania lui Steve Elliot. Mâine dimineată îl va revedea... Dar el se va întoarce în Arizona... Această perspectivă o întrista. Acest străin apărut întâmplător în viața ei, trezise în ea emoții pe care le credea pierdute după despărțirea de Glen. Poate că e mai bine că pleacă, se gândi ea. Ariane trebuia să ducă la capăt niște proiecte dificile și nu-și permitea să se implice acum într-o relație sentimentală. Totuși, situația de față n-o convingea decât pe jumătate și, până la ora unu și jumătate, nu reuși să-și găsească somnul.

A doua zi dimineată, Ariane sări din pat la primul sunet al soneriei ceasului. Se îmbracă în grabă, sorbi o ceașcă de cafea fierbinte și luă drumul spre Sun Fair. În lumina clară și strălucitoare a dimineții, terenul de golf semăna cu o mare de smarald. O pânză fină de rouă scânteia pe iarba de un verde crud. Fermecată de această imagine, tânăra femeie rămase câțva timp să privească peisajul care i se părea aproape ireal. Apoi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre intrarea în club. O siluetă cunoscută îi făcea semne de încântare de când o văzuse. Steve ajunsese înaintea ei.

- De data aceasta n-ai avut probleme să mă recunoști!
- Normal, doar porți uniforma de luptă!

– Cred că rochia de mătase ar fi fost prea puțin confortabilă.
– Această glumă e la fel de răutăcioasă ca ale mele, Ariane.
– Bine, voi încerca să nu mai fac altele. Acum vreau să ai grijă de mingiuța albă pe care o vezi aici.

El dădu o lovitură grozavă care trimise mingea la mijlocul parcursului. Apoi se întoarse spre ea cu o figură satisfăcută de isprava făcută.

– Cred că voi câștiga această partidă. Vrei să pariem?
– Nu vinde pielea ursului din pădure!
– Care e miza pariului?
– Cel care pierde plătește micul dejun.
– De acord!

Continuară partida într-o stare de spirit foarte bună. Steve era un jucător foarte bun și faptul că-l avea ca adversar, n-o stânjenea pe Ariane. Dar, după cum era de așteptat, tânăra femeie câștigă partida cu ușurință. Plecară să ia micul dejun la cafeneaua clubului, comentând aprins partida.

– Chiar aveai nevoie să marchezi de două ori în același loc? E cam pretențios! Sau ai vrut să-mi arăți cât de profesionistă ești?

– Trebuia să câștig! Voiam ca tu să plătești acest mic dejun! Serios, Steve: joci foarte bine și, dacă n-aș fi fost atât de atentă, fără îndoială ai fi câștigat partida... Și nici n-ai mai adus vorba despre Larine...

– O, nu! Stai mai bine aici!

Înțelese prea târziu că ea glumise și-și dezvăluise sentimentele. Nu credea că i-ar accepta vreodată oferta și nu mai

voia decât un lucru: ca ea să nu plece din Albuquerque, unde el își petrecea cea mai mare parte a timpului, căci nu-și imagina viața fără s-o mai vadă.

În ceea ce-o privea pe Ariane, aceasta era dezorientată. Convinsă că el dorise s-o vadă doar pentru a discuta despre afaceri, nu înțelegea acum de ce nu mai voia s-o angajeze. Nu vru să întârzie pe acest teren minat și schimbă subiectul:

– Ai o lovitură foarte bună. Presupun că te antrenezi des.

– Urmăresc cursurile tale televizate; așa am învățat tot ce știu.

– Mă flatezi!

Conversația continuă astfel un timp. Tânăra femeie își punea totuși întrebări în legătură cu schimbarea de atitudine a lui Steve. Oare de ce nu-i mai vorbea despre ofertă? Doar insistase atât de mult la prima lor întâlnire!

– Ce program ai astăzi, frumoasă visătoare?

– Am cursuri până la șase seara!

– Mi-ar plăcea să fiu elevul tău!

– Dar n-ai nevoie de cursuri, te descurci foarte bine.

– Ar fi un motiv în plus pentru a rămâne mai mult timp aici. Din păcate, trebuie să plec.

– Ai mult de lucru?

– Da. Dar voi reveni... Ce faci în seara aceasta?

– Nimic interesant. Dorm.

– Pot să te sun?

– Doar dacă-mi promiți că vorbești în șoaptă.

– S-a făcut! Dar încetează să mai râzi de mine!

Destul de repede, fu nevoit să plece; avionul spre Arizona decola după prânz, iar el trebuia să mai treacă și pe acasă să-și ia actele. Ariane, care avea cursuri, fu bucuroasă că se despărțiră în grabă. N-ar fi suportat să prelungească acest moment; scena ar fi fost prea tristă.

Toată ziua, tânăra femeie fu visătoare. Se gândi cu nostalgie la momentele plăcute petrecute în compania lui Steve și fu foarte încântată. Elevii ei fură surprinși de indulgența pe care o arătă la cursuri. Ea, care de obicei era atât de exigentă...

După ultimul curs, se întoarse foarte repede acasă. Imediat ce trecu pragul casei, telefonul începu să sune. Vocea lui Steve i se păru atât de îndepărtată, încât fu pe punctul să-i spună că-i lipsește. Dar se abținu și se instală comod într-un fotoliu pentru a profita mai bine de conversație.

– Miercuri? Am cursuri de dimineață, iar după-amiază joc golf cu prietenii.

– Și joi?

– Am cursuri toată ziua. De ce mă întrebi?

– Vreau să știu ce faci când ești departe de mine.

Era adevărul și, în plus, voia să se asigure că n-are timp să se întâlnească și cu alți bărbați.

– Spune-mi programul pe vineri și sâmbătă.

– Cursuri până la ora cinci după-amiază. Sâmbăta lucrez la magazin și sfătuiesc clienții ce materiale să cumpere.

– Iar duminica?

– În principiu, e ziua mea liberă, dar mai sunt turnee și, dacă e prea multă lume trebuie să vin la club. Însă prefer să-l las pe Barry să se ocupe de aceste treburi.

– E asistentul tău?

– Da. E foarte competent.

Schimbul de cuvinte ținut mai mult de o oră. Ariane nu stătuse niciodată atât de mult la telefon și i se păru foarte plăcut. Vorbeau mai deschis decât dacă s-ar fi aflat față-n față, descoperind astfel că au foarte multe în comun. Erau mirați și încântați în același timp de această comunicare intimă care se instalase între ei.

* * *

Viața își continuă cursul liniștit pentru Ariane. Zilele ei erau foarte bine organizate: cursuri, partide de golf cu alți profesioniști, lecțiile televizate. Toate aceste activități îi umpleau timpul la maximum, încât nu avea cum să mai facă și altceva. Totuși, mici schimbări se produsera în ea, încetul cu încetul. Se întreba câteodată cum arăta casa lui Steve, dar își alunga repede din minte aceste gânduri, mirată că se simte atât de legată de el.

Căsătoria cu Glen fusese atât de rea, încât nu-și imagina c-ar mai putea să trăiască alături de un alt bărbat. Totuși, fără să-și dea seama întotdeauna ce i se întâmplă, se lăsa adesea purtată de gânduri despre o căsnicie calmă și plăcută.

Într-o marți dimineată, la o săptămână după plecarea lui Steve în Arizona, primi o scrisoare: „Sună-mă în această dimineată”. Prima ei reacție fu de refuz. Nu voia să urmeze un ordin care-i amintea de autoritatea lui Glen: „Nu pleca la Denver.” „Fă în așa fel încât la șapte să fii la aeroport. Vin să te iau.” „Prefer să nu participi la acest turneu.”

Scutură din cap ca să nu mai audă vocea care-i îngrădise atât de mult libertatea. Acest bărbat, de care se despărțise de trei ani, o transformase într-o femeie posacă și ascultătoare cum nu se poate imagina că mai există într-o societate modernă. Totuși! Când se întâl-niseră, era foarte drăguț, tânăr și la fel de ambițios ca și ea. La începutul căsniciei, participau amândoi la numeroase turnee unde obțineau locuri foarte bune pentru categoria lor. În ziua de Crăciun, cu opt ani în urmă, apăruseră primele neînțelegeri. Ea câștigase în urma unui turneu opt mii de dolari și se bucurase foarte tare că puteau în sfârșit să plătească apartamentul din Tucson pe care, din lipsă de bani, îl cumpăraseră pe credit. Foarte fericită, i-a arătat actul de cumpărare, crezând că vor sărbători cu șampanie. Reacția lui Glen nu fusese cea așteptată.

– Credeam că pot să satisfac nevoile materiale ale soției mele. De ce-ai făcut asta? Nu e rolul tău.

Cadoul pe care i l-a dat de Crăciun a fost mizerabil: un set de farfurii, care să-i amintească faptul că e femeie și locul ei e la cratiță.

Această întâmplare dusesese la primele certuri, iar comunicarea dintre ei începu să se degradeze încetul cu încetul. Ariane se simțise foarte rănită în orgoliu și suporta cu greu faptul că Glen nu dădea importanță carierei ei.

Amintirea acestor întâmplări îi produse o durere surdă. Se duse la masa de desen pe care erau întinse schițele viitorului teren de golf și se însenină. Mai desenă un pâlă de copaci.

— Asta-i viața mea! își spuse ea, admirându-și opera pentru a suta oară. Fac ce-mi place, iau singură hotărâri pentru viitorul meu și nimeni nu-mi spune ce să fac. Dacă am chef să-l sun pe Steve, pot s-o fac.

Mândră de ea, puse mâna pe telefon și zâmbi în timp ce formă numărul. Vocea lui Steve era călduroasă. Auzind-o, își aminti de tandrețea buzelor lui. Emoționați, se lăsară purtați de vraja clipei și închiseră, promițând că se vor revedea curând.

* * *

Arianei îi plăcea ca viața ei să fie organizată până în cele mai mici detalii; de aceea, își stabilise activitățile cu mare grijă, ceea ce-i dădea sentimentul că e stăpână pe situație. Faptul că ducea la bun sfârșit ceea ce începea, îi producea de asemenea satisfacții. Era o plăcere pentru ea să-i învețe pe alții și un nou capitol se deschidea în viața ei de când îl cunoscuse pe Steve. Oare cum va continua povestea lor?

După convorbirea telefonică, el îi trimisese un buchet enorm de trandafiri și-i spusese că plantase în rezervația naturală din Colorado un copac căruia îi dăduse numele ei.

Niciodată nu mai întâlnise un bărbat care să-i ofere atât de multe și să nu-i ceară nimic în schimb. Știa să fie prezent fără să-i îngreiească libertatea. Faptul că el locuia în Arizona o liniștea. Astfel, fiecare putea să-și trăiască viața după cum dorea.

Starea de veselie se prelungi mai multe săptămâni. Dar asta n-o împiedica să-și vadă de treburile ei și, mai ales, să lucreze la proiectul de construire a propriului club de golf. Angajase un arhitect specializat, Harry Richards, ale cărui competențe profesionale o asigurau că proiectul va fi fără greșală. Astăzi avea întâlnire cu el pentru a pune la punct anumite detalii.

Prevăzuseră să stea doar o oră dar, prinși în focul discuțiilor, nu-și dădură seama când trecură trei, tot încercând să rezolve o secțiune de parcurs de care nu erau mulțumiți. Întorcându-se acasă, Ariane se simți mulțumită de faptul că muncise alături de un specialist de la care întotdeauna învăța câte ceva. În plus, el mai avea o calitate: cunoștea regiunea și putea să țină cont de specificul terenului și al climei. Astfel, n-ar încerca niciodată să obțină o vegetație bogată în New Mexico. Ariane, care adora aceste locuri, aprecia foarte mult persoanele care știau să le respecte. Singura problemă nerezolvată încă era aducerea apei. Terenul era arid, iar Harry Richards se străduia să obțină dreptul de a-l iriga.

În mai multe rânduri, îi ceruse Arianei titlurile de proprietate pe care ea nu le avea. Mama ei moștenise tot terenul după moartea tatălui ei și i le va ceda cu prima ocazie. Trebuia doar să vină în Albuquerque.

Lucrurile mergeau bine! Ariane zâmbi, apoi dădu drumul la apă în cadă. Munca pe care o făcuse alături de Harry o convinsese că eforturile ei se apropiau de sfârșit și această perspectivă o făcea foarte veselă. Visase la acest teren încă de când avea șaisprezece ani; la douăzeci și nouă, acest vis putea să devină realitate!

Cu voluptate, se afundă în apa caldă și parfumată. Încă o dată, gândurile ei se îndreptară spre Steve. Voia atât de mult să împartă această bucurie cu el! Trecuse mult timp de când nu mai simțise nevoia să împartă cu altcineva bucuriile și realizările ei.

Bucuroasă, tânăra femeie rămase un timp îndelungat în cadă. Nici nu-și dădu seama când ațipi. Fu trezită brusc de soneria de la ușa de la intrare. Tresări și se uită la ceasul pe care-l pusese lângă cadă. Dumnezeu! Sunt în cadă de mai bine de-o jumătate de oră! Își spuse ea. Îmbracă în grabă halatul de baie și fugi să deschidă. Soneria se auzi din nou. Cine putea să fie la această oră? Nu aștepta pe nimeni.

Probabil că era factorul poștal care-i aducea o telegramă de la Steve, se gândi ea. La acest gând, inima începu să-i bată mai tare. Prevăzătoare, se uită totuși pe vizor înainte să deschidă ușa. Era chiar Steve, vesel și neliniștit în același

timp. O secundă, se simți invadată de furie. De ce nu o anunțase? Știa prea bine cât conta pentru ea ca ceilalți să-i respecte programul, așa cum și ea îl respecta pe-al celorlalți... Dar mânia îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Era atât de frumos! Mai frumos decât și-l amintea ea. Hainele elegante scoteau și mai mult în evidență statura lui athletică, iar lumina apusului de soare îi sublinia perfecțiunea trăsăturilor. Când puse mâna pe clanță, își dădu seama cât de mult își dorise să-l revadă. Deschise ușa zâmbind fericită. Încă de când întredeschise ușa, el îi întinse mâna.

– Facem pace? Știu că trebuia să sun, dar ce puteam să fac? Am telefonat, dar n-a răspuns nimeni...

Cu cealaltă mână îi întinse un trandafir.

Ea vru să-i spună c-ar fi trebuit să se străduiască mai mult, dar atenția era atât de delicată...

– Am avut o întâlnire și m-am întors mai târziu.

– Așadar, n-am făcut rău c-am venit! Sper că n-ai cinat încă. Am adus tot ce trebuie.

– E foarte drăguț din partea ta. Intră, te rog!

Mirosul plăcut care ieșea din punga cu mâncare îi amintea că era timpul să mănânce și ea ceva.

– Îți place bucătăria chinezească?

– Bineînțeles, dar lasă-mă să mă îmbrac.

– Arată-mi unde e bucătăria. Pregătesc eu masa.

– Urci scara și o iei la dreapta.

– Perfect!

Tânăra femeie se grăbi să se îmbrace și i se alătură. Orezul fierbea într-o oală-minune, carnea era la cuptor, iar Steve era așezat la masă.

– Sper că nu ești supărată pe mine! Mă port ca la mine acasă... Vrei un pahar de vin?

– Cu plăcere! Ai făcut foarte bine că te-ai purtat ca la tine acasă. O, ai găsit chiar și o vază pentru trandafir!

– Mâncarea era caldă când am luat-o, dar până am găsit casa ta, s-a răcit.

– De unde ai știut unde locuiesc?

– Ray Delgado! spuseră amândoi în același timp.

– O să-l concediez! Nu-i un bun agent publicitar.

– E de-a dreptul...

– Nu, glumesc!

– Mă gândeam eu că nu vorbești serios! Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Era timpul să mai ies și eu din cadă. Adormisem acolo.

– Te-am trezit? Sunt de neiertat...

– Te iert de data aceasta.

– De data aceasta! Dumnezeule! Am tot interesul să fiu mai atent data viitoare!

– Nu mă face să par o scorpie...

– Departă de mine acest gând! Să ciocnim pentru seara aceasta, Ariane! A trecut atât de mult timp de când n-am mai cinat împreună!

Tonul lui era sincer, iar ea fu emoționată. Karen o pusese în gardă asupra farmecului irezistibil al lui Steve, încât n-ar

fi vrut să-l creadă, dar părea atât de convins de ce spunea! După această ezitare, ridică paharul. Măinile lor se atinseră și un fior dulce îi străbătu pe amândoi. Băura încet, uitându-se unul în ochii celuilalt. O atmosferă tulburătoare plutea în aer.

– Mulțumesc că ești aici, spuse el, luând-o de mână. Promit că n-o să mai vin niciodată fără să te anunț.

– Îți voi fi recunoscătoare...

Emoționată, tânăra femeie se tot mișca pe scaun. Niciodată, după divorț, nu mai simțise atâta bucurie în prezența unui bărbat și, ca să-și ascundă tulburarea, îi zâmbi.

– Mâncarea se va afuma dacă nu te ocupi de ea...

– Te servesc imediat. Nu, sunt departe de a fi gata...

Se priviră, amuzați și complice la glumă.

Capitolul 4

Un curios sentiment de jenă și de bucurie o invadează încetul cu încetul pe tânăra femeie. Cum era posibil să fie atât de emoționată în prezența unui bărbat? El își pusese mâna peste a ei și o privea cu tandrețe. Deodată, privi de jur-împrejur și întrebă:

– Cine a construit această casă? Arhitectura e foarte ingenioasă. N-am văzut nimic mai inteligent până acum.

– Părinții mei. Au prezentat planurile lor unui specialist.

– Oamenii respectă foarte rar natura atunci când construiesc ceva. Cei mai mulți se mulțumesc cu ceva banal. Nu vrei să-mi arăți și restul casei? Mâncarea poate să mai aștepte.

– Cu plăcere. Sunt foarte mândră de casa mea!

Urcară câteva trepte și ajunseră în salon.

– Tatăl meu a cumpărat acest teren într-un timp când nimeni nu voia să trăiască în apropierea unor munți pustii. Voia să se retragă la pensie în New Mexico.

– E ceva deosebit. Din acest loc poți să admiri deșertul care se întinde pe mulți kilometri.

– Da, e minunat! În plus, privește! Avem ocazia să ne bucurăm de apusul de soare.

Rămaseră o clipă tăcuți, fascinați de această imagine de vis. În depărtare, cerul părea că a luat foc, iar lumina soarelui se reflecta în nisip și pe stâncile pustii într-o explozie de auriu, roșu și portocaliu. Era un spectacol magic.

– Înțeleg acum de ce New Mexico se mai numește „ținutul minunilor”! Ariane, ai mai văzut ceva atât de frumos?

– E prima dată în seara aceasta, glumi ea.

– Și totuși, îmi închipui că e altfel de fiecare dată. Deșertul are întotdeauna surprize.

Ea dădu din cap în tăcere. Ultimele raze ale soarelui ardeau pe pământul care părea ireal. După dispariția astrului zilei, vântul se mai liniști, iar aerul deveni mai proaspăt. Steve își petrecu un braț în jurul taliei fine a tinerei femei și o trase spre el, fără să spună un cuvânt. Doar un oftat trădă starea lui de mulțumire și de bine. Profilul lui bărbătesc se desena pe orizontul roșiatic. Impresionată, Ariane nu-și putea lua ochii de la el. Sub calmul aparent, bărbatul avea aerul unei feline gata să-și atace prada.

– Steve... cred că mâncarea e gata. Putem vizita restul casei mai târziu.

– Da, să mergem.

Atunci se auzi soneria telefonului.

– Scuză-mă, te rog. Mă duc să răspund.

– Iar eu voi pune masa.

– Domnule Farringer! Ce surpriză plăcută!

Ea asculta cu atenție; niciodată directorul clubului n-o mai sunase acasă.

– Îmi pare foarte rău, dar mi-e teamă că nu e posibil... Da, sunt foarte ocupată... De ce nu-l rugați pe Barry?... Va fi încântat... Aș veni cu plăcere, dar joi am activități care nu-mi permit... Nu-i nici o problemă... O seară bună, domnule Farringer.

După ce puse telefonul în furcă, își dădu seama că tremura din toate încheieturile. Directorul voia să se întâlnească joi seara, iar ea le promisese unor copii că-i va învăța golf. Și iată că el voia să-i strice planurile! Nu va ceda la capriciile lui, orice-ar fi! Până acum jucau câte o partidă de golf în fiecare vineri, iar ea își stabilise programul împreună cu tinerii în așa fel încât să mulțumească pe toată lumea. Nu știa care va fi reacția directorului și prefera să nu se gândească la asta.

– Era chiar marele șef în persoană? Impresionant!

– Mi-e teamă că el nu e impresionat, în sensul bun al cuvântului!

Se întoarse lângă Steve în bucătărie, simțindu-se ocrotită de căldura zâmbetului lui. Acesta pusese deja masa și o servi cu un pahar cu vin.

– Nu-ți face probleme. Nu știu nimic despre situația tensionată dintre tine și domnul Farringer, dar sunt sigur că totul va fi bine.

– Ești foarte optimist!

Crezuse că-i e foame, dar, în ciuda mirosului ispititor care se ridica din farfurie, simțea că nu poate să se atingă de mâncare. Era tulburată de acest bărbat așezat în fața ei, singurul care reușise să trezească în ea o emoție atât de puternică. Dar de ce tocmai acum când se hotărâse să nu mai... Poate, dacă ar fi fost mai puțin ocupată, s-ar fi gândit să...

Gata! Încetează se te mai gândești la asta și gustă aceste feluri delicioase! își spuse ea. Puse capăt oricăror reflecții și se hotărî să guste din cina pe care Steve avusese delicatetea s-o aducă.

În timpul mesei, Ariane își recăpătă buna dispoziție.

– Încă o dată mulțumesc, Steve, spuse ea când termină. Dacă n-ai fi venit, m-aș fi culcat fără să mănânc nimic.

– E plăcut să te știi apreciat. Acum, spune-mi unde găsesc buretele și detergentul de spălat vase.

– Nu, te rog. Femeia care-mi face curat în casă vine în fiecare joi și se plânge întotdeauna că n-are ce să facă. Va fi mulțumită dacă va găsi ceva de lucru. Îmi spune mereu că o plătesc să aibă grijă de pereți.

– Totuși, trebuie să aibă ce să curețe după petrecerile nebunești pe care le dai aici!

– Nu se țin petreceri nebunești în această casă!

Tânăra femeie începu să strângă, masa fără să se gândească ce consecințe putea să aibă ceea ce spusese. Era fericită că avea motiv să se miște puțin, căci felul în care o fixa bărbatul din fața ei începuse s-o deranjeze.

– Ariane, nu te-ai săturat de acest mod de viață prea... cuminte?

– Îmi place viața mea așa cum e; nu mă plictisesc. Am un proiect la care țin foarte mult și pe care cred că-l pot realiza, am cursurile care-mi plac foarte mult, îmi permit să joc golf atât cât vreau. Nu, chiar nu văd...

Steve ridică mâna.

– Nu te supăra! Am întrebat doar, n-am acuzat.

– O, știu că într-o oarecare măsură ai dreptate. Multe persoane cred că duc o viață cam ciudată... se întreabă... chiar și Karen se întreabă câteodată.

Eu, nu, își spuse Steve luând paharele de vin, și totuși! În ultimele săptămâni, se gândise tot timpul la misterioasa și încântătoarea Ariane. Pentru prima dată în viață, o femeie îl interesa atât de mult încât se gândea la ea zi și noapte. Când se afla în apropierea ei se simțea cuprins de o emoție puternică. Probabil că ea știa asta, căci în ochii ei strălucea câteodată o scânteie de neliniște. Cât de mult îi plăcea prezența ei! Perfecțiunea corpului îl încânta. Sub cămașa fină de in, sânii i se desenau frumoși, liberi de orice constrângere. Iar ea, neștiind cât e de frumoasă, mergea firesc sub privirile admirative ale celorlați. Nimeni n-ar fi putut să

rămână pasiv la farmecul ei. Aici era însă problema: exista un alt bărbat în viața ei? De ce refuza să joace golf cu domnul Farringer joi? La gândul c-ar putea avea un rival, Steve se încruntă și puse cam tare paharele în chiuvetă. Datorită misterului care o înconjura, Ariane era o provocare căreia Steve nu-i putea rezista.

Roy Delgado îi spusese că fusese numită „cea mai bună jucătoare a Statelor Unite” chiar în anul în care divorțase. Își continuase cariera strălucitoare până-n momentul în care-și fracturase încheietura mâinii. Trei luni mai târziu, se înscrisese la Sun Fair unde inițiasc cursurile video și începuse să proiecteze construirea unui centru sportiv. Steve era atras de persoanele capabile să-și construiască singure un viitor de succes.

Până la urmă terminară de spălat vasele, fiecare pierdut în gândurile lui, dar emoționați de prezența celuilalt.

– Ce va spune menajera ta?

– Cred că trebuie să-i mai lăsăm și ei câte ceva, altfel va fi chiar furioasă! Păcat că nu pot să suport nici măcar ideea unei treburi începute și neterminate!

– Mai bine ai lăsa această farfurie și mi-ai arăta restul casei.

Locuința avea mai multe etaje. Cele trei dormitoare se aflau deasupra bucătăriei și salonului. Pereții lor făceau corp comun cu muntele și urmau chiar și forma acestuia. În partea opusă erau numai geamuri, pe care se putea admira imensitatea deșertului, cu lumina lui ireală.

– O, e minunat!

– Mamei îi plăceau foarte mult plantele deșertului, dar nu voia să le închidă în casă. Atunci s-a gândit la niște ferestre spre deșert pe care să poată admira când voia florile ei dragi. Avea impresia că fac parte din casa ei. Există chiar și un sistem de iluminare care le pune în valoare. Privește!

Apăsă pe un buton și, deodată, mii de beculțe se aprinseră, luminând cactușii ale căror nuanțe diferite creau jocuri de umbre și culori uimitoare.

– Dacă ai fi fost aici luna trecută, ai fi văzut florile roșii. Erau superbe!

– Îmi pot imagina!

Steve privi în jurul lui.

– Ce colecție de discuri! Pot să mă uit? Văd niște înregistrări rare.

– Sunt ale părinților mei. Le plăcea foarte mult muzica și dansau adesea aici, singuri.

– Unde locuiesc acum?

– Mama trăiește în Huston. S-a instalat acolo acum șase ani, după moartea tatălui meu. Cea mai bună prietenă a ei locuiește în clădirea de vizavi, iar ele se înțeleg foarte bine, căci soții lor au fost militari amândoi.

– Tatăl tău a avut bucuria să te vadă nominalizată cea mai bună jucătoare a Statelor Unite?

– Da. În plus, a fost cel mai bun antrenor pe care l-am avut.

- Cred că a fost foarte mândru de tine!
- O, da! Era foarte important pentru el. Era cel mai bun prieten al meu și-mi lipsește foarte mult.
- Mama ta a reușit să-și refacă viața?
- Cred că da, dar are încă probleme cu moștenirea de pe urma tatei. Nu-i place deloc să facă socoteli.
- Nu e singura. Pot să ascult acest disc?
- Chiar te rog. A trecut atât de mult timp de când nu l-am mai ascultat!
- Moriccone e un compozitor nemaipomenit. Dar nu te așeza.

Ariane rămase în picioare lângă canapea și așteptă ca el să pună discul. Apoi bărbatul înaintă spre ea, întinse mâna și o duse în mijlocul camerei. Se trezi în brațele lui înainte să-și dea seama ce se întâmplă.

- Parcă a trecut o veșnicie de când n-am mai dansat!
- Nu se observă. Dansezi foarte bine și mi se pare că facem o pereche minunată!
- Minunat!

Tânăra femeie simți apăsarea mâinilor lui pe talie. Între corpurile lor abia dacă era un centimetru distanță. Ridică privirea spre el și-i întâlni ochii. Bărbatul îi zâmbi și o strânse mai tare în brațe.

Prima melodie se termină, iar Ariane vru să se retragă. Steve o reținu lângă el.

- Vreau să te întreb ceva... Va fi mai simplu dacă dansăm.

– Te ascult...

Se simțea atât de bine în brațele lui, încât ar fi putut să danseze toată noaptea.

– Vreau să mă însoțești la balul de la Sun Fair.

– O, Doamne!

Refuzase deja două invitații și nu știa cum să iasă din această nouă situație.

– Știam eu! Trebuia să te întreb înainte să plec. Presupun că ai deja un partener...

– Nu, nu-i asta.

– Da? Atunci ce e?

El avu dintr-o dată sentimentul neplăcut că nu voia să meargă cu el la bal.

– Am refuzat deja o invitație pentru că vineri după-amiază trebuie să filmez cursurile de golf.

– I-ai spus celui care te-a invitat că preferi să muncești decât să ieși cu el?

– Nu, bineînțeles. I-am mulțumit, apoi i-am spus că am altceva prevăzut pentru seara aceea.

– În acest caz, nu e nici o problemă. Va gândi că prevăzusei să mergi cu mine la bal.

– De ce ești atât de convins că n-am altceva de făcut?

El tăcu pentru că nu voia să rupă farmecul discret care se instalase între ei. Ariane îl privi și repetă întrebarea. Răsuflarea ei ușoară încălzi ceafa lui Steve, care simți un fior în tot corpul.

– Am altceva de făcut vineri seara!

Ea coborâse tonul, hotărâtă să capteze atenția care voia să-i schimbe programul, ca și cum era convins că nu trebuie decât să ceară pentru a primi.

Bărbatul nu răspunse imediat. Ultimele acorduri muzicale se stinseră încet. El o ținea încă în brațe și pașii lor se îndreptară spre fereastra de la care se vedeau luminile orașului. Această clipă magică fu întreruptă de începutul melodiei următoare, al cărei ritm rapid nu coincidea cu romantismul lor.

– Spune-mi ce faci vineri seara.

– Pregătesc cursurile televizate pentru luni.

– Dar ai spus că...

– Nu, m-ai întrebat dacă asta era ce le-am spus lor...

– „Lor”? Ai spus „o” invitație.

– Două invitații. Ce importanță are?

– De acord! Important e că astăzi e miercuri și că până vineri ai timp să pregătești acel curs blestemat.

– Poate că n-am atâta putere de muncă pe cât îți închipui tu.

Nu-i putea spune secretul ei și nu voia să lipsescă de la întâlnirile cu adolescenții cărora le promisese lecții gratuite.

– Te cred capabilă de orice. Cariera ta se bazează pe o voință extraordinară.

– Mulțumesc pentru compliment, Steve, dar nu mă crede atât de puternică.

– În sfârșit!

– Cum să-ți explic? Poate te voi convinge dacă-ți dau un exemplu. Vezi tu, mama cânta foarte bine la vioară. Încă mai cântă, de altfel... Când locuiam în Tokio, era foarte ușor pentru ea să devină celebră. Japonezii au o slăbiciune pentru artiștii străini. Din păcate...

– Din păcate?

– Mai eram și eu și tata în viața ei și noi aveam nevoie de ea. A avut curajul să renunțe la ceea ce-i plăcea doar pentru a ne susține pe noi.

– Vrei să spui că faptul că s-a ocupat de familia ei a reprezentat un sacrificiu pentru ea?

– În nici un caz, dar eu am considerat-o întotdeauna pe mama o sfântă.

Steve rămase pe gânduri câțva timp, încercând să înțeleagă ce-a vrut să spună. Vorbise foarte mult despre Ariane cu Ray Delgado care știa povestea căsătoriei cu Glen Howard. Ray n-a fost deloc delicat! „Glen era egoist, gelos și nu foarte inteligent. Nu avea nici un pic de talent și a încercat prin toate mijloacele să se opună carierei soției lui. Nu avea nici un respect pentru Ariane și cheltuia tot ce câștiga ea investind în proiecte nebunești, cum ar fi hocheiul pe iarbă. E persoana cea mai lipsită de sensibilitate pe care-am întâlnit-o vreodată. Ariane nu merita să i se întâmple așa ceva. Îți spun toate acestea, Steve, pentru că știu că ții la ea și ești capabil să înțelegi.” Steve îi era recunoscător lui Ray pentru aceste informații. Acesta nu fusese indiscret; îi spusese doar ce era necesar să știe.

– Dacă înțeleg bine, nu vrei să renunți la un curs pentru a merge cu mine la bal?

– O astfel de hotărâre îmi va da peste cap întreaga săptămână.

– Îmi dau seama că nu vrei să faci asta.

El auzi tonul amar pe care spusese ultimele cuvinte și-i păru rău că-și dezvăluisese sentimentele.

– Nu-i asta, Steve! E foarte complicat. Am încercat în trecut să-mi schimb viața în funcție de altă persoană și a fost un eșec total. Acum, ceea ce contează mai mult pentru mine, e munca pe care o fac.

Se așezară în același timp pe canapea.

– Ascultă-mă cu atenție, Ariane. Nu vreau să fiu o greutate pentru tine. Știu cât ai muncit pentru a ajunge aici și te admir foarte tare. Știu că ar fi trebuit să te invit din timp și-mi pare rău. Iartă-mă dar, te rog, acceptă! Îți promit că pe viitor voi fi mai atent.

Pumnii lui strânși demonstrau cât era de tulburat. Cum să reziste farmecului acestui bărbat? Putea să lucreze până mai târziu în seara aceasta și joi după cursurile gratuite, dar merita să facă acest sacrificiu? Văzu privirea lui neliniștită și se hotărî să accepte.

– Bine, voi lucra în această seară și mâine... poate voi reuși...

– Încă un dans și plec! Nu pleca, mă duc să aleg un disc. A, acesta este perfect! Ridică-te și privește spre sud!

– Ce trebuie să văd?

– Mariposa Parc! Eu locuiesc la nord de acest parc.

– Locuiești în Albuquerque?

– Am construit ansamblul Mariposa, am locuit acolo pe timpul lucrărilor, mi-a plăcut foarte mult și am hotărât să rămân.

Dar acest lucru nu-i plăcea foarte mult tinerei femei. Ea voia să se întâlnească doar din când în când. Dacă stăteau atât de aproape unul de celălalt, relațiile lor ar putea să devină banale sau poate că-i vor îngrădi libertatea...

Își întrerupse șirul gândurilor în clipa în care auzi primele acorduri.

– Îmi voi construi o casă aproape de tine. Am cumpărat deja terenul și...

– Ce idee bună!

Se trezi din nou în brațele lui fără să aibă timp să reacționeze. Se simți dintr-o dată fără apărare. Era inacceptabil ca planurile ei să fie date peste cap. Va avea un vecin care să-i tulbure liniștea atât de greu câștigată. Deja în viața ei se petrecuseră câteva schimbări de când îl cunoștea. Joia trecută renunțase să meargă la cumpărături pentru a fi acasă în cazul în care el suna. Se prefăcu obosită, dar știa foarte bine care era adevărul.

Steve o duse până-n mijlocul camerei luminată de luminile orașului și de strălucirea argintie a lunii care se reflecta pe stâncile din apropiere.

- Sunt fericită că ai venit în seara aceasta.
- Mulțumesc pentru încurajare.

Amândoi vorbeau în șoaptă, uimiți de complicitatea care-i unea. Totuși, ea se simțea stângace, pentru că nu mai dansase de mult timp. Acum câțiva ani îi plăcea foarte mult să iasă în oraș, să danseze, să se distreze, dar oare acele seri fuseseră la fel de plăcute ca aceasta? Picioarele musculoase dar zvelte ale lui Steve păreau s-o poarte spre târâmurii de basm, iar strângerea lui tandră o încălzea. Simți că partenerul ei juca deja un rol important în viața ei. Nu știa exact ce rol, nici de ce, dar simțea că e important să fie lângă ea... Parfumul lui o hipnotiza, brațele o protejau împotriva lumii, dar nu și împotriva sentimentelor puternice care o asaltau. Ridicându-și bărbia, ea îi atinse gâtul cu buzele. Un sunet gutural de plăcere îi arătară cât de mult apreciasse el atingerea. Glen n-ar fi reacționat niciodată așa! Partenerul ei începu s-o mângâie delicat și s-o sărute. Tânăra femeie simți cum ritmul inimii i se întetește, iar ea se lipi de corpul lui într-un elan nebunesc. Nu mai dansau, urmau muzica, ocupați mai mult de plăcerea pe care o simțeau de a fi unul lângă celălalt decât de pașii pe care trebuia să-i facă.

Discul se opri și Steve simți cum inima îi bate cu putere, aproape lipită de pieptul Arianei. Știa că e la fel de vulnerabilă și dezorientată ca și el. Era cuprins de o dorință nebună s-o sărute, dar știa că trebuie să se controleze ca să n-o sperie. Tânăra femeie era neliniștită și numai cu răbdare și tandrețe va reuși s-o cucerească.

În ceea ce-o privea pe Ariane, aceasta era fericită că simțea ceva atât de minunat. Își puse mâna pe ceafa puternică a bărbatului și o plimbă prin părul lui bogat. Steve înțelese că ea dorea acest sărut. Femeia întredeschise buzele, iar suflurile lor se uniră. Intensitatea îmbrățișării îi uimi pe amândoi. Pentru Ariane, era ca și când toți anii de singurătate dispăreau într-o singură clipă. Tremura și era sedusă de acest corp athletic, de farmecul și tandrețea lui Steve. Uitând de toate obligațiile, se simți readusă la viață. Buzele lui Steve îi atingeau tâmpile. Corpul ei se apropia de-al lui ca atras de o forță magnetică și misterioasă. Erau fericiți că se aflau atât de aproape unul de celălalt, înlănțuiți. Mâna lui Steve rătăci un timp pe umerii ei, înainte de a-i cuprinde unul dintre sânii rotunzi. Ea simți cum se cufundă într-un ocean de plăceri interzise până acum. Mâna lui coborî până la talie, o mângâie pe abdomenul plat și alunecă pe șolduri aproape fără să-și dea seama. Ariane nu voia decât să i se ofere.

Fără să știe când, rochia îi căzu la picioare cu un foșnet ușor. Buzele lui Steve trasau cercuri de foc pe pielea ei mată. Plutea într-un univers de vis din care nu voia să mai iasă.

— Ești mai frumoasă decât în visele mele cele mai nebunești!

Se așezară pe canapea, pe pernele confortabile. Mâinile lui îi mângâiau picioarele, când Ariane reacționează violent:

- Nu, Steve! Oprește-te!
- Pericolul era prea mare, trebuia să rupă vraja înainte să fie prea târziu.
- Te înțeleg, Ariane. O ajută apoi să-și pună rochia.
- Era supărat pe el însuși că n-a putut să reziste tentației și-i era teamă c-a rănit-o.
- Mulțumesc... nu știu...eu...
- Tânăra femeie se bălbâia. Era roșie ca focul. Cum putuse să ajungă până aici?
- Nu spune nimic. Nu trebuie să te justifici...
- Dar...
- Ștt! Trebuie să lucrezi dacă vrem să mergi la bal. Vei avea o seară grea, iar eu trebuie să plec. Vii, nu-i așa?
- Da, vreau să vin la bal!

Capitolul 5

Se va duce la bal cu Steve Elliot! Dar cum putuse să accepte o astfel de invitație? Și cum să mai refuze acum? El plecase, iar Ariane, așezată în pat, încerca în zadar să se concentreze asupra cursurilor video. Se întreba cum putuse să cedeze atât de mult în fața vizitatorului ei. Nu-i era rușine de ceea ce făcuse și asta era mai grav decât toate. Delirul simțurilor ei încinse o împinsese să facă anumite lucruri pe care nu era sigură dacă trebuia să le regrete.

După divorț, nu mai ieșise în oraș doi ani, nu mai întâl-nise nici un bărbat în acest timp. Atitudinea lui Glen o umilise atât de mult, încât nu se mai gândea să aibă vreo relație. Cu timpul, acceptase una sau două invitații ale unor prieteni la restaurant sau la cinema. Nimic asemănător cu ceea ce-o lega acum de înaltul, curtenitorul și înțelegătorul Steve. Acesta era capabil să-și recunoască greșelile. Glen n-ar fi făcut-o niciodată. Simțind fiori pe șira spinării chiar

numai gândindu-se la el, tânăra femeie se întrebă dacă nu cumva era îndrăgostită de frumosul arhitect. Nu vru să ia în seamă o voce interioară care-i spunea că-l iubește...

Cele patruzeci și opt de ore care urma să treacă cu viteza unei tornade. Joi se trezi la ora patru și jumătate dimineața și-și pregăti cam o treime din lecție. La prânz, când termină cursurile, se grăbi să ajungă acasă, unde încărcă microbuzul pe care-l cumpărase în cel mai mare secret cu trei săptămâni în urmă cu crose, mingi de golf, mănuși și chiar câteva sticle de suc. La ora trei cobora pe drumul care ducea la Shooting Star Club. Directorul centrului, după tratative dure, fusese de acord s-o lase să folosească un parcurs, pe cheltuiala ei, bineînțeles. Ariane știuse să-l facă să înțeleagă faptul că e de datoria lui de cetățean să-i sprijine pe copiii defavorizați, astfel încât aceștia să aibă cu ce să-și ocupe timpul liber. Directorul acceptase până la urmă toate condițiile ei, mergând până la a le oferi tinerilor câte o băutură răcoritoare la cofetăria centrului și dându-le voie să folosească dușurile după cursuri. Tânăra femeie aranjase să ia și o masă acolo, presupunând că în orfeline nu se mânca prea bine.

Totul se desfășura așa cum trebuia. La ora stabilită, patru băieți și șase fete o așteptau cuminti la locul întâlnirii. După o oră de explicații și demonstrații, reușiră să lanseze câteva mingi. Unul dintre băieți era foarte timid și abia reuși să dea și el câteva lovituri. Pe ansamblu, se des-

curcau destul de bine și se hotărâra să continue antrenamentele. La sfârșitul lecțiilor, toți erau foarte încântați și voioși.

Abia ajunsă acasă, auzi soneria telefonului.

— Alo?

— Ariane, cum a fost?

— Karen! Mulțumesc pentru grijă. Totul a fost perfect. Sunt chiar fericită că te interesezi de proiectele mele.

— Dar e absolut normal! Directorul clubului nu s-a plâns de nimic?

— Deloc. Tinerii s-au purtat foarte bine, chiar și la cofetărie.

— Au reușit să facă parcursul?

— Mai mult decât atât! Un instructor a venit să mă vadă la sfârșitul cursului și m-a felicitat. Se pare că ne-a supravegheat tot timpul. Eu transportam tinerii cu mașina, trei câte trei, de la o gaură la alta, iar el venea după noi.

— A stat lângă voi?

— Nu, a avut decența să stea pe margine, dar îi simțeam tot timpul prezența. Eram foarte nervoasă. Mi-era teamă ca unul dintre copii să nu facă vreo gafă. Din fericire, repet, s-au comportat fără greșală.

— Dar instructorul n-are pic de respect!

— Sunt de acord! În sfârșit, sunt foarte mulțumită de rezultat și cred că unul sau doi tineri au talent. L-ai văzut pe domnul Farringer?

– Nu chiar, l-am evitat și pe el și pe soția lui, dar știu că Tony avea un curs cu Barry. Nimic grav, deocamdată.

– Din păcate, știu că situația nu va dura prea mult. Domnul Farringer nu va renunța așa ușor.

– Sper să te înșeli. Bine, Ariane, te las acum. Mă bucur pentru tine că totul s-a petrecut foarte bine.

– Mulțumesc, Karen. Pe curând!

Imediat ce închise, telefonul sună din nou. Era mama ei care voia să vină să petreacă weekend-ul împreună. Ariane fu foarte încântată: putea în sfârșit să-i arate proiectele ei, căci știa că mama ei va fi încântată.

Când închise, își aminti că în ajun avusese intenția să-i arate planurile lui Steve, dar vorbisera despre alte lucruri și uitase. Îi va arăta altădată, își spuse ea cu veselie, așezându-se la birou pentru a termina cursul.

* * *

Vineri seara, totul era pregătit. Cursul putea să fie filmat, Barry acceptase s-o înlocuiască sâmbătă și chiar avusese timp să facă niște cumpărături ca să-i poată pregăti mamei ei o cină delicioasă. Așadar, putea să termine în două zile ceea ce trebuia să facă în trei, dar era foarte obositor.

Făcu repede un duș, se schimbă și, când Mercedesul lui Steve parcă în fața casei, era gata pentru balul de la Sun Fair.

Sala de dans a clubului era decorată cu multă eleganță.

Ariane n-o văzuse niciodată astfel. Când ajunseră, numeroși invitați erau deja acolo, bărbații îmbrăcați în smochinguri, iar femeile în rochii de seară superbe. O fântână de șampanie, înconjurată de mese rotunde pe care erau așezate platouri mici de caviar, înconjurate de gheață, trona în mijlocul încăperii. Chelnerii, în ținută de gală, se deplasau printre invitați, purtând pe platouri de argint cupe de cristal pline cu șampanie.

La ora opt și jumătate, invitații fură rugați să meargă în sala de mese. Ariane și Steve luară loc la o masă de patru persoane la care îi așteptau Ray și Karen Delgado. Când serveau desertul, Ariane văzu ochii lui Karen mărindu-se de surpriză. Înainte să înțeleagă ce se întâmplă, o mână i se puse pe umăr.

– Bună seara, Ariane! Ray și Karen, vă felicit pentru decorarea sălii. E superbă.

– Mulțumim, domnule Farringer, spuse Karen cu o voce nesigură.

El se aplecă și o sărută pe Ariane pe obraz.

– N-am întâlnit niciodată o femeie mai ocupată decât această superbă creatură, spuse el pe un ton jovial. N-are nici măcar timp să joace o partidă de golf cu vechiul ei prieten! Știe cineva de ce?

În ciuda tonului amabil, știa că era foarte furios.

– Trebuie să discutăm, dragă prietenă. Îmi acorzi un dans mai târziu?

– Cu plăcere, domnule Farringer.

Numai Karen știa cât de gravă era situația, chiar dacă Ariane își păstrase sângele rece și salvase aparențele. Îi zâmbi lui Steve. Directorul clubului luă mâna de pe umărul ei să i-o întindă lui Steve care tocmai se ridicase.

– Bună seara, domnule Elliot. Iată încă o persoană foarte ocupată.

– Bună seara, domnule Farringer.

– Steve, amintește-mi unde ne-am întâlnit prima oară.

– La Huston, la inaugurarea clădirii Twinflower, acum mult timp.

– A, da! Opera ta. Frumoasă realizare!

– Mulțumesc.

– Am jucat în Larine, luna trecută; e un teren de golf fantastic.

– Mulțumesc încă o dată, domnule.

– Să vă distrați bine și să nu uiti de dansul meu, Ariane!

Cele două femei schimbă o privire plină de subînțelesuri, jucându-se nervos cu tacâmurile. Din fericire, Steve și Ray continuă discuția începută, neștiind despre drama care se petrecea sub ochii lor.

Invitații începură să danseze, antrenați de muzica veselă pe care o cânta formația, iar cele două cupluri merseă și ele pe ring. Steve și Ariane rămaseră câțva timp tăcuți, savurând clipele frumoase. Într-un final, Steve se hotărî să spargă gheața.

– Ariane, ce se întâmplă cu Farringer? Nu pari în apele tale.
– Te înșeli.
– E supărat din cauză că n-ai acceptat să joci golf cu el joi?

– De ce-ar fi? Nu sunt la dispoziția lui.
– De ce ești tot timpul în defensivă?
– Probabil că invitasе câțiva prieteni pe care ar fi trebuit să-i amuz eu. Îi place să se laude cu prezența mea în clubul lui.

– Nu-ți place că ți se apreciază performanțele?
– Nu sunt foarte dotată pentru întâlnirile la care trebuie să-ți pui totul în valoare și să fii amabil cu toată lumea.
– Ce era atât de important joi seara de n-ai putut să te duci?

– Pune-ți imaginația la încercare.
– Imaginația mea s-ar putea să mă poarte într-o zonă unde să nu-mi placă. Ce-ar fi dacă am discuta pe terasă?
– Steve!

Era prea târziu să mai refuze. El o împingea deja spre ieșire, unde razele lunii luminau un mic spațiu dreptunghiular.

În sinea ei, Ariane era mulțumită că a scăpat de mulțime și de domnul Farringer.

– Ești foarte frumoasă în această seară.
– Mulțumesc. Datorită orhideelor pe care mi le-ai oferit.
Rochia pe care o purta îi punea în evidență linia delicată a umerilor și se armoniza cu nuanța părului ei.

– Trebuie să fi fost destul de dificil să-ți găsești o rochie de culoarea părului tău.

– Cred c-am avut noroc.

– Eu sunt cel care am avut noroc în această seară.

– Ce vrei să spui?

– Încerc să înțeleg de ce n-ai vrut să joci golf cu directorul joi seara, și cum mi-ai sugerat mai devreme, îmi pun imaginația la încercare.

– Chiar crezi că am avut o întâlnire seara trecută?

– Nu râde! E singurul motiv pentru care ai fi putut să riști un conflict cu domnul Farringer.

– Ce-ar fi să ne așezăm? Gelozia ta mă obosește.

Ea luă loc pe o bancă mică din lemn, iar Steve o privi câțva timp înainte să se așeze lângă ea. Ar fi vrut s-o ia în brațe și să-i spună că era stăpână pe soarta lui. Niciodată nu fusese gelos, dar, de data aceasta, împotriva voinței lui, acest sentiment dureros îl teroriza. Voia într-adevăr să știe ce făcuse Ariane în ziua precedentă. Gândul că ar fi putut să fie în brațele altcuiva îl înnebunea.

– Să spunem că sunt curios, dacă vrei.

– Crezi că pot avea întâlnire cu doi bărbați în aceeași seară?

– Dacă ai timp, vreau să fiu primul care află.

Ea îi zâmbi, dornică să elimine orice tensiune dintre ei.

– Îți promit că ție îți voi spune primul.

– Se poate întâmpla?

– Mă îndoiesc.

– Haide! Îți știu programul pe dinafară și știu că, în anumite seri, nu muncești.

– Proiectez un teren de golf.

– Pentru cine?

– Pentru mine!

El o privi cu încântare.

– E minunat. Spune-mi mai multe, te rog!

Ea îi povesti cum organizase diferitele parcursuri în funcție de resursele locului, cum alesese forma terenului și diferitele tipuri de arbori. Steve era un ascultător perfect; știa să asculte cu atenție, să pună întrebările potrivite, să dea sfaturi oportune. Tânăra femeie era încântată. Era atât de plăcut să vorbească despre planurile ei!

– Va fi într-adevăr extraordinar centrul tău. Ai știut să profiți de ceea ce-ți poate oferi natura. Aș fi vrut să am și eu asemenea idei pentru centrul meu!

– Faci deja planuri pentru altul?

– Va fi primul în New Mexico. N-ai vrea să fim asociați? Așa aș putea să-ți fur câteva idei.

– Nu mulțumesc. Am nevoie de toate resursele pentru clubul meu! Cum se face că n-am auzit încă despre construcția unui nou centru?

– Nu e decât în stadiul de proiect. Încă n-am pus nimic pe hârtie.

– Conceperea e partea cea mai amuzantă a lucrării.

– Poate că în acest oraș nu e nevoie de încă două terenuri de golf.

– Să nu crezi asta! Cele care există sunt deja foarte solicitate. Vom avea clientelă! Sper ca între noi să fie o competiție sănătoasă.

– Bineînțeles.

Bărbatul se ridică brusc și o luă în brațe.

– Ce-ar fi să dansăm. Muzica se aude până aici!

– Cu plăcere!

– Ești o femeie extraordinară, Ariane! De unde ai atâta energie?

– Sunt foarte gurmandă!

– Nu e rău să-ți dorești mai mult. Dar să nu cobori ștacheta!

– E un ordin?

– N-aș îndrăzni niciodată!

– Niciodată? Chiar?

– Chiar așa! Ar trebui să treacă secole înainte să mă gândesc să-ți dau vreun sfat.

– E destul de mult!

Deodată, el o sărută cu atâta pasiune încât Ariane se clătină pe picioare. Dar îi răspunse cu ardoare și nici unul dintre ei nu auzi vocile care se apropiau.

– Vedeți noii arbuști aici. . . O! Ariane, te-am căutat peste tot! Ce seară frumoasă! E perfectă pentru dans. Ce spui despre asta, Harry?

Harry Richards se făcu auzit cu greu.

– Da, domnule Farringer.

Jenat, acesta încercă să-și ia privirile de la cuplu și continuă:

- Frumoasă seară, într-adevăr. . .
- Ariane, îl cunoști pe domnul Richards?
- Da, ne-am întâlnit deja. Bună seara, Harry.
- Bună seara, Ariane.
- Vă gândiți să măriți centrul Sun Fair, domnule Farringer?

Steve se forța să pară destins, dar era furios din cauza indiscreției directorului.

- Încerc să-l conving pe Harry să lucreze pentru mine la Huston, iar el pretinde că este foarte ocupat. Voi încerca totuși să-l fac să se răzgândească.

Harry nu părea încântat de propunerile directorului.

- Nu uita că trebuie să discutăm, Ariane. Ne vedem mai târziu!

Cei doi bărbați se depărtară, continuându-și discuția.

- Harry, aș vrea să te uiți la felul în care este construită gaura a unsprezecea.

– Ariane, ești din nou agitată! Sunt sigur că, dacă mi-ai povesti ce te frământă, ți-ar fi mai ușor. N-ai încredere în mine?

– Ba da.

- Atunci, spune-mi ce se întâmplă între șeful tău și tine.

Ei nu-i plăcea să i se pună astfel de întrebări, dar era atât de afectată încât găsi că întrebarea aceasta era bine venită. Pe de altă parte, Steve se întreba ce însemna atitudinea lui Farringer. Directorul îl rugase și pe el să lucreze la Huston,

dar îl refuzase. Acum se întreba dacă nu cumva voia să se răzbune pe el prin intermediul Arianei. Acest comportament îl indigna și voia neapărat ca tânăra femeie să-l lămurească.

– L-ai bătut data trecută când ați jucat golf?

– Întotdeauna am jucat vinerea. Dintr-o dată, a hotărât să jucăm joia și nu vrea să accepte că nu sunt disponibilă.

– Și te va întreba, ca și mine, ce te reține joia.

– Credeam că am venit aici să dansăm.

– Exact asta am făcut, draguță doamnă!

Nu-i va spune secretul ei! El era convins că s-a întâlnit cu un alt bărbat și probabil, își imagina și alte lucruri.

– Cum l-ai întâlnit pe Harry Richards?

– L-am angajat. Lucrează cu mine pentru viitorul meu club.

Steve se îngrijoră. Harry refuza să lucreze pentru Farringer, dar colabora cu Ariane. Poate, Farringer... Fără să se gândească mai mult, întrebă:

– Proiectul tău n-are nimic în comun cu ceea ce face de obicei Harry?

– A acceptat pentru că desenasem totul. Harry nu se ocupă decât de partea tehnică. Știai că el a construit Sun Fair?

– Da. Chiar vrei să te asociezi cu el?

– Normal! De ce mă întrebi asta?

– Ai putea să mă angajezi pe mine.

– Nici să nu te gândești la asta!

– L-ai auzit pe domnul Farringer! Harry i-a spus că n-are timp să se ocupe de proiectul lui și poate că e destul de ocupat să se ocupe și de clubul tău! Nu știu, dar poate fi o variantă.

– Nu stă în picioare.

– Atunci, ce se întâmplă cu directorul?

Tânăra femeie își dădu seama că nu din curiozitate bolnavă voia Steve să știe toate aceste lucruri, ci din grijă pentru de ea. De altfel, de când îl cunoștea, Steve îi acordase o mare atenție. Oamenii bogați ca domnul Farringer nu suportă să se vadă contraziși, căci asta ar însemna o jignire adusă puterii lor, iar el nu suporta ca Harry să nu i se supună.

– Mulțumesc, Steve, dar sunt sigură că nu despre asta vrea să-mi vorbească. Nu te neliniști. Știu cum să vorbesc cu el.

– Totuși, ce poate să-ți reproșeze?

Și... de ce să nu-i spună? Sigur va fi încântat de inițiativa ei.

– Nu aici. Îți voi explica mai târziu, nu vreau să mă audă cineva.

– Atunci, să mergem!

– Parcă voiai să dansezi!

– Ceea ce mă interesează cel mai mult e să fiu lângă tine.

– Trebuie să-i salutăm pe Ray și pe Karen. În plus, trebuie să stau de vorbă cu directorul!

– De ce n-o rogi pe Karen să-i spună că ai plecat? Poți să-l vezi și mâine.

– E o idee foarte bună!

Îl luă de braț și plecară de pe terasă. Dacă Farringer voia s-o concedieze, putea s-o facă și mâine.

* * *

– Așadar, l-ai lăsat pe asistentul tău să se ocupe de juniori.

– Și aici e problema! Domnul Farringer l-a adus pe Tony, nepotul lui și vrea ca eu să fiu profesorul lui.

– Oricum, ceea ce-ai făcut pentru copiii defavorizați este extraordinar!

Se aflau amândoi în bucătăria din casa Arianei. Tânăra femeie făcea o cafea. Era fericită că putuse să-i spună ce făcea pentru „copiii ei”. Steve aproba și admira gestul ei. De obicei, părerea celorlalți nu conta pentru ea, dar cu Steve lucrurile stăteau altfel.

– Dacă am bea cafeaua afară?

– Bună idee! Lasă-mă să duc eu tava. Știi, cred că domnul Farringer va înțelege. În felul lui, e câteodată filantrop și va ști să se arate generos.

– E adevărat... Dar nu vreau să creadă că trădez Sun Fair! Harry e un profesor excelent și cred că se descurcă mai bine cu cei mici decât aș fi făcut-o eu. Are doi copii, deci știe cum să lucreze cu ei.

Steve bău tăcut cafeaua și încercă să-și imagineze cum s-ar fi purtat el dacă ar fi avut doi copii. O perspectivă nemaipomenită... dar asta însemna să fie însurat, iar cei doi soți să fie de acord.

– Nici nu se pune problema, spuse Ariane în acea clipă.

El crezu că-i auzise gândurile și-i răspunde. Simți picături reci de transpirație. Până la urmă, își dădu seama că n-avea cum să știe la ce se gândea el.

– Iartă-mă, ce-ai spus?

– Dacă domnul Farringer mă pune să aleg între „copiii mei” și Sun Fair, știu ce-o să fac. Bineînțeles, voi avea probleme financiare dar... am mai avut și alte propuneri. Pot să fac publicitate pentru o marcă de accesorii.

– În plus, va fi noul club.

– Sigur! Spune-mi, credeam că Larine vrea să mă angajeze. Îți mai amintești de asta?

– Nici să nu te gândești. Vino lângă mine, vreau să mă confesez.

– Preotul te ascultă, fiul meu. Vorbește fără teamă.

– Egoismul e un păcat?

– Nu toți cred asta!

– Atunci dă-mi voie să-ți spun că n-aș suporta să te văd cum pleci din Albuquerque.

– Și dacă o să fiu nevoită să lucrez... la Larine, de exemplu?

– Nu glumi!

– Umorul e una dintre principalele mele calități.

– Una printre atâtea altele!

– Mai vrei cafea?

– Nu imediat.

El desprinsese orhideele pe care Ariane le prinsese la rochie și-i puse mâna pe obraz.

– Prefer ceva mai dulce.

– Poate o ciocolată.

– Mai dulce.

Buzele lui se apropiară de ale ei. Ariane îl mângâie pe obraz, aproape fără să-și dea seama. Sărutul fu scurt, dar intens.

– Ariane, știi că am vrut să fac asta toată seara?

– Ai o memorie destul de ruginită, domnule Elliot. Ai uitat că m-ai sărutat și pe terasă?

– Nu, dar a venit domnul farringer și ne-a întrerupt. Doar nu voiai să continuăm în fața lui!

– Acum ne va privi luna.

– Da, și în lumina ei arăți ca o zână de fildeș.

– Nu am sentimentul că mă comport ca o statuie.

El îi înconjură umerii cu un braț ușor.

– Nu-i asta impresia pe care o lași, e adevărat.

Buzele lor se întâlniră din nou și se simțiră străbătuți de un fior puternic.

Ariane se strânse la pieptul partenerului ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar voința ei se evaporă încetul cu încetul sub presiunea buzelor care depuneau mici săruturi pe gâtul ei.

Răceala unei bare metalice îi arătă că o mână abilă îi dăduse rochia în jos. Dar ce mai conta! Pentru că sunt îndrăgostită! În sfârșit, avea curajul să recunoască!

Degetele fierbinți ale lui Steve erau peste tot: pe gât, pe față, pe spate, creând cercuri de foc pe care ea nu voia să le stingă. Dimpotrivă, ar fi vrut să le aprindă mai tare, dar era paralizată de plăcere și nu îndrăznea să se miște. O tulburare delicioasă o cuprindea și accepta fără rezerve mângâierile, din ce în ce mai îndrăznețe, ale partenerului ei.

Simțea că se prăbușește sub pasiunea săruturilor și se agăță de el pentru a-și exprima dragostea. Steve îi răspunse printr-un murmur pasional și se lăsară purtați de valurile plăcerii.

– Știi cât de mult am nevoie de tine? Lasă-mă să-ți dovedesc...

El îi luă mâna și o puse în dreptul inimii care-i bătea nebunește. Încântată, privi îndelung desenul frumos al corpului lui.

– Aștept clipa aceasta de cinci ani, Ariane!

– Glumești!

Jenată, își retrase mâna.

– De ce spui asta? Te-am văzut la turneul de la Kemper, aveai gripă și erai mult în spatele adversarei tale pe parcurs, îți amintești?

Mirată de atâta precizie, încuviință din cap.

– Era prima dată când asistam la un turneu, dar nu eram prea interesat. Însă tu m-ai vrăjit. Cine și-ar fi

închipuit că vei câștiga? Ai curajul unui leu, strategia unui general și hotărârea unei mame care are opt copii de hrănit!

— Eram căsătorită atunci!

— Știu. Aș fi fost în stare să mă duelez cu oricine te-ar fi luat de lângă mine.

— N-a mai fost nevoie!

— Din fericire! N-am uitat niciodată promisiunea pe care mi-am făcut-o să te întâlnesc din nou. Realitatea a depășit visele mele.

Niciodată nu se simțise atât de seducătoare și atât de sigură pe ea însăși. Această putere o elibera de temerile ei vechi.

— Mă simt onorat de prezența ta alături de mine.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele și-l sărută atât de sincer, încât Steve simți că-l dorea la fel de mult.

— Sunt fericit că mi-ai arătat casa.

— De ce?

— Acum știu drumul fără să fie nevoie să te mai întreb.

O ridică de la pământ și o purtă în brațe până în dormitor. Tânăra femeie abia îndrăznea să respire. Tremurând de fericire, îl lăsa să-i scoată rochia și-l ajuta să scape de hainele lui. Nu mai iubise un bărbat de atâta timp! Încă înainte de divorț, ea și Glen locuiseră separat. Acum își simțea corpul în flăcări. Steve ardea și el de pasiune pentru ea. Cei doi amănți, ca niște naufragiați într-un ocean de plăceri, atinseseră extazul extrem. Corpurile lor străluceau de bucuria regăsirii.

– N-am fost niciodată mai fericit ca în această seară.

Vocea lui Steve era ca un murmur.

– Nici eu...

– Mama ta ajunge devreme mâine?

– Vrei să fii lângă mine când mă trezesc?

– E o invitație?

Se lipi și mai tare de el.

– Sigur.

* * *

Sunt îndrăgostită! Sunt îndrăgostită cu adevărat!

Ariane se mai uită o dată în oglindă, apoi se hotărî să plece. Nu știa cum se întâmplase. Se lăsase purtată de valul de pasiune căruia nu i se împotrivise.

Nu dormiseră mai mult de o oră în această noapte, iar Ariane nu voia ca el să mai plece în zori. Nu cunoscuse niciodată până acum această frenezie, această pasiune de nestăvilit. Glen nu o făcuse să simtă așa ceva. Steve era un bărbat sensibil și atent, care știuse să găsească drumul spre inima ei.

* * *

– Ariane, nu te-am văzut niciodată așa de strălucitoare! îi spuse mama ei la cină. Nu știam că viața ta aici e atât de fericită.

- Abia dacă-mi vine mie să cred!
- Dar problema cu domnul Farringer? Păcat că a plecat devreme azi dimineață! Când te gândești să vorbești cu el?
- Se întoarce săptămâna viitoare. În plus, nu-mi fac prea multe griji din cauza lui.
- Poate ar trebui să-ți faci. După cum ai spus chiar tu, ar putea să te concedieze.

– Vom vedea...

Singurul lucru care o interesa era când îl va revedea pe Steve. Prea puțin îi păsa de domnul Farringer.

– Ascultă, dacă vei concedia, vino la Huston. Sigur vei găsi ceva de lucru.

– Bineînțeles, dat tu știi cât de mult mă simt legată de această regiune. Și cum voi mai putea să construiesc un teren de golf, dacă nu sunt aici?

– Înțeleg. Totuși, mi-ar face mare plăcere dacă ai locui cu mine! Ar fi minunat!

– Da, dar ador viața mea aici!

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș spune că l-ai întâlnit pe Făt-Frumos.

Ariane, roșie ca focul, începu să strângă tacâmurile, pe care le puse în chiuveță.

– De ce spui asta?

– Am fost o dată îndrăgostită, Ariane, și nu sunt încă senilă! Ai probleme cu directorul, nu ești sigură că terenul tău va fi irigat, te ocupi de copiii defavorizați și, în ciuda atâtor lucruri pe care le ai pe cap, strălucești de fericire!

– E ciudat, într-adevăr.

– Minunat, Ariane! Aștept asta de atâta vreme!

– Dar nu mi-ai spus nimic!

– Toți avem nevoie de dragoste. Am fost foarte fericită cu tatăl tău și mi-ar plăcea foarte mult să trăiești și tu același lucru. După experiența neplăcută cu Glen, mi-a fost teamă că nu te vor mai interesa niciodată bărbații.

– Glen a fost primul bărbat pe care l-am cunoscut, așa că am crezut că toți bărbații sunt ca el. Acum nu mai știu...

– Dar dacă ești îndrăgostită...

– Nu există „dacă”!

– E minunat! Nici nu știi cât de mult îmi doresc niște nepoți!

– Mamă, sunt îndrăgostită, asta-i tot! Nu vreau nici să mă mărit, nici să am copii! Nu poți trăi o poveste de dragoste fără complicații?

– Poți să încerci, draga mea, dar riscurile sunt mari.

– Sunt pregătită să le fac față!

– Te-ai gândit mult la asta, din câte-mi dau seama.

– Îți amintești ce mi-ai spus întotdeauna? Căsătoria și cariera nu fac casă bună împreună.

– Pentru mine nu, dar nu pot să garantez pentru alții.

– Ei bine, eu sunt convinsă de asta!

Convingerea era una, iar realitatea alta... Ariane se foia în pat fără să poată adormi. Discuția cu mama ei o tulburase foarte mult, fără să știe de ce. Poate că mama ei fusese chiar dezamăgită de prima căsătorie a fiicei sale. Dar i-ar fi spus ceva despre asta...

Dintr-o dată, avu o revelație. Se poate ca dorința ei cea mai mare să fie aceea de a se căsători și de a avea copii. Acest gând o teroriza, de aceea îl alungă. Nu era posibil, nu se putuse schimba chiar atât de mult!

De altfel, își regăsi repede sângele rece. Nu-l cunoștea pe Steve decât de o lună și jumătate. Nu putea să-și facă planuri ca o adolescentă care nu știe nimic despre viață. O dată, demult, crezuse că poate exista un cuplu armonios și echilibrat, dar visul ei frumos se transformase în coșmar. Nu putea să se arunce în această relație cu ochii închiși. Era prea devreme. Da, era îndrăgostită de Steve, dar relația lor avea un viitor? El era îndrăgostit de ea? Nu-i spusese încă nimic. Karen îi atrăsese atenția că e un seducător. Poate că Ariane era una dintre numeroasele lui cuceriri... Nu! Era imposibil! El era prea tandru, prea atent.

Pentru a suta oară de când se culcase, se întoarse în pat și se hotărî că e vremea să adoarmă. După mult timp reuși să adoarmă, un somn greu, bântuit de vise ciudate.

Capitolul 6

Dimineata de luni veni prea repede. Mama și fiica petrecuseră un sfârșit de săptămână minunat, evocând amintiri plăcute și făcând proiecte de viitor. Susana voia să revadă terenul pe care voia fiica ei să construiască centrul. De aceea, își amână plecarea cu câteva ore. Urcară în mașina Arianei, care conducea încet pentru a putea admira peisajul magnific ce defila sub ochii lor încântați.

— Sunt atât de bucuroasă că sunt cu tine! A trecut mult timp de când n-am mai petrecut câteva zile împreună. Când era asta?

— Acum opt ani.

— Exact, era vara în care te-ai căsătorit. Când mă gândesc că bunicul tău era crescător de vite înainte să vină aici, deși iubea atât de mult orașul! Cred că mă voi întreba întotdeauna de ce a vândut turma pentru a cumpăra acești trei sute de acri de teren în deșert și nu un apartament.

– Din acest motiv tu și tata ați construit această casă, care, deși era în deșert, era atât de aproape de oraș?

– Da, și nu regret că am făcut asta. Nu mi-ar fi plăcut să locuiesc la celălalt capăt al terenului. Totuși, privește cât e de frumos! Privește aceste incredibile straturi de culori, atât de vii!

– E într-adevăr minunat și nu mă plictisesc niciodată de această priveliște.

– Mă bucur că vrei să construiești un club de golf în acest loc.

– Îți mulțumesc că mi-ai cedat acest teren, mamă. Datorită ție, pot să-mi realizez visul cel mai de preț!

– Imediat ce voi ajunge la Huston, voi regla toate problemele cu notarul pentru ca terenul să fie într-adevăr în posesia ta. Iată că am ajuns! Exact după acest deal! Aici începe parcursul? O, Ariane, ce idee bună!

Pulsul Arianei se accelerează. În câteva secunde va vedea terenul care-i bântuia visele de atâtea luni! Fiecare detaliu îi era familiar, nici un arbust, nici o stâncă nu-i era necunoscută! Survolase zona în elicopter ca să aibă o imagine de ansamblu mai bună. Dintr-o dată, scoase un strigăt.

– Ce se întâmplă?

Frână brusc. La câțiva metri de ea, un buldozer gigantic tasea terenul. Încremenită, rămase câteva secunde privind munca pe care o făcea mașina și descoperi ceva mai încolo o altă care făcea aceeași treabă.

- Ce fac aici? Nu mi-ai spus că au început deja lucrările.
- Dar nu eu am angajat acești muncitori!
- Atunci, ce se întâmplă?
- Nu știu nici eu. Voi întreba muncitorii.

Bărbatul care părea șeful lucrărilor, veni în întâmpinarea Arianei.

- Ați rămas în pană?
- Nu.
- V-ați rătăcit?
- Deloc.
- Nu, dar cred că v-ați înșelat în privința locului.
- Ce vreți să spuneți?
- Acest teren îmi aparține.

– Acest lucru nu mă privește pe mine. Întreprinderea m-a trimis aici; mi-a cerut să muncesc, nu să discut cu proprietarul.

– Eu n-am angajat pe nimeni să facă ceea ce faceți aici. Trebuie să fie o greșeală.

– Ascultați-mă puțin, doamnă. Suntem în locul care trebuie. Iată actele.

Ariane se întoarce la mașină să ia hârtiile pe care i le dăduse mama ei.

– Priviți dumneavoastră cu atenție! Acest teren este al meu și vreau să opriți imediat aceste lucrări. Spuneți șefului dumneavoastră că s-a strecurat o greșeală pe undeva.

- Doamnă, sunt plătit să fac această muncă și o voi face.
- Nu vă vor plăti și în închisoare!
- Haideți, doamnă, fiți înțeleghătoare!
- Poliția va fi aici într-o jumătate de oră!
- N-am mai văzut așa ceva!
- Vă sfătuiesc să opriți lucrările imediat.
- Bine, bine, dar să vă ferească Dumnezeu dacă vă înșelați!
- În acest caz, veți vorbi cu avocatul meu!
- Tânăra femeie se răsuci pe călcâie și se așeză la volan.
- Să mergem, mamă, să nu pierzi avionul.
- Ce vei face?
- Avocatul meu va regla această problemă. E ridicol ce se întâmplă!
- Nu-mi imaginez ce s-a putut întâmpla! În principiu, nu se poate face o asemenea greșeală. N-am văzut niciodată niște muncitori care să facă o treabă acolo unde n-ar trebui.
- O să verific. E într-adevăr ceva nemaivăzut!
- Te văd destul de calmă, Ariane...
- Încerc să par așa, mamă, încerc. E incredibil!

* * *

După ce o conduse pe Susana la aeroport, Ariane se duse la domnul Owens, avocatul ei. Acesta era plecat, dar secretara îi promise că o va suna când va veni la birou. A doua zi dimineată, nu primise telefon de la avocat și se hotărî să se

întoarcă pe teren. Observă cu furie că lucrul reîncepuse. Înțelese atunci că, deși intervenise cu o zi în urmă, muncitorii nu renunțaseră. Nu vru să mai aibă o discuție cu șeful șantierului, de aceea se hotărî să meargă direct la comisariatul de poliție unde să convingă un inspector să facă o constatare la fața locului.

Trebuia să ajungă și la Sun Fair, unde o așteptau elevii. După cursuri se duse din nou la avocatul ei, dar nu-l găsi. Ajunse acasă și făcu o baie, convinsă că se va destinde puțin, dar, în ciuda parfumului plăcut, gândurile i se îndreptau fără încetare spre problema care apăruse din senin. Cel mai bine ar fi fost să nu mai lucreze mâine și să ducă ancheta la capăt. După ce ieși din cadă și reuși să-și ia un tricou și o pereche de blugi, văzu mașina lui Steve care se opri în fața casei.

— Știu, ar fi trebuit să sun înainte să vin, spuse el când îi deschise ușa.

Ariane nu spuse nimic, căci părea foarte supărat.

— Te servesc cu ceva?

— Te rog.

Se duseră direct în bucătărie. Ea puse două pahare pe masă și se lăsă să cadă pe scaun.

— O zi grea?

— Da, Steve, grea zi!

— Mă gândeam eu! spuse el, încă în picioare.

Bărbatul părea să aștepte ca ea să spună sau să facă ceva. Cum ea nu zicea nimic, se așeză oftând.

- Nu ai să-mi povestești nimic?
- Ce vrei să-ți spun?
- De ce încerci să-mi gonești muncitorii?
- Steve! Despre ce vorbești?
- Nu-mi spune că n-ai fost tu!

Ariane încercă în zadar să înțeleagă ce se întâmplă. Nu exista decât o explicație și aceasta era absurdă. Preferă să-i povestească ce se întâmplase în ultimele zile.

- Vezi că nu vorbim despre același lucru.
- Arată-mi hârtiile.

După ce citi cu atenție, fața lui se relaxă, dar păstră un aer foarte supărat.

- Acest teren îmi aparține, Ariane!
- E imposibil!
- Am un act de la notariat.
- Un act de la notariat, într-adevăr!
- Am cumpărat acest teren la licitație, acum trei ani.
- Dar mama nu l-a vândut niciodată! Te sfătuiesc să-ți oprești muncitorii; îmi distrug proprietatea.
- Dar, Ariane, e a mea!
- Te înșeli. Mama nu a vândut acest pământ!
- Mama ta? Tu ești cea care se înșală! Terenul aparținea unui anume Sullivan, nu Randles. Sullivan! Și acest măgar nu și-a plătit taxele timp de trei ani. De aceea, conform legii în vigoare, pământul lui a fost scos la licitație. Astfel, a ajuns terenul meu.

Ariane înțelegea încetul cu încetul ce se întâmplă și simțea că o să leșine.

– Numele ei de fată este Sullivan, Susana Sullivan.

După ce pronunță aceste cuvinte, înțelese că visul ei fusese spulberat. Lacrimi pe care nu încercă să le oprească, începură să-i curgă pe obraji.

– Steve, trebuie să fie o greșeală pe undeva!

– Nu, Ariane. Cum se face că a păstrat acest nume?

– Înainte să se căsătorească, dădea concerte și a păstrat numele de fată. Pe tata nu l-a deranjat acest lucru. Cum îți permiți să-i spui „măgar”?

– Dar eu...

– Nu-mi explica nimic! În orice caz, nu te voi crede în vecii vecilor!

– Sun-o! Trebuie să aibă o explicație. Poate n-a avut cu ce să plătească impozitele care sunt foarte mari.

– Mama poate să-și permită tot ce vrea!

Formă numărul Susanei.

– Ariane, ascultă...

– Alo? Mamă? Trebuie să te întreb ceva.

Îi explică nervoasă ceea ce aflase. În acest timp, Steve se servea cu un pahar cu gin, regretând că n-are ceva mai puternic... Dumnezeu! Cum era posibil? Tocmai începuse să aibă încredere în mine și iată că...

– Le-ai aruncat! strigă Ariane, aruncând o privire disperată spre Steve. Bun! Nu te neliniști, mă voi ocupa eu de asta, ne te neliniști. Da, asta e... te sărut... Pe curând, mamă!

Se întoarce spre el, gata de atac.

– Nu e tâmpită! Dar nu e o femeie de afaceri și nu știe nimic despre proprietăți. Nu e vina ei. Cum ai putut să-i faci așa ceva unei biete femei? E monstruos!

– Ascută-mă, Ariane. E o practică obișnuită. Am cumpărat mai multe terenuri în acest fel. Nu e nici imoral, nici ilegal să cumperi un teren scos la licitație. Proprietarul e anunțat că pământul lui va fi vândut. Eram convins că acest Sullivan vrea să scape de el.

– Poate, dar...

– De unde voiai să știi cine e proprietarul? Oamenii procedează adesea în acest fel când vor să scape de un teren. Dacă aș fi știut că e al tău... Acum însă e prea târziu, am angajat deja o întreprindere!

– Să construiască ce?

– Apache-Feather.

– N-ai nevoie de trei sute de acri pentru a construi clădiri!

– Dar nu clădiri vreau să construiesc, ci un teren de golf!

– Nu!

Acest strigăt înnebunit îi ieși din gât fără să-l poată controla. Cum era posibil să i se întâmple așa ceva? Începu să vorbească încet, cu o voce stinsă.

– Am lucrat ani întregi la acest proiect și tu vii acum, îmi furi terenul pe câțiva dolari mizerabili, îmi distrugi visul, vorbești urât despre mama și...

Știa cât era de nedreaptă, dar nu se putea abține.

—... și ai îndrăzneala să construiești un teren de golf pe pământul bunicului meu, iar muncitorii tăi sunt gata să dărâme prima movilă, care reprezenta începutul parcursu-lui meu.

Fugi din bucătărie și se refugie în birou. Steve o urmă, foarte tulburat.

Ea scoase planurile dintr-un sertar.

— Uite! Sunt gata să treacă pe aici cu buldozerul, peste deal. E rușinos!

El îi puse o mână pe umerii care tresăreau din cauza suspinelor. Drama pe care o trăia Ariane îl afecta profund. Glen încercase să-i fure succesul, și iată că acum el...

— Ariane, știi prea bine că nu sunt responsabil pentru ceea ce se întâmplă! N-am vrut să-ți fac nici un rău...

— De ce nu? Am mai trăit asta o dată!

— Ariane, te rog! Știi că nu-i adevărat. Uită-te în ochii mei! Privirea ei era îndreptată spre perete.

— Te rog, vorbește cu mine! Nu vreau să te rănesc. Din contră, vreau să te ajut. Ideea ta în ceea ce privește dealul e excelentă. Voi da ordin să...

Ea începu să-l asculte. Era atât de sincer, încât se liniști datorită strângerii tandre a mâinilor lui pe umerii ei. Încetă să mai suspine.

— Voi comanda niște pizza, sau vrei friptură?

Ea se lipi de corpul lui.

— Steve, m-am comportat ca o idioată. E ... e vina mea.

— Ariane...

– O știam doar pe mama. Tata s-a ocupat întotdeauna de toate, iar ea n-a fost nevoită să ducă grija banilor sau a proprietăților. Tocmai mi-a spus că n-a dat nici o atenție scrisorilor primite și că le-a aruncat la gunoi. E convinsă că mă voi ocupa de asta când voi avea toate titlurile, dar trebuia s-o fac mai de mult.

– Dar nu aveai când! Nu ești responsabilă de greșelile mamei tale. Nu trebuia să te ocupi tu de afacerile ei.

– Ba da!

– În sfârșit, dar...

– Spuneai ceva despre mâncare, nu-i așa? În frigider găsești două bucăți de carne.

– Mă ocup eu de asta!

Era încântat că nu mai plânge și că a cceptat să vorbească din nou cu el.

– Să mergem în bucătărie!

– La ordinele tale, Steve!

O admira mai mult ca oricând. Cum știuse să facă față acestei situații în atât de puțin timp! Era femeia cea mai minunată pe care o cunoscuse vreodată.

În ceea ce-o privea pe Ariane, aceasta încerca să-și schimbe ideile și-l observa cu atenție pe Steve. Nu reușea să fie supărată pe el și-i era recunoscătoare că se descurca atât de bine în bucătărie. Ea nu se simțea în stare să facă nimic.

Oare asta era dragostea? Să nu te îndoiești niciodată de cel pe care l-ai ales și să te simți în siguranță alături de el când te lovești de greutăți? Steve o ajuta într-adevăr! În timp

ce pregătea masa, îi povestea întâmplări amuzante și găsea mii de subiecte de conversație pentru a n-o lăsa o clipă să se gândească la ceea ce i se întâmplase. Tânăra femeie avea sentimentul că Steve reușise s-o scoată dintr-un coșmar.

Totuși, viitorul era la fel de sumbru. Ce se va întâmpla cu ea? Din fericire, Steve era lângă ea, scăldat în lumina soarelui care-l transforma într-un zeu de bronz. Era încântată că se poate refugia în brațele lui primitive.

– Cinăm în cinci minute!

Scoase farfuriile din dulap, tacâmurile din sertar și puse rapid masa.

– Ești minunat!

– Te miră?

– Destul de mult!

– Nu-mi place să merg la restaurant în fiecare zi. De aceea, am învățat să-mi gătesc singur.

– Prietenele tale nu știau să gătească?

– De ce folosești pluralul?

– Mă înșel?

– Tu ești suma a tot ce era mai bun în toate femeile care mi-au plăcut.

– Complimentul e destul de misterios, dar drăguț. Masa, delicioasă. Mulțumesc. Ce-ar fi să beam cafeaua în salon?

– Perfect!

Ea aprinse becurile care luminau plantele și luă loc pe canapeaua confortabilă din apropierea ferestrei.

– Această vedere asupra orașului e magnifică!

– Da. Din nefericire, trebuie să-și oprească expansiunea. Deja au început să se construiască mai multe case la marginea clubului Sun Fair.

Steve se așează lângă ea și păstră tăcerea. Ea își puse cana goală pe mäsută și se aplecă spre el. Fără să ezite, o înconjură cu un braț protector. Degetele lui îi masau delicat umerii încordați pentru a-i insufla curajul de care avea nevoie.

Rămaseră așa mai multe ore. Luna trecuse deasupra munților și razele ei îi scăldau într-o lumină de opal. După ceea ce i se păru o eternitate, Ariane se depărtă de el.

Ce minunată probă de dragoste îi dăduse! Stătuse alături de ea atâtea ore fără să se miște, fără s-o întrebe nimic. Acest devotament era admirabil!

Când fu sigur că și-a recăpătat calmul, el plecă, rugând-o să încerce să doarmă. Urmându-i sfatul, ea se așează în pat, dar somnul refuza să vină. Ceea ce învățase în seara aceasta îi dădea peste cap toate planurile. Prin cap îi treceau cele mai nebunești gânduri: autoritățile făcuseră o greșală, iar mama ei era nevinovată. Mai era timp să plătească impozitele. Era vorba de un alt teren. Imposibil! Steve era un om de afaceri foarte bun, deci nu se putuse înșela. I se părea că re trăiește coșmarul din vremea lui Glen. Dar, nu. De data aceasta era diferit. Glen știa ce face, dar Steve nu avea cum să știe c-o va zdrobi dacă va cumpăra acest teren...

Un somn greu și plin de vise urâte o scoase din aceste gânduri.

Când se trezi, îi telefonă domnului Owens, care se ocupase în sfârșit de dosarul ei. Verificările începuseră deja la tribunalul de comerț, iar rezultatul urma să fie aflat în aceeași zi. După ultimul curs, fugi într-un suflet la avocat.

– Cunoașteți tot ce s-a întâmplat. Afacerea a fost legală, nu a fost nici cea mai mică greșeală de procedură.

– Pot să fac apel?

– E inutil. N-aveți nici cea mai mică șansă să câștigați. Ceea ce-a făcut domnul Elliot e perfect legal, totuși...

– Totuși?

– Puteți încerca să răscumpărați terenul de la el.

– Nici nu m-am gândit la asta.

– Când v-ați gândit să construiți terenul de golf, nu ați văzut și alte locuri sau voiați neapărat să construiți aici?

– La început am vrut să cumpăr un loc. Apoi m-am gândit că am trei sute de acri de teren și am organizat tot parcursul în funcție de posibilitățile naturale ale acestui loc. Poate voi găsi un alt teren.

– E posibil, dacă aveți mulți bani. Dar, fiți atentă: sunt mari probleme cu irigarea în deșert!

– Da, știu. Trebuie să obțin aprobări peste aprobări și sprijin... Astfel a procedat domnul Elliot.

– Fără îndoială. Apropo, ați reușit să obțineți aprobarea pentru irigare?

– Probabil că Harry Richards încă se străduiește s-o obțină. Până acum a obținut probabil cantitatea să adape vreo zece vaci.

– Nu-i deloc încurajator!

– Poate, dar am încredere în Harry. Sunt sigură că suntem pe drumul cel bun.

Atunci îi trecu prin minte că poate totul era în zadar, dacă Steve refuza să-i vândă terenul.

– Bine, domnule, trebuie să plec. Mulțumesc pentru sfaturile bune și sper să ne revedem curând.

– Da, pe curând și... mult noroc!

– Ariane! Ariane! S-a întors!

– Ce se întâmplă, Karen?

– Domnul Farringer s-a întors și vine spre noi!

– Ne-a văzut?

– Nu încă.

– Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Nu vreau să mă vadă neliniștită.

– Ce idee proastă să venim să bem ceva la cofetărie!

– Dar, Karen, noi bem întotdeauna o ceașcă de ceai înainte de curs.

– Știu, știu, dar astăzi...

– Nu te mai încrunta, hai să vorbim despre tine. Te-ai mai antrenat în ultimul timp?

– Sper că da! spuse o voce de bărbat din spatele lor.

– Ariane, putem să discutăm puțin? Ne scuzați, doamnă Delgado.

– Dar, vă rog, spuse Karen cu o voce moale.

– Să mergem în biroul meu.

– Foarte bine!

Domnul Farringer închise ușa în urma lui.

– Să vorbim fără ocolișuri. V-am angajat cu anumite condiții pe care le-ați acceptat. Din păcate, nu vă onorați contractul căci ați încredințat unul dintre cursurile cele mai importante asistentului dumneavoastră, iar acest lucru nu-mi place deloc.

– Barry a obținut rezultate extraordinare cu juniorii și e foarte mândru că i-am încredințat această grupă. Sunt sigură că nivelul cursului e foarte bun.

– Nepotul meu nu e de această părere.

– Nepotul dumneavoastră nu e în măsură să judece o astfel de situație.

– Dar eu pot și vă cer să faceți dumneavoastră aceste cursuri cu el.

– Nu se poate, domnule Farringer.

– De ce?

– Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun acest lucru.

– Insist.

Ariane își mișca degetele cu un gest nervos. Domnul Farringer nu glumea, iar ea trebuia să-și păstreze locul de muncă dacă voia să răscumpere terenul. Avea reputația că

este un om generos. Ei bine, va verifica acum acest lucru. Îi povesti ceea ce începuse să facă pentru copiii defavorizați, concluzionând:

– Dacă nepotul dumneavoastră n-ar fi venit să locuiască la dumneavoastră pentru că sunteți convins că sunt cel mai bun antrenor posibil, probabil că n-ați fi aflat niciodată că Barry făcea aceste cursuri.

Domnul Farringer o privi cu răceală.

– Ceea ce faceți este admirabil, domnișoară Ariane! Știu că e foarte bine, dar avem nevoie de dumneavoastră aici. Vă las câteva zile să vă aranjați altfel orarul, dar trebuie să puneți Sun Fair înainte de toate.

Directorul se ridică.

– Vom vorbi din nou despre asta în câteva zile.

– La revedere, domnule Farringer.

Ieși din biroul lui. „În câteva zile nu se va schimba nimic. Nu pot să-mi abandonez copiii, nici să renunț la locul de muncă. Ce să fac?” se întrebă Ariane.

Capitolul 7

- Aș vrea să vorbesc cu Steve Elliot, sunt Ariane Randles.
- Domnișoară Randles, nu închideți!
- Alo?
- Steve...
- Ariane! Sunt fericită că te aud! Ce faci?
- Bine! Steve, ne putem vedea după-amiază? Aș vrea să vorbim.
- Vino la birou. Ce s-a întâmplat?
- Nu pot să-ți spun la telefon. La ce oră să vin?
- La ora două, dacă vrei.
- Perfect! Pe curând!

O dată obținută întâlnirea, îi mai rămânea să găsească o cale să-l convingă pe Steve să-i vândă terenul. Karen stătu cu ea cea mai mare parte din timp. Luară masa împreună. Prietena ei îi spuse dinainte mai multe argumente pe care ar fi putut să le folosească Steve ca să nu vândă terenul. Ariane își construi o pledoarie cât mai convingătoare.

– N-are nici un motiv să vândă! A făcut o afacere foarte bună și nu poți să ai pretenția să-ți cedeze terenul doar pentru ochii tăi frumoși.

– Ai dreptate, are și asociați. Nu poate face chiar ce vrea el. Dacă n-o să vrea, voi încerca să... .

– Ce! Ai o idee nouă!

– Să mă căsătoresc cu el!

– Ariane!

– Glumesc! Nu mă voi căsători niciodată din interes!

– Nu poți să negi că e fermecător!

– E un seducător! Chiar tu mi-ai spus și am destule probleme pe cap fără...

– Totuși...

– Haida-de! Ți-am spus c-am glumit N-ar fi trebuit să spun asta!

– De acord! Renunț!

– Mulțumesc. Tot ce-mi rămâne de făcut e să-i arăt cărțile mele și să mă rog ca el să nu aibă careul de ași.

* * *

– Ariane, ce vrei să faci?

– Să-mi răscumpăr terenul.

– Nici nu m-am gândit la asta! Dar nu pot să fac nimic pentru că nu sunt singur în această afacere.

– Îl cumpăr la prețul pe care mi-l cereți.

– Nu e vorba de preț. Sunt legat de asociații mei.

– Și dacă ai fi singur?

Ezită înainte să răspundă. Dacă era singur, i-ar oferi acest teren. Ea luă această tăcere drept refuz.

– Exact asta credeam și eu!

Ariane fierbea de furie.

– Voi găsi asociații tăi, dacă există. Nimic nu mă va opri.

– Nu pot și nici nu vreau să te sfătuiesc să nu faci asta. Îți voi da adresele lor, sunt membri ai familiei mele. Îi cunosc și crede-mă: nu vor vinde! Unchiul meu Philip are terenul din nord și se ocupă de aducerea apei. Vrea să-și construiască un hotel de lux și un restaurant, el...

– Am înțeles!

– Oferta mea rămâne valabilă. Pot să-ți ofer acțiuni.

– Nu vreau nimic din ce-ți aparține. Prefer să-mi investesc banii în altă parte.

– Nu vorbesc despre bani!

– Un cadou! Ce drăguț!

– Termină cu sarcasmele! Nu vreau să-ți fac un cadou, ci să-ți propun un târg.

– Vreau să construiesc un teren de golf și țin la acest proiect ca la ochii din cap. Totuși, nu vreau să profit de ofertele tale.

– Ai auzit ce-am spus?

– Am auzit destul. La revedere, domnule Elliot.

– Ajută-mă cel puțin să-l concep.

– Ai văzut planurile mele.

– Sunt un amator în comparație cu tine!

Nu-și crezu urechilor. El, un arhitect celebru, să vorbească astfel! Se întoarse.

– Nu știu ce joc faci dar...

– Nu-i un joc pentru mine.

Rămase fără grai în fața sincerității lui. Gânduri contradictorii o asaltau. Oare încerca s-o transforme într-o jucărie? Tatăl ei distrusese fără să vrea cariera de solistă a mamei ei, Glen dorise s-o reducă la zero, domnul Farringer se opunea proiectelor ei... iar Steve... Ce voia el?

– Ai fost foarte drăguț ieri seară, îți mulțumesc. Data viitoare când voi dori să fiu furată, voi ști la cine să apelez. La revedere.

Deschise ușa și când se trezi pe culoar se gândi că fusese cam nedreaptă, dar intră repede în lift să nu-și lase timp să se gândească prea mult la asta.

Steve o privi cum se urcă la volanul mașinii și pornește în trombă. De ce reacționa astfel? Așadar, nu voia să-l mai vadă, altfel de ce i-ar fi spus „domnule”? Se simți obosit, trist și mai singur ca niciodată.

* * *

Ajunse la locul unde erau copiii. O așteptau, plini de speranță și a doua lecție fu mai bună decât prima. Toți voiau să învețe și făceau tot ce trebuia să joace cât mai bine. Ariane era bucuroasă să constate că nu făcuse degeaba atâtea eforturi. După lecție, îi conduse acasă. Copiii îi mulțumiră cu entuziasm și promisera să vină și săptămâna viitoare.

O dată ajunsă la ea, grijile o invadară din nou. Până acum avusese câte ceva de făcut, dar când rămânea singură își dădea seama că situația e disperată.

Trebuie să fac ceva, nu pot să mă dau bătută! Mai întâi, Steve nu mai există pentru mine! E simplu, e foarte simplu! Apoi am nevoie de o baie bună! Încercă să citească o carte, dar literele parcă îi fugeau dinaintea ochilor. Cu atât mai rău! Dar ce mai conta? Trebuia să renunțe la proiect, iar Harry Richards putea să lucreze pentru Farringer. Până la urmă, poate că acesta era un schimb convenabil. Directorul va avea ce-și dorește, iar Barry va putea să țină în continuare cursuri pentru juniori. Dacă va fi nevoie, va insita pe lângă Harry să accepte.

Dar, dacă totuși va refuza să plece la Huston? Putea să conteze pe el?

Nervoasă, se ridică din cadă, se înfășură în halatul de baie și se duse să-i telefoneze lui Harry.

Acesta nu se opuse, era chiar încântat să plece la Huston și-i mulțumi. Domnul Farringer dispunea de mijloace financiare superioare, iar proiectul era chiar interesant.

– Harry, mulțumesc, mulțumesc mult, îți promit să te caut imediat ce voi rezolva problema.

Închise, ușurată că rezolvase această situație. Tocmai cucerise prima bătălie: „copiii ei” vor învăța să joace golf!

A doua problemă urma să fie și ea rezolvată. Domnul Farringer voia cel mai bun profesor de golf din regiune! Ei bine, îl va avea! Va sacrifica dimineața ei liberă.

A treia problemă o reprezenta răscumpărarea terenului și pe moment nu avea nici o soluție. Totuși, va găsi una! Se așează în pat și întinse brațul să stingă veioza. O rază aurie îi atrase atenția. Butonii lui Steve! Îi lăsase aici săptămâna trecută, iar ea încă nu-i observase! În mod sigur, orice ar fi făcut, Steve exista bine-mersi.

Somnul ei fu lung și agitat. Apache-Feather nu exista pe hârtie, dar exista în visele Arianei. Toată noaptea visă deșertul, vegetația, a opta și a noua gaură, un act disperat care o făcuse să se arunce în fața buldozerului ca să-i oprească înaintarea. Dimineață se trezi obosită, deprimată și foarte somnoroasă.

Se ridică totuși dintr-un salt, făcu un duș și se duse la Steve la birou. Fără să-i explice secretarei motivul vizitei, dădu buzna în birou.

Steve nu ridică privirea, crezând că e secretara.

– Verifică dosarul Grossman, te rog.

– Bine, domnule.

Ea îl observă câteva secunde. Cât era de frumos! Ghicea albastrul ochilor lui sub pleoapele lăsate, iar mânecele ridicate descopereau brațele bronzate, ale căror mușchi tresăreau de fiecare dată când dădea foaia. O șuviță căzută pe frunte îi dădea un aer copilăresc și trebui să se străduiască să nu facă un pas și să-l atingă.

Un timp el nu știu că e acolo. Când o văzu, se ridică brusc de pe scaun, ajunse lângă ea și-i puse mâna pe umăr.

– Ia loc, te rog. Vrei o cafea?

– Da, mulțumesc.

– Să nu pleci!

Se așează, mirată, crezând că o va chema pe secretara lui, dar se întoarce câteva minute mai târziu cu o tavă în mână. Îi dădu o ceașcă, apoi se așează lângă ea.

– Credeam că joci golf cu domnul Adams, vineri dimineața.

– Aveam ceva mai important de făcut. Voiam să-mi cer scuze pentru ceea ce-am spus ieri.

– Dar, Ariane, nu trebuia!

– E foarte normal, nu voi începe munca la noul meu patron dacă e supărat pe mine.

– Dar nu eram supărat!

– Ar fi trebuit să fii, m-am comportat ca o... ca o...

– O persoană care a suferit foarte tare. Dar acest nou loc de muncă... Vrei să spui...

– Accept oferta dacă mai e valabilă.

– Stai puțin, vorbim despre același lucru? Larine?

– Nu, cred că după mica discuție pe care am avut-o cu domnul Farringer, voi rămâne la Sun Fair.

– Așadar, Apache-Feather? Chiar accepți?

– Da.

– Nu mai speram, totuși, voiam atât de mult! Dar cum se face că ți-ai schimbat hotărârea?

– Nu știu.

Nu îndrăznea să-i spună ca s-a trezit cu un presentiment. Bunicul, apoi tatăl ei se luptaseră să păstreze acest teren, iar

ea avea convingerea că va fi din nou al ei. Nu putea să-i spună lui Steve, era prea ciudat, dar în adâncul inimii știa că avea dreptate.

- Nu contează! Important e să lucrăm împreună!
- În acest caz, să plecăm la drum cum trebuie și să reglăm toate conturile.

Tânăra femeie scoase din geantă o cutiuță pe care o deschise. Când văzu butonii, sângele îi îngheță în vine. Era clar că, de acum înainte, nu voia să aibă cu el decât o relație profesională. Trebuia să-i recâștige încrederea și s-o ia de la capăt. Nu voia s-o rănească și-i întinse mâna cu amabilitate.

- Pentru o bună colaborare! Și mulțumesc pentru că mi i-ai adus înapoi.

- Să fie într-un ceas bun!
- Ai câteva clipe libere? Trebuie să ne organizăm.
- Am timp.

Ea se așează dreaptă pe scaun, iar el luă loc la birou. Stabiliră orele când vor lucra: vineri dimineața și duminică.

- Și seara?
- Poate că vom avea nevoie și atunci de tine. Asta va fi în funcție de anotimp și de cereri. În plus, trebuie să fii foarte des pe teren. Treburile trebuie supravegheate și nu vreau ca greșeala cu dealul să se repete.

- Ai dreptate, pe teren pot apărea multe complicații care nu sunt prevăzute în planuri. De altfel, nu voi fi niciodată la club joia.

- Am înțeles. Vom fi nevoiți să ne descurcăm singuri, chiar dacă vor fi probleme. Fii liniștită, sunt glumeț și la serviciu.
- Sunt fericită să aud asta!
- Bine, cred c-am stabilit punctele principale.
- Da, iar eu trebuie să merg să-l văd pe domnul Farringer. La ce oră trebuie să vin duminică?
- Devreme. La ora șapte.
- Perfect.
- Îi dădu o cheie.
- Clădirea e închisă duminica. Va trebui să intri prin altă parte.
- O voi găsi eu! Ne vedem duminică!
- Pe duminică, Ariane!

* * *

Duminică dimineată, era nervoasă. Străzile din Albuquerque erau pustii, iar atmosfera puțin neobișnuită. Totuși, de joi, lucrurile se petrecuseră exact cum dorise. Domnul Farringer acceptase toate propunerile. Harry va lucra la Huston, Tony va avea lecția marți după-amiază datorită unei schimbări de ultimă oră, iar ea putea să-și țină cursurile joi. Dar perspectiva de a lucra cu Steve o îngrijora puțin. Se hotărâse să nu mai aibă cu el decât o relație profesională, dar nu era prea sigură că o să poată rezista incredibilei atracții pe care o exercita asupra ei.

– Sper că ți-e foame, îi spuse el, cum intră pe ușă în birou. Am comandat micul dejun.

– E o idee bună!
– Era cel mai simplu lucru dintre cele pe care trebuie să le facem azi. Nu e prea plăcut să lucrezi pe stomacul gol, nu crezi?

Terminară micul dejun și începură să lucreze. Steve se purta foarte amabil de-a lungul acestei prime ședințe. Astfel, Ariane se convinsese că intențiile lui erau dintre cele mai bune și încetă să se mai teamă de propriile reacții. Apache-Feather se transforma încetul cu încetul din vis în realitate.

Steve însă se îngrijora. Relațiile dintre ei rămaseră strict profesionale și, cu cât trecea timpul, cu atât Ariane devenea mai distantă. Din clipa în care se așeza la masa de lucru, Ariane se transforma într-o tânără femeie studioasă și efice, care nu mai avea nimic în comun cu femeia plină de dorință pe care o ținuse în brațe acum câțva timp. El avea grijă să nu grăbească lucrurile, dar începea să-și piardă speranța c-o va mai recuceri vreodată. Totuși, fără să vrea, atitudinea lui era din ce în ce mai tandră, iar ea simțea acest lucru.

Tânără femeie era emoționată la gândul că un bărbat ca el era atât de vulnerabil, dar nu era încă pregătită să-i răspundă la sentimente.

Când se gândi mai mult la asta, adevărul ieși la iveală fără greutate: încă îl iubea...

O dată cu venirea verii, sentimentele ei deveniră din ce în ce mai puternice, și începu să propună cât mai multe ședințe de lucru pentru a-l vedea cât mai des.

Steve văzu această schimbare și înțelese că era timpul să facă primii pași. Într-o joi dimineață, îi telefonă.

– Am schimbat câteva detalii în legătură cu cea de-a unsprezecea gaură. Poți să vii până la birou?

– Nu prea am timp. Trebuie să mă ocup de unul dintre elevii mei cei mai mici.

– Credeam că nu faci cursuri cu ei vara.

– Așa e, dar Rudolfo trebuie să participe la un turneu și i-am promis că-l ajut.

– Grozav! Sunt sigur că nu se va supăra că unul dintre prietenii tăi te va însoți la antrenament.

– Nu. Te aștept!

O jumătate de oră mai târziu, Steve sosi la volanul Mercedesului și pleacă împreună spre Rudolfo. Ariane se uită repede peste proiectul pe care-l adusese el, dar nu făcând nici un comentariu. Uitară de muncă din clipa în care ajunseră la băiat acasă. Mama lui fu încântată s-o cunoască în sfârșit pe Ariane, iar băiatul o privea cu atâta admirație, încât Steve fu emoționat. Luară loc în grădină.

– Tu ai plantat toate acestea? E magnific!

– E simplu, domnule Elliot. Vă voi explica.

Rudolfo, radios, scoase instrumentele și semințele și-i făcu o demonstrație completă.

– Bravo! Am un nepot care îngrijește cactuși, va fi foarte încântat dacă i-ai da câteva explicații, căci e mai puțin priecut decât tine. Poți să-mi scrii tot ce mi-ai explicat?

– Unde locuiește?

– Fii liniștit! Foarte departe de aici. Nu se poate compara cu tine!

– Atunci, sunt de acord!

Luă o foaie de hârtie și începu să scrie și să facă scheme foarte complicate. Mama lui îi servi cu un lichior pe care îl preparase singură. Atmosfera era foarte veselă și Ariane fu fericită că venise și Steve cu ea. Acesta știuse cum să câștige bunăvoința băiatului și a mamei. Lucrură mult timp, apoi se hotărâră să plece. Băiatul îi conduse până la mașină, foarte încântat de această vizită.

– Nu vrei să cinăm în oraș?

– Aș vrea să gătesc ceva. Te simți în stare să încerci necunoscutul?

– Cu plăcere! Ce pregătești?

– E o surpriză, dar s-ar putea să nu-ți placă!

În acea dimineață, nici nu-i trecuse prin cap că ziua va fi atât de agreabilă! Încercă s-o ajute, dar tânăra femeie îl rugă să rămână pe scaun, fără să privească ce pregătește. Îi permise, în schimb, să pună tacâmurile.

– Ariane, e picant! Spuse el când luă prima înghițitură. De unde o cunoști pe bunica mea?

– Poftim? Dar n-o cunosc...

– Totuși, rețeta ei de *chili* e un secret de familie, iar tu o faci la fel de bună ca ea.

– Dar e rețeta mea!

– Exagerezi! Cum se face că nu mi-ai spus niciodată că știi să gătești mâncarea mea preferată?

– Mă flatezi! Mi-era teamă că n-o să-ți placă!

– Cum se poate? De acum încolo mă voi gândi de două ori înainte să te invit să mâncăm la restaurant.

– Dar nu-mi place ideea să fiu bucătăreasă în fiecare seară. . .

– Glumeam, Ariane!

Izbucniră în râs și toată tensiunea dintre ei dispăru. Era aceeași atmosferă destinsă de acum trei luni, când cinaseră pentru prima oară împreună.

– Steve, gustă asta! Am făcut chiar și cafea mexicană!

Ea îi dădu o cană din care se răspândea o aromă plăcută.

– N-am mai pregătit de ani de zile. Sper să fie bună.

– Mmm...Nimic mai bun după o mâncare condimentată!

Steve, fascinat, nu reușea să-și ia privirile de la Ariane care ținea cana cu două mâini, ca un copil. Buzele ei senzuale îi aminteau de singura noapte petrecută împreună.

– Vrei să plantezi arbuști în apropierea găurii unsprezece?

– Da, în sfârșit. . .

– E aceeași schemă pe care mi-ai arătat-o marți?

– Ce memorie ai! Ne-am uitat cu multă atenție peste ea atunci.

Bărbatul încerca să-și recapete stăpânirea de sine, căci Ariane luase un ton profesional și el trebuia să se prefacă din nou.

– E un copac care incomodează în apropierea găurii unsprezece. Mă gândeam să-l tăiem, dar trebuie să plantăm ceva pentru a avea măcar puțină verdeță. Nu sunt prea sigur. . .

- Steve Elliot nu e sigur!
- Sedus mai degrabă! Ascultă-mă bine, doamnă! N-am venit să vorbim despre terenul de golf, ci pentru că voiam să te văd!
- Dar m-ai fi văzut mâine dimineață!
- *Domani! Domani!*... era prea departe, iar eu voiam să-l cunosc pe Rudolfo și cactușii lui.
- Știi, prima dată când a venit la Shooting Star, nici nu putea să țină crosa în mână, iar acum e cel mai bun dintre copiii defavorizați.
- Te adoră!
- Și eu pe el!
- Știu pe cineva care ți-ar plăcea foarte mult dacă l-ai cunoaște.
- Pe cine?
- Pe nepotul meu, despre care i-am vorbit lui Rudolfo. Se numește Gilbert, dar nu-i place deloc să i se spună astfel. Trebuie să-l strigi Gill.
- Atunci, îi voi spune Gill.
- Vrei să-l cunoști?
- Cum?
- Aș vrea să te prezint familiei mele... în acest week-end. Am putea pleca devreme, de dimineață...
- Își țin răsuflarea, așteptând răspunsul ei.
- Crezi că putem să lăsăm nerezolvată această problemă de pe viitorul teren de golf? răspunse ea, ascunzându-și tulburarea.

– Pune cana undeva și vino aici. Am impresia neplăcută că-ți bați joc de mine.

– Nu-i adevărat!

O trase spre el și-i puse capul pe umărul lui.

– Ce spui, vii cu mine?

– Chiar dacă râd de tine?

– O să regreti că nu mi-ai răspuns.

– Și care va fi pedeapsa?

El îi atinse gura cu buzele lui. O înlănțui cu brațele și sărutul lui de licean se transformă într-unul de bărbat pasional. Tânăra femeie îi înconjură gâtul cu brațele și se rugă să continue. Simțea forța corpului lui puternic lipit de al ei și se întrebă cum putuse să trăiască toate aceste luni fără să-l atingă.

Ea îi mângâie fața cu o mână nerăbdătoare, punând capăt acestui sărut care îi ducea din ce în ce mai departe pe culmile plăcerii reținute atât timp. Îl sărută pe obraz, apoi mâinile ei coborâră pe pieptul lui musculos apreciind desenul ferm al mușchilor.

– Ariane!

Ea simțea bătaia sacadată a inimii lui care lovea să-i spargă pieptul și această dovadă de dragoste îi dădea curaj. Se apropie cu buzele de pielea lui caldă și depuse zeci de săruturi fierbinți care-l făcură să-și piardă orice control.

Steve, impresionat de naturalețea Arianei, era atât de emoționat de mângâierile ei încât avea impresia că nicio dată n-a iubit-o mai mult ca acum. Purtat de dorință, fu gata

să se ridice și s-o ia pe sus pentru a o duce în dormitor. În ultima clipă, reuși să se abțină pentru că nu voia s-o sperie. De aceea se apropie lin de ea, o mângâie ușor pe umeri, îi înconjură talia delicată și o ținu astfel câțva timp. Apoi îi descheie hainele și foarte repede tânăra femeie rămase goală în brațele lui.

Tremurând, se lăsară purtați de un uragan care-i apropia fără să-i poată rezista. Bărbatul o sărută îndelung în timp ce corpul i se transforma într-un cărbune încins pe altarul dragostei.

— Steve!

O ridică în brațe și o duse în dormitor. Patul moale era un port binefăcător pentru cei doi naufragiați. Săruturile lui Steve deveniră din ce în ce mai îndrăznețe, în timp ce Ariane începu să scoată mici gemete senzuale. Măinile lui Steve erau la fel de fine ca mătasea.

— Iubește-mă, Steve...

Se lipi de el cu pasiune, iar bărbatul îi răspunse cu aceeași frenezie.

Orientați de o sete nemaipomenită de iubire, atinseră împreună culmi neștiute ale extazului. Fiecare voia ca celălalt să se simtă bine și amândoi ar fi vrut ca această noapte să nu se mai termine.

Câțva timp după momentul suprem, se priviră adânc în ochi și înțelesesă că se iubesc.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, un buchet mare de trandafiri o aștepta pe măsuța care fusese adusă în biroul lui Steve special pentru ea. Îi era puțin rușine că cedase atât de ușor noaptea trecută, dar această atenție delicată din partea lui o asigură că nu făcuse rău. Lângă buchet găsi un bilet: „Poate cafeaua mexicană a fost de vină, dar aş prefera să fi fost eu vinovatul. Te sărut cu dragoste. Steve.”

Era singurul vinovat! Nici un bărbat n-o mai iubise ca el. Senzații atât de puternice ca flăcările o luară cu asalt încât trebui să se așeze. Reuși să citească un mesaj care era tot pe măsuță: „ Mă întorc imediat după ce se termină reuniunea. Bagajele mele sunt gata. Ale tale?”

– Cum te simți în această dimineață?

Tânăra femeie tresări la auzul vocii lui Steve și ridică privirea. Bărbatul îi zâmbea cu dragoste.

- Îmi voi face bagajele mai târziu!
- Nu uita rețeta de *chili*! Vreau s-o vadă și bunica.
- Promit!

* * *

Fu primul lucru despre care vorbi când ajunseră la bunicii lui.

– E foarte important! îi spuse el Arianei care nu era convinsă.

Bătrâna doamnă era în bucătărie, aplecată deasupra unei oale care fierbea.

– Steve! Ai venit mai devreme. E o minune!

Îl sărută și fără să aștepte ca acesta să facă prezentările, o luă de mână și o invită să se așeze pe un fotoliu din lemn alb.

– Acest băiat ar fi fost în stare să întârzie chiar și la nunta lui! Din păcate, mă îndoiesc că e atât de deștept încât să se însoare!

Apoi puse o mână pe umărul Arianei.

– Bunico, Ariane a adus ceva care s-ar putea să te intereseze.

– Adu-mi, te rog, ochelarii! Sunt lângă cuptor, nu-i vezi?

– Vrei să-i fierbi? Ai descoperit un nou ingredient?

– Acest copil e chiar obraznic! îi spuse Rosa Arianei, făcându-i cu ochiul. Cu toate acestea, ne-am hotărât să-l păstrăm. Știi, sunt foarte fericită că te-am cunoscut.

Continuă în șoaptă:

– Știi, din primăvară vorbește numai despre tine. Ei, Steve, unde sunt ochelarii mei?

– Ia te uită... erau pe masa de călcat!

– Să vedem.

Citi rețeta cu interesul unei bucătărese pricepute.

– Unde ai găsit asta?

– O am de la Ariane!

– E ciudat. E exact rețeta pe care o știu eu.

Se întoarce spre Ariane cu un aer complice.

– Să fii atentă când prepari această rețetă. După nuntă, era să ne despărțim din cauza acestei rețete.

– Știam eu că e aceeași! strigă Steve cu bucurie.

O sărută cu foc pe obraz pe bunica lui.

– Ce-i cu acest zgomot?

Un bărbat în vârstă apără în pragul ușii.

– Nu-i da atenție, îi spuse Rosa Arianei, e convins că Steve vrea în sfârșit să-și întemeieze o familie.

– V-a cerut în căsătorie până acum? întrebă bătrânul cu o voce puternică.

Ariane dădu din cap în semn că nu și se pregătea să-i dea o lungă explicație, dar n-avu timp.

– Hm! N-are bun-simț!

– Ariane, ți-l prezint pe bunicul meu.

– Încântată de cunoștință, domnule Elliot! Steve mi-a vorbit foarte mult despre bunicii lui.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse Rosa luând mâna soțului ei.

– Știi că acești doi copii care sunt acum în fața ta construiesc machete până în zori: avioane, mașini...

– Rosa, dezvălui chiar toate secretele de familie! N-ai nici un respect pentru lucrurile sacre. Vrei ca această frumoasă tânără să știe tot despre noi?

– Cred că merită, e prima dată când Steve ne prezintă o tânără.

Rușinat ca un copil, Steve roși tot.

– Rosa, oprește-te... Nu vezi că nepotul nostru se rușinează?

– Cu ce te ocupi?

– Ah, Phillip! Ai apărut! Ne faci o cafea?

– Dar e proaspătă, Rosa?

– Ce întrebare prostească! În sfârșit! Bărbații sunt complicați câteodată... Pune cafeaua, Phillip!

Ariane vru să se ridice.

– Stai jos, Ariane. Privește spre nord. Acolo e casa lui Phillip.

– La ce oră vin John și Lucy?

– Steve, dacă tatăl tău va ști că ești aici, nu va veni nici măcar să te salute, spuse Phillip pe un ton neutru.

Ariane îi observa pe toți cu o curiozitate vie. Avu impresia că glumește, dar nu era sigură.

– Nu te îngrijora, Ariane! Noi avem un umor mai special, dar te vei obișnui repede. Iar Phillip glumește fără să zâmbească. . .

Cele două femei izbucniră în râs când văzură expresia nemulțumită a bărbatului.

Aroma puternică a cafelei se răspândi repede în bucătărie. Jenny, soția lui Phillip, veni și ea și se așeză lângă soțul ei. Apoi apărură John, fratele lui Steve, împreună cu fratele lor mai mic, Gilbert, pe care Ariane îl numi doar Gill. Tânăra femeie fu prezentată tatălui lui Steve, John- Joseph, și mamei lui vitrege, Lucy. Spre marea ușurare a Arianei, o mare parte dintre membrii familiei erau în vacanță. N-ar fi putut să rețină atâtea nume!

Fiecare vorbea, râdea, chiar se certa cu ceilalți, într-o atmosferă foarte primitoare. Ariane nu cunoscuse până acum plăcerile pe care ți le poate aduce o familie numeroasă și era fericită să fie în mijlocul acestei cete gălăgioase. Masa pregătită de Rosa era foarte bună și toți mâncară cu plăcere, laudând-o. După ce luă și ultima înghițitură, merse în bucătărie unde se aflau deja Rosa și Lucy și pregătiră împreună paharele cu tequila.

– Vreau să închin un pahar pentru tânăra noastră invitată: fie ca fericirea ei să dureze toată viața!

Toată lumea ridică paharul spre marea mirare a Arianei, care nu se aștepta la o astfel de primire calduroasă. Bău o gură de tequila, străduindu-se să nu tușească, dar ochii i se umplură de lacrimi.

După ce terminară, se ridicară toți și strânsură masa.

– Nu vrei să ne plimbăm puțin? Țin neapărat să-ți arăt ceva.

– Cu plăcere.

Făcură câțiva apași în parcul plin de arbuști și de trandafiri. Casele membrilor familiei erau construite la distanțe aproape egale și formau un ansamblu armonios.

– Ce voiai să-mi arăți?

– E aici, în spatele copacilor.

Mai merseră puțin și descoperiră o căsuță din lemn construită cu imaginație.

– Tu ai făcut-o?

– Da, țin foarte mult la ea.

Intrară și văzură că bagajele lor erau deja acolo, așezate în fața șemineului.

– Când ai făcut focul?

– L-am rugat pe Gill să-l facă. Era foarte bucuros că poate să facă ceva pentru tine; deja te place mult.

– Să nu uiți să-i dai sfaturile de la Rudolfo despre cactuși.

– I-am spus că ai tu ceva pentru el.

– E un copil adorabil.

– Și tu ești. Familia te-a adoptat!

– Mai puțin unchiul tău, Phillip.

– E puțin mai morocănos, dar o să vezi că poate să fie și fermecător.

– Bunica ta chiar spunea adevărul? Nu râde niciodată?

– Eu l-am văzut zâmbind.

Ea așteptă o explicație, dar acesta nu apără.

- Cu ce ocazie?
- Când face o afacere foarte bună.
- Mai e încă în afaceri?
- Va rămâne până când va muri. Cel puțin el așa spune, iar eu tind să-l cred.

Luară loc pe scaune în jurul vetrei și discută până noaptea târziu. Pe la ora două, Ariane, deși se simțea obosită, nu îndrăznește să spună acest lucru. O rușine inexplicabilă o împiedică. Petrecuseră deja o noapte împreună și se întreba ce se va întâmpla mai departe. Dar, cu cât trecea timpul, cu atât era mai relaxată. Steve făcuse patul mare și vechi, dar impunător. Tânăra femeie se duse în mica sală de baie unde stătu câțva timp. Cuvintele Rosei o puseseră pe gânduri.

Era prima oară când Steve aducea o femeie aici. Cum trebuia să interpreteze acest lucru? Se simțea măgulită și neliniștită în același timp. În sfârșit, se hotărî să se întoarcă și să intre în patul înghețat. Steve o luă în brațe și o încălzească. Schimbă câteva săruturi care se transformă într-o pasiune fără cuvinte. Oare o va iubi mult timp de aici încolo, fără s-o ceară în căsătorie? Întrebarea rămase fără răspuns, căci adormi legănată de brațele bărbatului pe care-l iubea.

Foarte de dimineată, se ridică din pat fără să-l trezească pe Steve care doarme ca un prunc.

Făcu repede un duș, își luă pe ea un pulover gros și o pereche de blugi, apoi ieși. Voia să facă o plimbare în parc. Un delușor acoperea valea unui râu. În apropiere galopau niște cai pe iarba udă a dimineții. Noaptea trecută Steve îi povestise despre dragostea pentru cai a fratelui lui și a lui Gill. Trase concluzia că în vale se află casa lor.

Când se întoarse la cabană, văzu că partenerul ei încă dormea și se hotărî să pregătească micul dejun. Când simți aroma cafelei aburinde, bărbatul deschise ochii.

– Ce idee bună! spuse el și sări jos din pat.
– Sper că ți-e foame, am pregătit ouă cu șuncă.
– Întotdeauna mi-e foame! Patul e cald încă, îi spuse el la ureche.

– Treci la masă!

Se hotărâse să aplice metodele Rosei, care i se păruseră foarte eficace.

– Bine, doamnă! Știam eu că-i o idee rea să te prezint bunicii!
– Teoriile ei mi se par chiar interesante.
– Poate, dar nu trebuia să le adopți atât de repede!
– E dovedit științific că anumite lucruri nu se învață decât dacă le aplici în practică.

Serviră micul dejun glumind unul pe seama celuilalt și se amuzară ca doi adolescenți. Apoi spălară vasele împreună. Ariane își strânse lucrurile și se pregătea să facă patul când Steve o opri.

– Lasă-mă pe mine. Îl fac eu.

– Îl termin într-un minut.

– Îl facem mai repede dacă te ajut.

– E adevărat că totul e mai ușor dacă ești în doi.

O luă în brațe.

– Ce vorbe frumoase! Și dacă am aplica teoria în practică?

– Dar, Steve! Credeam că trebuie să aranjăm repede casa.

– Greșit! Avem tot timpul.

Cu un gest viclean și neașteptat, Ariane fugi din brațele lui și aruncă spre el o pernă.

– Iată ce pătesc cei care nu știu ce vor!

El îi trimise perna înapoi.

– N-ai nimerit, dragul meu!

Alergară în jurul patului punând din când mâna pe câte o pernă și aruncând-o în celălalt.

– Ariane, ar trebui să ne jucăm așa la birou! Ne-am mai relaxa și noi!

El se opri puțin și se adresă cuiva care ar fi putut să fie ascuns pe undeva prin cameră.

– Crede că a câștigat, dar nu știe ce-o așteaptă.

Se aplecă brusc tocmai când Ariane fugea spre el. Atunci se ridică și o prinse în brațe când se aștepta mai puțin.

– Acum ce mai spui? Renunți?

– Niciodată!

O strânse atât de tare în brațe că nu se mai putu mișca.

– Ești sigură?

– Mai bine mor!

Tânăra femeie știa că el câștigase pentru că era mai puternic, dar senzațiile care o încercau când stătea lipită de corpul lui erau atât de puternice încât nu voia decât să prelungească această clipă.

– Ești la mâna mea, Ariane, iar eu nu tolerez revolta, îi spuse el, mângâind-o pe spate. De altfel, acesta nu e decât începutul!

Încercă în zadar să se elibereze. Mâinile lui Steve alunecară pe corpul ei și-i atinseră ușor sânii.

– Steve.

– Te predai?

– Nu!

Strânsoarea lui slăbi. Își apropie buzele de gura ei și o purtă în brațe până la pat, pe care se întinseră dintr-o singură mișcare. Steve o ținea și acum prizonieră.

– Nu e prea târziu să te predai.

Îi atinse ceafa, atât de ușor că Ariane să dădu bătută de bunăvoie.

– Te predai?

Dar ea râdea prea tare să-i mai răspundă lui Steve. Acesta își schimbă strategia. Săruturile lui deveniră mai tandre și mai voluptuoase, gesturile lui din ce în ce mai senzuale.

– Steve, te rog! abia reuși ea să spună.

Simți că el se mișca ușor și deschise ochii. Era complet gol și se lipi de corpul ei. O trase mai aproape. Răsuflările lor se amestecau, iar Ariane îi răspunse cu pasiune la sărut. Se iubiră cu ardoare.

După ce cunoscură bucuria de a împărtăși aceleași dorințe, Steve îi zâmbi tandru și dădu la o parte o șuviță de pe fața iubitei lui.

– Acum te predai?

– Da, dar cine e prizonier acum?

– Exagerezi!

Încercă să se ridice, dar, de această dată, Ariane era cea care nu-l lăsă.

El se strâmbă puțin și abandonează orice luptă.

– Vreau să câștig și eu o dată!

Drept răspuns, ea îl acoperi cu pătura și se refugie în baie.

* * *

Când fură gata, se duseră la părinții lui Steve, care îi așteptau. Acolo urcară pe cai și plecară spre Gill. Steve îi povestise Arianei că-și pierduse mama cu câțiva ani în urmă, iar tatăl lui se recăsătorise cu o femeie mai tânără, fermecătoare, Lucy. Amândoi își iubeau singurul fiu și se înțelegeau perfect.

Gill îi aștepta, bucuros să-i vadă venind. O duse pe Ariane în staulul cailor și-i arătă cu ce grijă se ocupa de ei. Mica lui grădină nu era atât de reușită ca cea a lui Rudolfo și când îi arătă scrisoarea cu sfaturi, acesta începu să scoată strigăte de bucurie.

– Îmi dă exact sfaturile de care aveam mai mare nevoie! Îți promit că atunci când vei mai veni în vizită, grădina mea va fi la fel de frumoasă ca a lui. Mulțumește-i din partea mea!

Lucy, mama lui Gill, pregătise un picnic și merseră împreună în parc. Toată lumea se simți bine. Hotărâră apoi ca toată lumea să se vadă la Rosa și Jacob pentru cină.

După picnic, Ariane și Steve făcură o plimbare pe cai împreună cu Gill, care nu mai putea de bucurie.

– Nici nu mai pot să merg, îi mărturisi Ariane Rosei la cină. Nu sunt obișnuită să călăresc și îmi simt picioarele moi!

– Nu te neliniști! Bunica are o alifie fantastică!

– Da, Steve îți va spune cum se aplică. Vă las flaconul.

– Vă mulțumesc foarte mult.

Phillip nu veni la cină și, fără să știe de ce, Ariane se simți ușurată. Totuși, conversația se învârtea în jurul uneia dintre cele mai reușite realizări ale lui. Se specializase în răscumpărarea terenurilor ale căror proprietari nu plăteau impozitele și el controla toate bunurile familiei.

Intuiția Arianei îi spuse că Phillip era acela care intervenise ca terenul bunicului ei să nu poată fi irigat, ceea ce împiedicase ca turma lui să se mărească. Un sentiment de nemulțumire o cuprinse. Din fericire, nimeni nu observă nimic. Când veni clipa despărțirii, își dădu seama că e chiar veselă. O dată instalată în mașină, se întoarse spre Steve și-l întrebă:

– Phillip, fratele bunicului tău, deține un procent mare în Apache-Feather?

– Da, de ce?

– Simplă curiozitate. E un om de faceri de temut și acum înțeleg de ce.

– De temut, da! Și eficient. M-a salvat de multe ori de la ruină.

– Ți-a dat sfaturi?

– Și sfaturi, și împrumut. Îi datorez multe.

– Ții mult la el?

– Se vede? Totuși, ne certăm de multe ori.

– Da, dar se vede că vă unesc legături puternice. Ți s-a întâmplat să nu fii de acord cu el?

– Ce întrebare curioasă!

– Știu, dar mi-ar plăcea să-mi răspunzi.

– Tot ce pot să-ți spun e că a pus întotdeauna pe primul plan interesele familiei. Știu că nu-ți place faptul că deține o parte din Apache-Feather...

- Mă deranjează puțin.
- Noi toți îl admirăm. N-ai nici un motiv să...
- Nu și Rosa!
- Rosa e altfel. Ea e în fruntea familiei, nu bunicul, dar Phillip nu vrea să accepte asta.
- Nici nu mă miră!

Cât aș vrea să fiu Rosa! Să fiu atât de puternică! Ariane își dădu în sfârșit seama ce o împinsese să-l ajute pe Steve să facă planurile pentru club. Avea pământ, o casă și o afacere. Iată ce admira la un bărbat! Continua tradiția familiei... Voia să-și alăture talentul celui al lui Steve și să creeze ceva concret, durabil și frumos!

Un sentiment de exaltare o învăluia. Voia Apache-Feather doar pentru ea! Va reuși cumva să-l convingă pe Steve și pe ceilalți din familie să-i dea înapoi terenul, visul bunicului ei.

Capitolul 9

– Nu ți-am povestit totul, Karen!

– Cum, mai este ceva?

Cele două prietene discutau de mai mult de o oră la o ceașcă de cafea.

– Sunt îndrăgostită de el!

– Dar e minunat!

– Desigur, dar nu pot să mă împiedic să mă simt vinovată.

– De ce? Pentru că iubești?

– Nu, mai degrabă pentru că am o dorință foarte puternică să ne căsătorim...

– Vorbești serios?

– Oricum, nu mă va cere niciodată în căsătorie... Crede că, pentru mine, căsătoria este o oroare.

– Și chiar așa a fost mult timp!... De ce nu-i spui că ți-ai schimbat părerea?

- Nu pot să fac așa ceva!
- Și de ce nu?
- El nu mi-a zis nimic, doar bunica lui a spus câteva cuvinte despre acest lucru. Dar mai e o problemă și mai gravă. Nu știi foarte bine dacă vreau să mă căsătoresc din dragoste sau ca să ajung proprietara lui Apache-Feather.
- Lucrurile nu sunt niciodată foarte simple, Ariane. Dacă îți dorești într-adevăr să fii soția lui, Apache-Feather nu va mai avea atât de multă importanță.
- Așa crezi? Eu nu sunt sigură de nimic. Nu l-am mai văzut de două săptămâni, este plecat în deplasare. După ce se va întoarce, va trebui să stau de vorbă cu el...
- De ce? Este normal să-ți dorești Apache-Feather; poate ar fi mai bine să știi ce-ți dorești.
- Și-a dat seama că mă preocupă ceva, cu toate că nu vorbim decât despre probleme profesionale, se străduiește să evite orice alt subiect.
- Cred că-ți faci prea multe griji.
- N-ar fi mai bine să pregătesc ceva de mâncare? Mi-e foarte foame!
- Eu aud un zgomot ciudat!
- E soneria noului meu telefon! Fug să răspund; ia tu șunca din frigider, mă întorc imediat.
- Steve! Te-ai întors? Felicitări! Nu știam că vrei ca Larine să facă parte din marele turneu de golf! Meriți o medalie! E perfect...sunt sigură că turneul feminin va fi o reușită. Bine. La revedere!

- Ariane, vreau să știu totul, spuse Karen cu nerăbdare.
- Este în California, nu știe când se va întoarce, iar Larine va fi gazda marelui turneu de golf.
- Grozav! Și tu nu știai nimic?
- A fost chiar o surpriză!
- Bravo, Ariane, acum este timpul să-i arăți cât ești de talentată!
- Nu mi-a vorbit despre acest turneu! De obicei îmi vorbește despre toate proiectele, ceea ce înseamnă că acest proiect nu mă privește personal și că n-ar vrea să particip.
- Se poate, Ariane! Ray îmi ascunde anumite lucruri chiar după atâția ani de căsătorie! Nu-mi vorbește înainte despre lucrurile care ar putea să-mi facă plăcere!
- Poate că ai dreptate...

* * *

Karen își anulă lecția din ziua următoare ca să poată să-l întâlnească pe soțul ei, iar Ariane profită de libertate ca să se ducă la birou. Spre marea ei surprindere, acolo îl întâlnește pe unchiul Philip. Prezența lui o făcea nervoasă și reuși cu greutate să se concentreze asupra a ceea ce avea de lucru. În timp ce-și aranja documentele, el veni să-i vorbească.

– Vreți să vă ocupați de Apache-Feather în absența lui Steve?

– Nu știu despre ce vorbiți! El mi-a telefonat ieri și nu mi-a spus nimic.

Fără să-i răspundă, bărbatul ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „accepti sau nu”. Știa că Philip era acționarul majoritar, dar nu suporta prea bine amestecul lui și nici nu înțelegea tăcerea lui Steve. De ce nu-i propusese la telefon să-l înlocuiască?

Își luă o săptămână de concediu de la Sun Fair, ca să poată să se dedice cu toată energia construcției lui Apache-Father. Cea mai mare parte a timpului îl petrecu pe șantier și constată, cu mare bucurie, că fuseseră aduse instalațiile pentru irigații. Șeful șantierului o consulta permanent. Cu toate acestea, nu-i plăcea deloc să-l vadă pe Philip urmărindu-i fiecare mișcare. Acesta apărea pe șantier fără să anunțe și-și nota ceva într-un carnetel, nespunând un singur cuvânt...

Vineri dimineață, Ariane sosi foarte devreme la Bold Corporation și-l găsi pe Philip vorbind la telefon. Bărbatul își continuă conversația, fără măcar s-o salute. Ea nu se putu împiedica să asculte ce spunea.

– Spune-i lui Jenny să folosească tot ce crede de cuviință. Laura va mai sta mult? Când va putea să înceapă? Fă în așa fel încât să înceapă cât mai repede posibil...

Fără să înțeleagă nimic din aceste frânturi de conversație, plecă repede din birou, sperând că Philip va rămâne înăuntru toată ziua și că nu va veni la Apache-Feather. Din nefericire, la ora nouă era deja acolo dar, spre marea uimire a Arianei, se apropie de ea ca să-i facă un compliment.

- Foarte bine, ceea ce ați făcut ieri a fost excelent!
- Despre ce vorbiți?
- Inginerul voia să facă un lucru absurd! O gaură în vârful unei coline! Ați făcut foarte bine că ați refuzat, vă felicit că n-ați cedat!
- Vă mulțumesc.
- Nu aveți de ce să-mi mulțumiți! Ați făcut o treabă bună, iar eu vă felicit.

Chiar dacă nu fusese un compliment plin de grație, Ariane fu foarte impresionată și suportă mult mai ușor prezența lui permanentă.

Steve trebuia să se întoarcă peste două zile și Ariane îi aștepta întoarcerea cu nerăbdare. Muncise foarte mult, pe șantier lucrările avansaseră foarte bine, iar ea aștepta să împartă aceste succese cu el. Vineri seara se duse la cumpărături, având grijă să cumpere ceea ce știa că-i place lui.

A doua zi dimineată, după o vizită rapidă la șantier, se duse la Bold Corporation. Aici o aștepta o surpriză. Secretara lui Steve nu era la birou și nici cei patru angajați nu se vedeau prin preajmă. Mai multe voci se auzeau din biroul lui Steve. Uimită, intră. O mulțime de persoane se uitau la televizor, unde se difuza un program prin cablu. Recunoscu imediat clubul „Larine”. Un sentiment de bucurie o invadă, terenul era minunat; ce mulțumire să știe că Steve putea să primească acolo un mare turneu feminin! Deodată, sângele îi îngheță în vene: camera nu mai explora

terenul de golf, ci se fixase pe un cuplu. Bărbatul o ținea pe tână femeie de umeri; zâmbind, explica reporterilor că însoțitoarea lui, Laura Rogers, este de acum înainte responsabilă de Larine. Laura Rogers! Cea mai mare rivală a Arianei! Cea care a pus-o de atâtea ori în dificultate, jucătoarea plină de talent care câștigase atâtea turnee! Dar calitățile ei se opreau aici! Laura nu suporta înfrângerea, era în stare să exercite cele mai puternice presiuni psihice asupra rivalelor ei ca să le facă să piardă și Ariane fusese deseori victima ei. Cele două femei se evitaseră de foarte mult timp și acum Laura era pe ecran, protejată de brațul puternic al lui Steve, care îi oferea un roib magnific drept cadou de bun venit la club. Cuvintele lui Karen îi răsunară în minte: „Steve Elliot este un bărbat fermecător, dar și un mare seducător... se poartă foarte frumos și copleşte femeile care îl interesează cu multe cadouri alese cu grijă...” Apoi își aminti conversația lui Philip din ziua trecută... „Laura va rămâne multă vreme? Fă în așa fel încât să înceapă treaba cât mai repede posibil...” Prin urmare, ea era acolo cu el. Lucra cu Steve!

Simțea durere în tot corpul, ca și cum ar fi fost bătută: îi era rușine că citise în faptul că era singura femeie pe care o prezentase familiei semnele unei pasiuni sincere... Nu era singura femeie din viața lui Steve! Dar de ce Laura Rogers? Nu mai rezistă, așa că ieși în tăcere din cameră și alergă spre stradă, străduindu-se să respire din nou.

Când se întoarse, biroul lui Steve era gol, iar televizorul închis. Se așează pe scaun și încercă să aranjeze niște acte împrăștiate, dar se lăsă repede păgubașă. Puteau să mai aștepte... Își șterse repede lacrimile care-i curgeau pe obraji: nu voia să fie văzută în această stare!

Laura Rogers! Nu câștigase niciodată în fața Arianei, dar acum, ce revanșă! Luând mașinal o hârtie de pe birou, găsi o petală de trandafir, din cei oferiți de Steve. Ce eșec! Ea primise un buchet de trandafiri, iar Laura un roib pursânge!

Să mai rămână în birou i se păru imposibil. Ar fi mai bine să meargă pe șantier, unde poate cel puțin să respire un aer neatins de aceste trădări. Deodată, îi veni o idee nebunească. Se certase cu Steve pentru amplasarea uneia dintre găuri, dar până la urmă ajunsese la concluzia că ideea lui este mai bună, așa că se hotărâse să-i facă pe plac. Ei bine, acum va face exact așa cum vruse la început. O discuție rapidă cu șeful de șantier și problema fu rezolvată.

Ușurată puțin de această mică răzbunare, se duse acasă și se strădui să petreacă o duminică liniștită. Luni se întoarse la Sun Fair, își ținu cursurile și-și făcu înregistrările după programul stabilit. În ziua următoare, intră cu un pas foarte hotărât pe ușa firmei Bold Corporation.

– Mă întorc la mine, mormăi Philip, trecând prin fața secretarei.

Nu o salută pe Ariane și trecu pe lângă ea fără s-o vadă.

Ajunsă în birou, se așează pe locul el, ignorând privirea lui Steve, care se apropie de ea.

– Unchiul mi-a spus ceva ce n-am vrut să cred.
– Da? Despre ce e vorba? Întrebă Ariane, aruncându-i o privire rece.

- Cred că știi foarte bine despre ce e vorba!
- Am fost foarte ocupată! Poți să-mi spui mai mult?
- Aș fi vrut să vorbești cu mine înainte...
- Acum vrei informații directe?
- Da, în general vreau să fiu bine informat.
- Închipuie-ți că și eu vreau același lucru.
- Despre ce vorbești?
- Cred că știi foarte bine.

El înaintă și puse pumnii pe birou.

- Explică-mi de ce ai schimbat amplasamentul găurii.
 - Mi-am dat seama că te înșelai.
 - Poate că da, dar trebuia să vorbești cu mine mai întâi!
- Știi cât ne costă această fantezie a ta?

– Muncim pentru viitorul clubului, pentru succesul lui, nu pentru eșec! Este la fel de mult profitul tău ca și al meu!

– Cum poți să vorbești despre profit, când i-ai pus pe muncitori la treabă o duminică întreagă?

– Nu te neliniști, le voi plăti orele suplimentare. Spune-i scumpului tău unchi Philip că acest lucru nu-l va costa nimic în plus!

– Dar e imposibil! Plec pentru câteva zile și când mă întorc, totul este transformat.

- Câteva zile? Cu totul, trei săptămâni!
- Te rog să nu te joci cu aceste cuvinte!
- Nu e deloc greu să fii pretențios atunci când lipsești atât de mult timp...
- Unchiul Philip mi-a spus c-ai lucrat foarte mult în această săptămână.
- Ți-a spus și că a trebuit să-mi folosesc zilele de concediu ?
- Nu cred că știa.
- Nu contează. Te-ai gândit măcar un pic ce înseamnă să mă lași singură pe șantier?
- Philip trebuia să ...
- Să mă spioneze, nu? Să-mi urmărească fiecare pas și-apoi să te țină la curent cu tot ce fac?
- Nu i-am spus să facă așa ceva!
- Nu vreau să știu ce i-ai spus să facă sau să nu facă. Rezultatul a fost că nu m-a părăsit o secundă, deși cred că n-am nevoie de nici un sfat în domeniul golfului!
- Am oprit toate modificările pe care le aveai în plan.
- Mi-ai lăsat responsabilitatea șantierului pentru atâta timp și am fost nevoită să hotărâsc de una singură care este direcția de mers.
- Nu vorbesc despre asta!
- Gândește-te bine, Steve. Această gaură e mai bine așezată așa cum am spus eu.
- Atunci? De ce mi-ai dat dreptate?
- Te înșelai de la început, dar am crezut că-ți vei da seama la timp.

– Să discutăm din nou, vei vedea că argumentele tale nu rezistă.

– Desigur, în fața unchiului Philip n-am nici un cuvânt de spus.

– Îl judeci greșit, Ariane, trebuie să-ți spun că te înșeli.

– M-am înșelat în multe privințe în ultimul timp.

– Ce vrei să spui?

– Scuză-mă, sunt ocupată.

– Voi fi în biroul de jos dacă ai nevoie de mine.

Ariane se strădui să lucreze cât mai bine și, când fu gata să se întoarcă la Sun Fair, era frântă de oboseală. Știa că-i datora o explicație lui Steve, hotărârea ei de a schimba locul găurii fusese stupidă, dar cum să se retragă acum? Cum să-i explice lui Steve că nu voia să-i reproșeze că a lăsat-o singură? Cum să-i spună că puțin îi păsa de prezența unchiului Philip? Cum să-i mărturisească această gelozie, adevăratul motiv al comportamentului ei?

El nu-i vorbise despre Larine, cu atât mai puțin despre Laura Rogers, dar nici ea nu-i lăsase timpul s-o facă. Oare cum ar fi reacționat auzindu-l vorbind despre noua lui „recrută”? Ar fi rămas calmă și senină? Sau atunci toată disperarea ei ar fi izbucnit la suprafață?

Ar fi bine să nu se mai întoarcă la Bold Corporation până vineri, va avea timp să se liniștească. Va trebui să-și schimbe atitudinea, poate chiar să-și schimbe munca: va avea timp suficient să reflecteze la acest lucru. Divorțul ei, petrecut

acum patru ani, o întristase, dar nu o distrusese; știa ce înseamnă suferința și cum trebuie să lupte împotriva ei. Niciodată nu-i va mărturisi lui Steve că i-a frânt inima. După ce se va încheia contractul cu Bold Corporation și se va termina Apache-Feather, ceea ce este un fapt aproape împlinit, va face la fel cum a făcut în urmă cu patru ani: Ariane Randles va relua totul de la zero. Dacă își dorește ca într-o zi să aibă propriul club de golf, va trebui să câștige banii necesari, mulți bani, iar singurul mijloc ar fi să se întoarcă la viața competițională. Un antrenament serios, exerciții făcute zilnic, și va reuși să participe la turneul de la Larine. Barry este în stare să-i ia locul la Sun Fair, își va termina și programul de cursuri de la televiziune, își va îmbrățișa „copiii” și va redeveni Ariane Randles, cea mai mare campioană de golf din Statele Unite!

Capitolul 10

Ariane se trezi devreme; nu dormise decât o oră sau două și ideea de a începe din nou munca i se părea insuportabilă. Se pregătise toată noaptea pentru scena care era sigură că va urma. Dar gândurile ei nocturne i se păreau fără nici un sens în lumina dimineții. E posibil să nu cedeze sentimentelor pe care le are pentru Steve?

Sunt o persoană rațională și rezonabilă, își repeta ea, îndreptându-se spre oraș. Viața se schimbă și oamenii se schimbă. În acest caz, cineva s-a schimbat pentru că așa a dorit, altcineva pentru că a fost forțat de împrejurări.

Și la ce folosește rațiunea? Ariane găsisese cândva în rațiune cel mai sigur sprijin, dar acest mod de gândire nu-i mai folosea acum împotriva valurilor nestăvilite ale pasiunii. Împotriva atitudinii pe care o avusese în trecut, nu se mai putea întoarce la indiferență. Încă era îndrăgostită de Steve Elliot.

Din nefericire, erau prea puține șanse să se înșele în privința sentimentelor pe care Steve le avea pentru Laura. Tot ceea ce aflate despre infidelitățile tânărului arhitect se dovedea adevărat. Nu avea nevoie de mai mult ca să-și dea seama că zvonurile sunt adevărate. Nu auzise aceste lucruri doar de la Karen, dar și de la membrii familiei Elliot. Cum poate un bărbat să facă stânga-mprejur atât de repede? Nu s-au scurs decât trei săptămâni de când a prezentat-o familiei lui! Putea înțelege că avea nevoie de o profesionistă pentru Larine, iar Laura era foarte potrivită, dar de cât timp o cunoaște? De ce nu i-a vorbit despre ea? Steve a avut la dispoziție cinci luni ca să găsească persoana potrivită, iar Laura i-a cucerit inima. Era singura explicație logică a tăcerii lui și motivul pentru care acel reportaj fusese filmat cu ei doi.

* * *

Bold Corporation părea în mare fierbere când ajunse acolo. Respiră adânc, trecu prin fața biroului gol al secretarei și intră în birou, biroul ei sau ceea ce fusese biroul ei până în acea zi. Acum nu mai era decât o masă, cea a lui Steve, iar planurile lui Apache-Feather făcuseră loc unui imobil agățat pe perete.

Rămase nemișcată. Secretara lui Steve se grăbi spre ea.

— Pot să vă explic?

– Da... dar...

– Domnul Elliot vă va primi în biroul lui de jos, în momentul în care o să sosească.

– Înțeleg.

– Scuzați-mă, dar trebuie să mă întorc în biroul meu.

– Vă rog.

Distrusă, Ariane se îndreaptă spre noul ei loc de muncă. Aranjamentul era același, masa ei era acolo, planurile lui Apache-Feather erau pe perete, cele câteva obiecte familiare erau așezate cu grijă, dar cealaltă masă era goală. Era îngrozitor! Nu mai lucra cu Steve! Totul în jurul ei se prăbușea, fără să poată să intervină sau să se opună. Mai mult ca niciodată, trebuia să se lupte să-și ducă la bun sfârșit planurile pe care le construise cu atâta grijă! Viața ei lua o nouă direcție, nu era vorba despre un drum greșit.

– M-am gândit că vei fi mai liniștită aici.

– Oh!

Tresări, recunoscând vocea lui Steve.

– Da, este foarte bine.

– Știu cât de mult te deranjează unchiul meu, astfel nu vei fi nevoită să-l mai vezi.

– Oricum, prefer să lucrez singură!

– Trebuie să urc! Totul este bine? N-au uitat nimic?

– Nu te neliniști, nu vreau să fiu o povară pentru tine!

– În ceea ce mă privește, n-ai fost niciodată un subiet de neliniște.

- Să fie oare un compliment?
- De ce-mi vorbești așa? Vom vorbi din nou despre modificările pe care le-ai cerut, dar...
- Sună interfonul; era secretara care îl chema pe Steve.
- Cred că trebuie să urci!
- În sfârșit, după ce-o să termin, mă voi întoarce.
- Ariane termină repede ce avea de făcut și părăsi Bold Corporation înainte ca Steve să aibă timp să coboare.

* * *

- Karen, mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine.
- Așa fac prietenele, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus mai de mult?
- Am sperat că se va întâmpla ceva. Și... în sfârșit... înțelegi? Sunt atât de obosită la ideea de a relua competițiile... este atât de greu... dar am nevoie de acești bani și va trebui să mă întorc la competiții pentru că este răspunsul la toate problemele mele. Nu vreau să mai lucrez cu Steve, cum aș putea după ceea ce s-a întâmplat? M-a alungat din biroul lui! Avea un pretext destul de bun, dar nu mai contează!
- Cred că ar trebui să stai de vorbă cu el.
- Despre ce?
- Despre relația lui cu Laura Rogers.
- Dar, Karen! Nu mă ascuți! Nu despre asta vorbesc!

– Ba te ascult! Te înșeli! Steve nu trădează oamenii în acest fel, el este cinstit și sincer.

– N-a fost cu mine! Știu că am exagerat în ceea ce-l privește, dar tot continuu să cred că n-a fost loial.

– Nu pot să cred acest lucru; oricum, trebuie să ai o explicație cu el și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– De dimineață mă simțeam pregătită, dar el nu avea timp; acum nu mai sunt atât de furioasă și mi-e teamă că o să par ridicolă.

– Vorbește cu el! Înfurie-te, dacă vrei, dar vorbește cu el!

– Cred că vreau să-ți urmez sfatul... Ai dreptate, trebuie să se termine această situație! Îi voi da un telefon chiar acum.

El păru încântat s-o audă și-și exprimă nemulțumirea că nu avusese timp să lucreze cu ea de dimineață. O invită să cineze împreună la restaurant și insistă să vină s-o ia de acasă. Ariane folosi prezența ei la Karen ca să refuze și să vină cu mașina proprie.

* * *

Ajunseră în același timp la Salvador Arnijo.

– Am încercat să te întâlnesc după-amiază dar nu erai nici acasă, nici la Sun Fair. Voiam neapărat să te invit la cină. Avem ceva de sărbătorit în această seară.

- Despre ce e vorba?
 - Avem toate aprobările pentru construcția lui Apache-Feather! E minunat, nu vom mai avea nici o grijă!
 - Această muncă îmi va lipsi.
 - Este departe de a fi gata, dimpotrivă! Greutățile acum încep! Totul trebuie supravegheat cu mare grijă!
 - Printre altele, voiam să-ți vorbesc.
 - Printre altele?
 - Îți amintesc termenii acordului nostru: te voi ajuta să faci planurile și atât! M-am hotărât să reiau competițiile.
- Steve rămase încremenit. Vorbele Arianei îi ajungeau în inimă ca niște cuțite de oțel.
- De ce? reuși el să întrebe, cu greutate.
 - Este foarte simplu. M-am hotărât să-mi realizez visul, vreau să-mi construiesc un club de golf și, pe moment, n-am mijloacele necesare. Cred că mă voi putea înscrie fără nici o problemă la turneul din Larine.
 - Când ai luat această hotărâre?
- Ariane se simți obligată să-i dea un răspuns, dar cel la care se gândea nu era unul tocmai potrivit. Nici nu se punea problema să-i vorbească despre Laura! Ce să facă? Încercă să evite un răspuns prea clar.
- Am început să mă gândesc la acest lucru marți și m-am hotărât ieri seară.
 - Marți? Ziua în care ne-am certat? Din cauza acelei găuri nenorocite...

– Nu, nu din această cauză...

– Voiam, de altfel, să-ți spun că m-am gândit și mi-am dat seama că aveai dreptate.

– Nu contează, Steve, vreau să am propriul meu club!

Steve era dezorientat și nefericit. Ce să-i spună? Cum s-o facă să renunțe la această idee? Cum s-o rețină aici? Cum ar putea să reacționeze, astfel încât să nu-i aducă aminte de atitudinea lui Glen? Nu contează ce argumente poate să folosească, o să rămână cu impresia că el se opune realizării proiectului ei. Cumpărându-i terenul, îi furase viitorul.

Dar mai exista o soluție... Poate s-o roage să-l ajute să termine Apache-Feather, s-o convingă că nu se poate descurca singur. Ar fi inutil: orice ar face, ea va avea tot timpul sentimentul că este prinsă într-o capcană.

– Ești sigură de ceea ce vrei să faci?

– Da, vreau să-mi realizez visul! Am început deja antrenamentele, e o sală de sport foarte bună la Sun Fair, acolo pot să ridic greutate.

– N-ar trebui, e foarte solicitant pentru încheietura pumnului.

– Au trecut mai mult de doi ani de când am avut-o fracturată.

– Dar poate să-ți facă rău, articulațiile rămân fragile după o fractură.

– Sunt impresionată de grija ta.

– Te rog! Sincer, nu vreau să ți se întâmple ceva neplăcut.

– Singurul lucru pe care l-aș regreta ar fi să nu pot să-mi îndeplinesc singura dorință pe care o am.

– Dar de ce ai luat această hotărâre atât de neașteptată? Nu înțeleg!

– Steve, de la cincisprezece ani vreau să-mi întemeiez propriul club de golf.

– Vei rămâne în Albuquerque?

– Știi foarte bine ce înseamnă să fii în turneu!

Chelnerița le aduse cafeaua, pe care o băură în tăcere. Nu mai era nimic de spus. Steve plăti nota dar, când se pregăteau să plece, chelnerița sosi alergând.

– Domnule Elliot! Sunteți chemat la telefon!

– Scuză-mă, Ariane, revin repede.

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, era palid și tremura.

– Steve, ce se întâmplă?

– Bunicul.

– Ce s-a întâmplat? Pot să te ajut cu ceva?

– Voi chema un taxi. Poți să dai un telefon la birou ca să le spui că mă întorc acasă?

– Desigur, dar ce s-a întâmplat?

– A avut un atac de cord.

– Oh, Dumnezeu! Dacă pot să fac ceva...

– Așteaptă până mă întorc înainte să iei o hotărâre definitivă.

– Îți promit. Sărută-l din partea mea.

Steve lipsi două săptămâni... Ariane munci fără încetare, chiar dacă acest lucru însemna să se trezească în

zorii zilei și să se ducă la culcare mult după miezul nopții. Philip venise și el la firmă, dar nu era de prea mare ajutor.

Ariane vorbea la telefon cu Lucy în mod regulat, dar nu știa decât că Rosa și Steve stăteau la căpătâiul lui Jacob zi și noapte.

Abia după trei săptămâni primi un telefon de la Steve. Era trist și dezamăgit. Jacob se trezise din comă, dar nu putea să vorbească. Disperarea lui se simțea chiar și în frazele simple pe care le rostea și închise plângând. Ariane se simțea inutilă, nu putea să facă nimic să-l ajute, așa că alege să se refugieze în muncă din ce în ce mai îndârjită.

Karen și Roy o invită să petreacă Revelionul cu ei, iar ea fu încântată să petreacă, în sfârșit, o seară de liniște și pace. Steve îi telefonă la miezul nopții ca să-i ureze un an nou fericit și să-i dea o veste minunată; Jacob pronunțase un cuvânt: Rosa.

Pe lângă problemele pe care le avea Steve, gelozia ei față de Laura i se părea fără nici o importanță. În timp ce el se lupta cu moartea la căpătâiul bunicului lui, ea se lupta cu ea însăși. Își intensifica antrenamentele zilnice, știind că data turneului se apropie, trezindu-se din ce în ce mai devreme și făcând trasee din ce în ce mai lungi. Nu conta în ce zonă a terenului își făcea exercițiile și lucra fiecare lovitură fără să-și lase un minut de odihnă. La începutul noului an, era deja în formă.

Mama ei o rugase să vină să petreacă la Huston câteva zile. Nu mai petrecuseră împreună sărbătorile de iarnă de trei ani, așa că Ariane se hotărî să plece pentru două zile.

Se întoarce la Albuquerque odihnită și gata să participe la marele turneu. Acasă o aștepta un cadou de la familia Elliot. Rosa îi trimisese un vas mare pentru *chili*, Lucy și John o crosă de argint și Gil un pachet de semințe. Cadoul de la Steve o emoționează profund.

Era o minunată cuvertură lucrată manual. Pe felicitarea care o însoțea, îi scrisese: „ Discuțiile noastre nu au luat sfârșit, abia au început.” Era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată.

Clubul Sun Fair organizează o mare petrecere de adio care începu cu veselie și luă sfârșit cu lacrimi. . .

Agitată de sentimente contradictorii, nu știa ce-i rezervă viitorul: oare făcuse bine că părăsise acest club, Laura îi e într-adevăr rivală? Tânăra femeie luă avionul care o ducea la Larine, pentru deschiderea turneului.

* * *

Larine era situat în deșertul Arizona și părea un enorm smarald strălucitor. Aerul curat și uscat care era specific regiunii fu foarte potrivit pentru prima zi a turneului. O mare agitație domnea la clubul „Larine”; o mulțime de amatori și de ziariști puseseră stăpânire pe club și Ariane putu astfel s-o evite pe Laura Rogers fără nici un efort.

În seara primei etape, conducea cu șaptezeci de puncte; se întoarce la hotel urmată de o mulțime de suporteri entuziaști. Obosită după această zi ieșită din comun, adormi fără să-și dea seama.

A doua zi, era foarte frig. Îmbrăcată într-un pulover foarte gros care o apăra de frig, făcu mai multe greșeli, iar seara nu mai conducea decât cu două puncte. În dimineața următoare, înainte să se reia partida, avea întâlnire cu un ziarist de la o revistă de golf pentru un interviu. În holul clubului era o aglomerație extraordinară. O echipă de tehnicieni de la televiziune, înarmați cu proiectoare, se agitau fără încetare. Toate luminile erau fixate pe cuplul pe care-l filmau: Laura Rogers și Steve Elliot. Se țineau de braț cu afecțiune. Fără nici o reacție, Ariane îi privi îndelung și-l văzu pe Steve sărutând-o pe Laura pe obraz.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, aş prefera să continuăm această discuție în camera mea, va fi mai multă liniște acolo.

— Firește, domnișoară Randles, aveți dreptate, este prea mult zgomot aici!

În timpul interviului, se strădui să rămână calmă și răspunse la toate întrebările cu grație și amabilitate. Dar, din momentul plecării ziaristului, începu să se plimbe prin cameră, pradă unei neliniști crescânde. Mai era doar o oră până la începerea etapei și nu-și dădea seama cum va reuși să se concentreze. Ce șoc! În plin turneu, avuseseră imprudența să se arate în public! Oare de ce refuzase să-i vorbească lui Steve despre această problemă? Dacă aceste evenimente nu s-ar fi desfășurat atât de repede! Hotărârea să reia competițiile, boala lui Jacob... Fără aceste accidente,

ar fi putut să vorbească și ar fi știut ce se întâmplă între Steve și Laura... Deodată, se auziră bătăi în ușă. Era băiatul ei de mingi care o ruga să coboare.

Nefericită, își strânse bagajele și se grăbi spre teren. Nimic nu-i ieși așa cum ar fi vrut; comise mai multe greșeli de neiertat la cele trei găuri care urmau și pierdu puncte prețioase în favoarea Laurei Rogers.

Ca și cum ar fi știut că această etapă este decisivă pentru ea, admiratorii o urmau și o încurajau cu căldură; aceste câteva duzini de oameni pe care nu-i cunoștea, dar care îi rămâneau credincioși, fură un balsam pentru inima ei rănită. Datorită acestui sprijin prețios, câștigă câteva puncte la gaura paisprezece, dar nu era suficient; la sfârșitul zilei nu numai că pierduse primul loc, ci ajunsese pe locul cinci. Cu moartea în suflet, mai tristă ca niciodată, se întoarse în camera ei. Acolo o aștepta o surpriză: mai multe buchete de flori fuseseră aranjate înăuntru, iar pe masă trona un coș mai mare și mai frumos decât celelalte. Rupse cu nerăbdare plicul care-l însoțea. „Iartă-mă că n-am putut să vin să te salut în această dimineață, dar am fost pur și simplu răpit de regizorul transmisiunilor sportive și depus în brațele a zeci de ziaristi flămânzi! Acceptă mulțumirile mele pentru tot ce ai făcut pentru ca Apache-Feather să fie o reușită extraordinară. Nu voi putea niciodată să-mi exprim întreaga recunoștință. Jacob se simte mult mai bine și vrea să te vadă cât mai repede. După ce o să câștigi, așteptăm cu toții să gustăm acel delicios *chili*! Cel mai mare admirator al tău,

Steve”. Un mic bol de sticlă legat cu mătase roșie însoțea coșul. Rosa adăugase și ea câteva cuvinte. „Mult succes! Vei câștiga. Bunica”. Ochii i se umplură de lacrimi și, înainte să poată să le ștergă, auzi bătăi în ușă. Deschise, fără să se preocupe de cum arată.

– Ați comandat o cină pentru doi?

– Nu...oh! Steve!

– Chiar el!

Bărbatul izbucni în râs, împingând o masă încărcată cu feluri de mâncare aburinde.

– E obositor să culegi flori, Steve? Ai un aer obosit.

– Nimic nu trebuie scutit! Acest buchet are totuși un defect!

– Ce spui?

– Nu este nici măcar o floare galbenă, deși am cerut să fie de toate culorile!

– Ești imposibil!

– Nu, sunt îndrăgostit! Vino la mine, „marea Randles”!

Fără să ezite, se aruncă în brațele lui deschise.

– N-ar fi trebuit să mă vezi jucând astăzi!

– Ba da! Ai fost minunată! Ți-e foame?

Era chiar foarte flămândă. În disperarea ei, nu mâncase nimic de dimineață, dar era atât de bine să se aplece în brațele lui Steve; simțea din nou că trăiește!

– Da, mă pregăteam să ronțai câteva flori!

– Mai bine încearcă aceste cotlete! Sunt cele mai bune din toată America!

Se așezară la masă și discutară cu voioșie pe tot parcursul cinei. Jacob își revenea rapid, ajutat de dragostea și devotamentul întregii familii. Steve dori din nou s-o felicite pentru ceea ce realizase la Apache-Feather.

– N-aș fi reușit niciodată fără ajutorul tău.

– Dar Philip a vegheat ca totul să fie în regulă.

– Nu sunt de acord.

– Trebuie să recunosc că ești campion la toate categoriile de dezacord.

– Te rog, încetează cu gluma. Să începem de la zero, vrei? Am făcut destule greșeli și sunt gata să le recunosc. Există ceva ce ne desparte de mai multă vreme dar, din nefericire, n-am avut timp să discutăm despre asta. O s-o facem acum, vreau să știu totul până mâine dimineață!

În sfârșit! își spuse ea. Cât timp pierdut degeaba! Câtă suferință și deznădejde degeaba!... În câteva fraze înăbușite de suspine, îi povesti ultimele ei săptămâni.

– Cum am putut să fiu atât de inconștient? Nu bănuiam nimic...

– Oricum, după ce s-a întâmplat cu bunicul tău, erai prea ocupat să...

– Dar, Ariane! țin la tine mai mult decât la orice în lume. O strânse în brațe, apoi o împinse cu blândețe.

– Laura Rogers! Cum ai îndrăznit să crezi așa ceva? E o adevărată scorie, știi prea bine...

O strânse din nou în brațe și o sărută cu atâta pasiune încât toată camera păru să se învârtă în jurul lor...

* * *

Steve se trezi devreme, dar Ariane se ridică din pat mult mai târziu, încă fremătând după noaptea de pasiune pe care o petrecuseră împreună. Se pregăti cu multă grijă; azi trebuie să câștige! Ca o prezicere de succes, la ușă o aștepta un buchet de trandafiri galbeni.

Coborî scările în grabă, ușoară ca un fulg. Ajunsă la locul unde se oprise în ziua trecută, se întoarse ca să ia o crosă de la băiatul de mingi, Tim Molton. În locul lui, zâmbind, era Steve!

- Crosa dumneavoastră, domnișoară Randles!
- Sper că știi fiecare centimetru al parcursului!
- Mai mult decât atât, știu fiecare curbă și fiecare colțișor secret!
- Steve! Te sfătuiesc să fii serios.
- Să mergem, domnișoară, sunteți așteptată!

Ariane jucă așa cum n-o mai făcuse niciodată. Fiecare lovitură era trimisă cu atâta forță și hotărâre încât, ajunsă la a șaisprezecea gaură, recuperase punctele pierdute și era la egalitate cu locul întâi. Laura Rogers, cu o privire disprețuitoare, o aștepta în fața celei de-a șaptesprezecea găuri. Ariane, descumpănită, nu realizează o lovitură foarte bună și se îndepărtă, certându-se pentru lipsa de sânge rece, până ce Steve o conduse spre o bancă.

- Trebuie să-ți vorbesc.
- Dar n-am timp.
- Ba da, Ariane, toate jucătoarele trebuie să lovească.

- Despre ce e vorba?
- Am uitat să te întreb ceva aseară.
- Te ascult.
- Vrei să fii soția mea?
- Da.
- Știi că refuzul tău este de înțeles, dar... Ce-ai spus?
- Am spus „da”!
- Dar credeam că o să-mi oferi zeci de motive ca să mă...
- Să te refuz?
- Da și...
- Ești dezamăgit?
- Nu mai glumi!
- Ai câștigat, Steve! Hai să facem pace!
- Un sărut arzător pecetlui logodna.
- Trebuie să mă întorc pe teren, Steve...
- Așteaptă. Am ceva pentru tine.

Îi întinse o scrisoare; era de la unchiul Philip. El scrisese: „Pentru femeia cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o vreodată. Meriți Apache-Feather mai mult ca oricine altcineva. Acțiunile mele îți aparțin, deși nu sunt sigur că pot să-ți ofer ceva care este al tău de drept!”

Ariane izbucni în plâns.

– Acum înțeleg de ce îl iubești atât de mult pe acest urs bătrân! E minunat!

- Sunt încântat că înțelegi, în sfârșit.
- Ariane Randles, sunteți așteptată.
- Așteptată? De ce?

Vocea Laurei Rogers, care apăruse lângă ea, rosti cu dulceață:

– Pentru că juriul trebuie să-ți acorde trofeul și cecul. Ai câștigat cu trei puncte avans.

* * *

Emoționată, ca și cum ar fi fost prima victorie din cariera ei, Ariane primi trofeul în aplauzele frenetice ale publicului, încântat că putuse participa la o astfel de victorie. Când camerele se fixară pe el, Steve, care nu o părăsise nici o secundă, spuse cu o voce puternică:

- Voiam să vă spun că Ariane Randles și...
- Și cine? întrebă un ziarist cu uimire.
- Oare am uitat ceva?
- Cred că știu eu despre ce e vorba, spuse Ariane, râzând. Domnul Elliot vrea să vă spună că va deveni soțul meu...

Un ropot de aplauze primi această știre și cei doi îndrăgostiți, amețiți de fericire, salutară mulțimea cu căldură.

Îi aștepta un viitor strălucitor...

Sfârșit